

Giới thiệu Hoàng Gia Quý Tộc

Bạn đang đọc truyện Hoàng Gia Quý Tộc của Thiên Như. Cô và anh là hai con người xa lạ đến từ cùng một nơi .Gặp nhau là định mệnh nhưng yêu nhau là số phận .Bắt đầu từ bạn gái anh và từ đó cô cũng nảy sinh tình cảm với anh nhưng Thân phận thấp hèn làm sao dám tranh giành hoàng tử ?

Yêu đơn phương cũng là một cách thể hiện tình yêu chỉ là nó không được đáp trả .Yêu nhau nhưng không dám nói đến lúc nói lên tâm chân tình thì quá muộn màng ..Cô mang trong người dòng máu của một hoàng tộc nhưng lại là thân phận nô tì.

Anh là Hoàng Tử đến từ cùng một hoàng tộc với cô nhưng như vậy làm sao có thể yêu nhau ...Không lẽ tình yêu hoá tình anh em ???

Bao nhiêu biến cố phải vượt qua liệu cả hai có đến được với nhau như trong những câu chuyện cổ tích? Đón xem những chap của Hoàng Gia Quý Tộc nha. Hãy bình luận nhiệt tình để tác giả có động lực và rút ra những kinh nghiệm nha, hãy like nếu yêu thích tựa truyện teen này nhé.

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Chạm Mặt Khó Chịu

Chương 1 : Chạm Mặt Khó Chịu

Ồn ào , nhộn nhịp chính là không gian vào những ngày cuối tuần của thành phố tại những khu vui chơi . Sau bao nhiêu ngày miệt mài với công việc , nơi họ nhắm đến để thư giãn chính là những khu vui chơi đầy thú vị kia . Đối với những học sinh như Thiên Như cũng không ngoại lệ . Sau tuần miệt mài với bài vở để chuẩn bị thi Đại Học , Thiên Như và Hải Băng cùng với Thiên Kỳ , Thiên Nam đi chơi với nhau , địa điểm 4 người nhắm đến chính là khu vui chơi "DENI " .

Đây là khu vui chơi rộng lớn nhất thành phố , nằm ngay trung tâm thành phố , luôn đông đúc nhộn nhịp vào những ngày thứ 7 , chủ nhật

- Thiên Như , chơi trò gì bây giờ ? _ Tiếng nói trong trẻo của cô bạn kế bên đánh thức Thiên Như ra khỏi dòng suy nghĩ hết sức tào lao .

- Ai mà biết , hỏi anh tao đi

- Anh Thiên Kỳ , Thiên Nam , hai anh chơi trò gì nè ??? _ Hải Băng quay sang hỏi Hai người con trai đi cùng .

Một ý nghĩ loé sáng lên trong đầu bọn họ . Cả hai nháy mắt với nhau rồi cùng nhau lên tiếng .

- Lâu Đài Ma , Băng Đăng , Vượt Thác , Tàu Lượn

Ba chữ " Lâu Đài Ma " khiến ai đó giật mình và nổi sợ hãi vùng dậy. Bao nhiêu hình ảnh rùng rợn đột nhiên xuất hiện khiến chân như bắt động đứng yên một chỗ không nhúc nhích , đôi mắt hiện lên ánh nhìn của nỗi kinh sợ , đôi tay run run nắm chặt vạt áo , mồ hôi thì nhau mà ứa ứa ra ...

- Thiên Như Thiên Như

Vẫn chưa hoàn hồn trở lại

- Thiên Như _ Tiếng gọi thứ 3 của cô bạn khiến Thiên Như như tỉnh mộng .

- Sao ??? Sao nào ???

- Mà làm gì mà mồ hôi ra nhiều thế chứ ? Sợ hả ??? _ Hải Băng cười cười ..

- Ai nói tao sợ , đi thì đi .

- Ok đi _ Thiên Kỳ từ phía sau bay lên khoác vai hai cô nàng và kéo đi , Thiên Nam mỉm cười theo sau .

Sợ thì ai chẳng sợ , Hải Băng hiểu rõ nỗi sợ hãi của cô vậy mà hôm nay lại không tìm cách giúp cô thoát thân Đúng là bạn " tốt "

Thiên Như nuốt khan khi vừa bước đến cổng lâu đài

Lâu đài cao to rộng lớn thật nên tiếng la hét , tiếng ma kêu cũng vang lớn Run , hồi hộp , tim đập nhanh chính là trạng thái của Thiên Như lúc bấy giờ . Chưa bước vào trong thì cô đã nắm chặt tay của Thiên Nam , Thiên Kỳ và Hải Băng dẫn đầu . Thiên Nam ngạc nhiên , lúc này cô cũng mạnh mẽ lắm

mà sao giờ lại sợ hãi đến thế . Khi nắm tay Thiên Như , Thiên Nam cảm nhận được những giọt mồ hôi đang ướt ở tay cô .

Thương

Nếu Thiên Nam biết cô sợ đến mức này thì anh đã không cho cô mạo hiểm vào đây cùng mọi người rồi . Thiên Nam nắm tay Thiên Như trấn an cô .

Màn đêm bao phủ xung quanh Thiên Như , nhắm rồi mở , đôi mắt cô không thể cố định được . Càng đi sâu cô càng giữ chặt tay Thiên Nam hơn . Thiên Nam cũng cảm nhận được sự lo sợ cực kỳ của cô Nhưng anh cũng không thể đưa cô ra ngoài được buộc lòng phải đi hết đoạn đường này thôi .

Đến lúc bước lên cầu thì phải đi hàng một , lúc này Thiên Như mất tay Thiên Nam ... Anh đi trước dẫn đường cho Thiên Như nhưng cô cứ nghĩ anh đi sau lưng

Thiên Như đột nhiên nắm lấy bàn tay phía sau . Là một người con trai cao lớn .

Anh vô cùng khó chịu khi ai đó nắm tay mình nhưng lại không biết là ai do quá tối ... Mà anh lại cảm nhận được sự lo sợ qua việc đổ mồ hôi của lòng bàn tay Thiên Như . Anh cũng không ngần ngại mà đáp lại cái nắm tay đó , giữ cho cô một sự ấm áp nhẹ ... Trấn an nỗi lo sợ của Thiên Như .

Đến lúc vượt qua cây cầu cũng là lúc ra khỏi lâu đài , Thiên Nam nắm lấy bàn tay Thiên Như làm cô hoảng sợ Nhưng cô nhanh chóng cảm nhận được bàn tay đầy ấm áp của Thiên Nam , lần bàn tay phía sau của ai đó .

Đến lúc vượt qua ngoài cô buông tay phía sau và quay lại nhìn thì đó là hai người con trai trạc tuổi Thiên Kỳ , Thiên Nam . Thiên Như vô cùng áy náy vì nắm tay người ta một cách vô duyên đến thế .

Thiên Như định mở miệng lên tiếng " xin lỗi " thì:

- Đây cái đồ vô duyên tự tiện nắm lấy tay anh tôi thế à ? Bất lịch sự _ Một cậu con trai đứng kế bên lên tiếng
 - Khoan , anh là bồ của anh ấy à ? Ghen hả ? Tôi chỉ là vô tình thôi , tại tôi tưởng là Thiên Nam _ Thiên Như khó chịu với cách nói của cậu kia
 - Thiên Như , làm gì đấy đi thôi _ Tiếng Hải Băng từ phía xa
 - Tưởng tưởng gì ? Đồ hám sắc .
 - Anh nói cái quái gì thế ? Trong đó tôi thôi có thấy gì đâu mà bảo do hám sắc . Ăn nói kì cục , thôi tôi đi đây . Cho em xin lỗi vì sự lỗ mãng _ Thiên Như nhăn nhó với cậu con trai kia và mỉm cười với cậu con trai mà cô đã nắm tay , sau đó cô chạy về hướng của Hải Băng .
 - Anh hai , sao anh lại hiền thế ?
 - Bỏ đi , vô bằng đáng đi _ Cậu con trai mỉm cười
- " Lo sợ nhưng cũng mạnh mẽ lắm , thú vị thật "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Lại Chạm Mặt

Chương 2 : Lại Chạm Mặt

- Làm gì mà lâu thế ? _ Hải Băng nhăn nhó vì sự chậm chạp của Thiên Như .
 - Không có gì , đi vào bằng đường thôi _ Thiên Như né tránh câu hỏi nửa vờ nửa thật của Hải Băng . Cô kéo Hải Băng đi
 - Thiên Nam và Thiên Kỳ đã mua vé sẵn rồi kia _ Hải Băng chỉ tay về hướng họ đang đứng
- Bốn vé đã nằm trên tay của Thiên Kỳ
- Đi thôi , kì này ai ra trước là một châu kem _ Thiên Kỳ giao lượt .
 - Chơi luôn _ Mọi người cười vang

Mọi người vào trong sau khi trang bị đủ đồ giữ ấm. Lòng Thiên Như háo hức vô cùng, cô quyết phải tham quan hết khung cảnh ở đây trong thời gian lâu nhất có thể. Lần trước vào cô chưa thể đi hết được cô tiếc vô cùng. Còn nữa nếu không đi lâu thì phải khao một châu kem nữa. Nghĩ đến là cô biết ai là người thua rồi.

- Một châu kemmột châu kem Thiên Kỳ, Thiên Nam, Hải Băng đi quanh Thiên Như cứ nhắc mãi đến " châu kem " cứ như họ biết chắc cô sẽ thua vậy. Mà thôi họ nghĩ đúng rồi, cô là người thua chắc luôn. Sức cô chịu đựng ít lắm, ở lâu sẽ không thể chịu nổi. Nhưng mà phải cố, cô dặn lòng mình phải cố gắng Thế nào cũng không được thuamất mặt lắm

Đông đông lạnh nhưng vẫn lạnh cực kì Thiên Như đi dạo xem xung quanh, đi chưa được bao nhiêu, Thiên Như cảm thấy ngày một lạnh hơn, đến mức khó thở luôn, mũi của cô như muốn đông cứng luôn rồi. Nhưng vẫn một mực muốn tham quan cho xong khung cảnh bị ướp đá này. Có cơ hội đầu thể bỏ lỡ Thiên Nam, Thiên Kỳ, Hải Băng tán nhau ra, hẹn gặp tại cổng thoát hiểm. Thiên Như đi phía sau nên không biết, cô cứ đi hoài đi hoài, đến một chỗ cô dừng lại vì sức chịu đựng của cô có giới hạn. Đôi chân cô như bị tê cứng, không đủ sức để bước đi được nữa. Đã 30 phút trôi qua cô đã đi vào tủ lạnh lớn này. Muốn ra ngoài lắm nhưng cánh cửa thoát hiểm cách cô quá xa.

Cố cố gắng

Chậm chạp, bước đi chậm chạp của cô đã làm ai đó siêu lòng

Một chiếc áo rồi hai chiếc áo được khoác hờ lên cơ thể đang run lên của Thiên Như. Rồi lại là hai cánh tay đang ra ôm lấy hai cánh tay của cô từ phía sau dẫn cô đi ra ngoài.

Ấm áp, chính là sự ấm áp đó. Một lần nữa cô được cảm nhận sự ấm áp đó.

.

Thoát ra ngoài, Thiên Như dần cảm thấy trở nên ấm hơn. Cởi hết áo khoác ra, cô quay sang định xem là ai để cảm ơn thì lại có người cướp lời trước:

- Anh Hai à, sao cứ rắc rối với con bé này hoài vậy. _ Sự tức giận trong câu nói, Thiên Như cảm nhận được. Và nghe giọng có chút quen hình như vừa nghe ở đâu đó.

Nhìn lên khuôn mặt thì chỉ muốn đấm cho hắn một cái, thù cũ chưa trả, thù mới lại tới Oan gia thật lại là hai tên con trai lúc nãy ở cổng thoát hiểm " Lâu Đài Ma "

- Xin lỗi và cảm ơn hai anh _ Đó là câu Thiên Như có thể nói được lúc bấy giờ.

- Một thật, đi chơi cũng không yên nữa, về thôi, mất hứng _ Cậu con trai lên tiếng

- Cô bé có muốn về cùng bọn anh không? _ Giọng nói nhẹ nhàng ấm áp vang lên Gọi " cô bé " nghe không quen lắm nhưng cô không dám nói, họ đã giúp cô nhiều cô không nên ý kiến.

- Nếu tiện đường _ Đáp lại lời gọn.

Thiên Như định là không về mà đợi ba người kia về cùng nhưng cô cảm thấy hơi mệt cũng nên về nghỉ ngơi để cho ba người kia đi chơi thoải mái cho yên lànhvà kết cục là thế nào cô cũng phải khao kem

- Duy à, đi thôi _ Một cậu con trai bảo, cả ba cùng sai bước.

Đến chiếc Lamborghini màu đen bóng loáng đang đậu kia thì lòng Thiên Như trở nên rối bời

Sang trọng quá ... Làm sao cô dám?

- Lên xe thôi _ Một cậu con trai lên tiếng.

- Xin chào cậu Anh Duy và cậu Thanh Duy _ Một tên mặc vest đen đứng trước cửa xe gọi và cúi đầu với hai tên con trai

- Sao thế Thiên Như?

" Thiên Như " sao biết tên nhanh vậy? Chắc là khi nãy Hải Băng gọi họ đã nghe.

- Dạ, không sao nhưng em đi cùng có bất tiện lắm không?

- Không sao, em cứ lên xe đi _ Một cậu con trai nào đó ấm áp lên tiếng đẩy cô lên xe.

- Xin mời mọi người lên xe. _ Tên mặc vest đen

- Vâng

Cả ba vào xe thì có một ánh mắt nhìn theo Thiên Như.

Người đàn ông đeo kính râm nên khó để nhìn mặt

Thiên Như ngồi yên vị trên xe , cô ngồi giữa hai anh em tên Duy kia .

Hình như một người là Anh Duy và một người là Thanh Duy thì phải .

Chắc người mà giúp đỡ cô là Thanh Duy vì anh ấy nói chuyện rất thanh tao , nhã nhặn lại còn đầy sự ăm ắp nữa. Còn cái tên kia thì thôi miễn bàn tới đi .

- Xin hỏi tiểu thư nhà ở đâu ạ ? _Người lái xe hỏi

Thiên Như im lặng , cô phải nói làm sao ? Nhà cô nằm trong một cái xóm nhỏ làm sao chiếc xe này đi vào được nhỉ ? Nói ra thì mọi người có xem thường gia đình nhà cô không ? Thấy cô suy nghĩ lâu quá một người tên Duy lên tiếng:

- Nhà em ở đâu ?

- Xin bác đừng gọi cháu là tiểu thư, nhà cháu ở trong con hẻm nhỏ lắm , xe không vào được đâu ạ , cứ cho cháu xuống ở đầu hẻm là được rồi ạ _ Thiên Như nói cả hai người tên Duy và bác lái xe cũng nhìn ánh mắt của cô .

Có chút gì đó ghen khi nhắc đến gia đình ...

Chẳng lẽ gia đình cô có chuyện gì sao ???

Cố quên đi một hình bóng

Dẫu đôi tay vẫn không thể buông

- Alo ?

[[[- Nhóc đang ở đâu ?]]] Đầu dây bên kia lo lắng

- Dạ , em không sao , em đang trên đường về nhà , mọi người đi chơi vui đi , em hơi mệt nên về trước _ Thiên Như cười

[[[- Ừ , về rồi anh sẽ xử nhóc, chuẩn bị kem đihaahaha.....]]]

- Em xin lỗi , rồi ok , chào anh .

[[[- Bye em]]]

Thiên Như cất điện thoại vào trong túi , ánh mắt hướng thẳng về phía kính trước xe . Đôi mắt đầy sự lo âu , phiền muộn .

Thương cho đôi mắt của cô quá

- Ai gọi cho em vậy ? _ Một cậu tên Duy hỏi

- Bỏ hả ? _Người còn lại tò mò

- Không là Thiên Nam anh ba của em

- Ừm . Khi nào rảnh chúng ta nói chuyện . Đưa điện thoại em đây .

- Chi vậy ?

- Cứ đưa đi , đừng hỏi nhiều

Thiên Như nghe lời đưa điện thoại cho người con trai mà cô nói là " hoàng tử ăm ắp " đó .

Anh cầm điện thoại bấm bấm rồi gọi qua số máy của anh . Nhìn kĩ thì mới biết đó chính là cách xin số điện thoại của anh . Anh lấy điện thoại của Thiên Như để cho số anh rồi lấy điện thoại đó nhá máy qua điện thoại anh để anh biết số của cô .

Đây là cách xin số điện thoại không cần lời nói .

Thiên Như bật cười mím với hành động của người con trai tên Duy đấy .

Một quãng đường dài , trên chiếc xe có bốn con người đều đi vào khoảng không yên lặng , mỗi người một dòng suy nghĩ khác nhau .

Thả cô xuống ở đầu hẻm , đợi xe đi Thiên Như mới bước vào trong con hẻm kia . Nhưng hình ảnh của Thiên Như vẫn được quan sát cho đến khi Thiên Như bước thẳng vào trong hẻm .

Buổi tối , con hẻm quá nhỏ lại tối nữa đầy sự nguy hiểm với một cô gái như Thiên Như . Một mình cô vào trong đúng là không yên tâm được . Phải tìm cách giúp cô thôi . Chiếc Lamborghini dời đi trong màn đêm gió lạnh chứa chất cảm xúc của buổi gặp gỡ đầu tiên đó

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Không Cùng Huyết Thống

Chương 3 : Không Cùng Huyết Thống

<<< Cốc Cốc >>>

- Thiên Như ơi , mau dậy đi học kìa , không là em sẽ trễ đó _ Tiếng hét thất thanh của người anh Thiên Kỳ làm phá tan giấc mộng tuyệt đẹp của Thiên Như

- Rồi , em dậy rồi _ Thiên Như ủ rũ , uể oải xuống giường - đang mơ cũng không yên nữa _ Thiên Như lẩm nhẩm .

Sau 20p vệ sinh cá nhân , thay quần áo gọn gàng , Thiên Như bước xuống nhà với chiếc áo dài trắng thướt tha

Đẹp lắm Phụ nữ Việt Nam mặc áo dài là khỏi chê vào đâu được . Nó toát lên vẻ đẹp dịu dàng của phụ nữ Việt Nam vốn có . Nhìn Thiên Như hôm nay trông xinh lắm .

Thiên Như ngồi vào bàn dùng bữa cùng gia đình . Căn nhà tuy nhỏ nhưng được cái là ấm cúng , bố Thiên Như thì sáng nhận việc đi giao báo , sửa cho người ta nên ra khỏi nhà từ sớm . Mẹ Thiên Như đã mất , cô đã mất đi tình thương của mẹ nhưng bù lại cô nhận được tình thương tình hai người anh của cô Thiên Kỳ , Thiên Nam .

Họ yêu thương cô như em ruột của họ . Chăm sóc Thiên Như từng li từng tí để cô không thua kém ai cả . Trong một căn nhà nhỏ , đơn sơ giản dị , có ba người con trai và một cô con gái sống với nhau rất hạnh phúc . Tình thương gia đình mà cô đã nhận được , cô thương ngôi nhà này lắm .

- Thiên Như , một lát anh có việc nên không đưa em đi học được nhờ anh Kỳ nhé _ Thiên Nam ân cần nói

- Nếu vậy ai sẽ chở Hải Băng ? _ Thiên Như vừa nói vừa nhìn Thiên Kỳ .

Ánh mắt Thiên Kỳ lẫn Thiên Nam đầy sự lúng túng , không phải là Thiên Kỳ hôm qua hứa sẽ chở Hải Băng đi học sao . Nếu đưa Thiên Như đi học thì ắt hẳn sẽ thất hứa với Hải Băng như vậy sẽ không tốt cho tình cảm đang tiến triển của cả hai . Đang băn khoăn tìm cách thì:

- Hihi , thôi , anh Kỳ chở Băng đi học đi , em đi bộ . _ Thiên Như cười

- Ôi , thương em gái của tôi quá , chiều nay hai mua bánh tráng trộn cho nhóc ăn _ Thiên Kỳ đồng tình với ý kiến của Thiên Như , đem " Bánh Tráng Trộn " ra để cảm ơn cho cách suy nghĩ của Thiên Như .

- Dụ dỗ em à ? Mua Cappuchino nữa em mới chịu _ Thiên Như nũng nịu với anh .

- Rồi chiều em luôn . _ Thiên Kỳ nghe theo .

- Chiều nay , anh sẽ làm cho em một món ăn mà em thích nhé Thiên Như _ Thiên Nam cũng cười

- Ok , em đi trước nha , em no rồi _ Thiên Như đứng dậy dọn đĩa xuống bồn.

- Nhóc để đó đi , lát anh Thiên Kỳ dọn cho _ Thiên Nam liếc sang , đẩy công việc cho người anh trai Thiên Kỳ . Thiên Kỳ bắt ngờ nhìn Thiên Nam .

Kêu anh rửa bát á ?

Chắc chuẩn bị thay chén đĩa mới là vừa .

- Ô , anh Thiên Kỳ trở tài làm " osin " hả ? Làm gì thì làm đừng để Hải Băng trễ học nghe chưa _ Thiên Như cười , ôm cặp và rời khỏi nhà .

- Thiên Nam , em không định nói cho Thiên Như biết sự thật sao , đúng như tờ giấy mà đi đưa , trong năm nay sẽ nói cho Thiên Như biết . _ Thiên Kỳ nhìn Thiên Nam ánh mắt đầy lo lắng .

Thiên Kỳ đã nói đúng tâm trạng của Thiên Nam rồi .

Nhưng để nói sự thật này với Thiên Như cũng hơi khó , lỡ như cô sốc mà ngất đi thì sao ???

.

Em là ai giữa cuộc đời này

Em từ đâu bước đến nơi đây

Làm tôi say , làm tôi khát khao

Trao nhau tin yêu hôm nào

Sao đôi ta cứ hoài ngập ngừng

Khi đôi tim giục tiếng yêu thương

Đừng ngại chi... Vì từ bấy lâu

Lòng thầm mơ được sánh đôi.

.

- Sau đợt thi vừa rồi , kết quả không mấy khả quan lắm . Lớp ta có 2 hạng nhất và 3 hạng 3 nhé .

Hạng nhất em Hoàng Nhật Minh và em Lâm Hải Như .

Hạng ba là 3 bạn mới , đã cố gắng lọt top , chúc mừng em Triệu Lục Anh , Âu Hải Băng , Phạm Trần Thiên Như .

- woaa Thiên Như và Hải Băng lọt top rồi kìa _ Trâm Anh - cô bạn ngồi kế bên Thiên Như hí hửng thay cô luôn .

- Hìhì , đó là cả một quá trình _ Hải Băng ngồi phía sau lên tiếng , mỉm cười mãn nguyện cho thành tích vừa đạt được.

- Nhân dịp Thiên Như và Hải Băng cố gắng lọt top , chúng ta sẽ đi chơi _ Trâm Anh đề xuất ý tưởng ăn mừng.

- Đi đâu đi đâu ? _ Quốc Hải ngồi cạnh Hải Băng lên tiếng ham hố .

Nhắc đến đi chơi là không bao giờ thiếu tên Hải mập đó .

- Ok , châu này là Thiên Như và Hải Băng khao nha.

- Ủ Ok ok

.

Con đường dài còn đang nằm phía trước chờ đón bước chân của người nào đó

Thiên Như dọn cặp xuống trường ra về thì cô bị một cánh tay kéo lại . Một bó hoa hồng được đặt lên tay cô .

- Là anh sao ?

- Chúc mừng em

- Cảm ơn anh , đi thôi _ Thiên Như ôm bó hoa mỉm cười đi về .

Lang thang bước đi trên con đường . Một cậu con trai vác cặp cho một cô con gái theo song song với cô gái . Nhìn vào chắc trong đầu cũng vang lên " thanh mai trúc mã , trời sinh một cặp " nhưng thật ra không phải như thế họ là anh em của nhau .

- Chùng nào em đi chơi với bạn ? _ Thiên Nam lên tiếng hỏi

- Chắc là chủ nhật tuần này , anh đi chung chứ ?

- Chủ Chủ nhật tuần này sao ?

- Ừm, có gì sao ?

- Không Không có gì .

" Em không nhớ chủ nhật tuần này là gì sao ? "

Im lặng là hai từ đeo theo anh em họ xuống quảng trường đi . Thiên Như và Thiên Nam vừa đi vừa cười nói rất vui vẻ và ăn ý làm mọi người đi đường cứ mãi nhìn Thiên Nam dẫn cô đi ăn quán kem thường ngày anh dẫn cô đi mỗi khi anh đón cô . Nhưng lạ thay là hôm nay Thiên Như phải khaokhao vụ kem hôm đi bằng đườnganh sẽ thay mấy người kia ăn giùmthay ghé hôm ,hai người kia biết được chắc anh banh xác . Nhất là Thiên Kỳ - anh ăn kem giỏi và đây là món anh thích nữa . Thiên Như cười với cách đòi khao kem của anhcòn có mần ăn giùm nữacuộc sống chỉ có thế , ngăn ngừi nhưng đủ ấm áp để sưởi ấm tâm hồn ngây thơ đang chịu tổn thương mất mát , cô đơn lạc lõng giữa vùng trời xanh xa rộng lớn kia

.

Không phải cùng chung huyết thống mới là anh em . Chỉ cần họ sống gần nhau như gia đình đã nảy sinh tình anh em rồi .

Cuộc đời quá trái ngang , tại sao không phải là con ruột mà là con nuôi để đưa con người đi vào chỗ khó xử ? Là anh em ruột hay hơn là anh em nuôi . Hai anh thương cô rất nhiều , cô biết điều đó và cô cũng cảm nhận được tình thương vô bờ bến của hai người anh . Cũng thương thay là số phận cô còn may mắn nên đã lọt vào một ngôi nhà không tiền tài địa vị trong xã hội , một ngôi nhà hết sức bình dị và cái bình dị đó phù hợp với Thiên Như . Không phải vì cô từ chối viện ra mà là do bản chất của cô vốn như thế . Thiên Như thích nó giản dị , chan hoà tiếng cười như thế mới là cuộc sống vô vàn màu sắc Đối với Thiên Như , bao nhiêu đó đã đủ với cô rồi , cô không cần nhiều chỉ bấy nhiêu thôi Nhiều lần cô cũng thử tìm kiếm về gia đình nhưng với cô nó là con số 0 tròn trĩnh , không một kí ức nào được gọi nhớ đến , phải chăng cô đã bị bỏ rơi ngay từ lúc vừa lọt lòng mẹ ? Thật ra là người nào đã nhẫn tâm đến thế ? Ai là cha ruột ? Mẹ ruột của cô ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Tên Đáng Ghét

Chương 4 : Tên Đáng Ghét

Đêm Chủ nhật ngày 13-9- 2015

Thiên Như trong bộ váy hồng nhạt đính một lớp mỏng kim tuyến lấp lánh như vì sao trên trời nếu đi trong màn đêm này . Mái tóc đen láy óng mượt dài thướt tha hôm nay được búi gọn lên trông rất cá tính .

Mọi thứ đã sẵn sàng cho một ngày đặc biệt . Thiên Như bước xuống nhà thì cô cảm thấy khó hiểu và ngạc nhiên .

Sao tối và im lặng đến thế ? Dòm ngó xung quanh chẳng thấy ai cả , cô đến bật đèn lên để nhìn thấy rõ hơn . Mọi thứ vẫn ở yên tại đó , không sự sống , nhưng người quan trọng của hôm nay đâu mất tiêu rồi ???

Thiên Như tiến lại chiếc bàn tròn nằm ngay giữa nhà , nơi mà ngày nào cũng diễn ra " bữa cơm gia đình " . Một tờ giấy trắng gấp đôi nhỏ gọn được đặt lên bàn .

" Phạm Trần Thiên Như , em mau đến Lotteria gần trường ngay , đi bộ , mọi người đang đợi . Ký tên : Thiên Nam "

Không lẽ , mọi việc sắp đặt của cô đều bị lộ hết rồi sao ?

Công sức dàn dựng , suy nghĩ lên kế hoạch thế mà chưa gì đã bị lộ đã vậy còn phải lê bộ đến đó nữa

Đúng là tức quá mà !!!

Thiên Như sẽ phải xử những kẻ phản bội cô .

.

Tàn nhẫn Thật là tàn nhẫn

Ôi từ đây đi bộ đến trường kết quả chính là " gãy chân "

Tuy sáng cô mạnh miệng lắm nhưng thật ra vừa đến lớp chân cô mỏi như cả , nói thế để cả hai người anh của cô không lo lắng . Nếu bây giờ đến đó nhờ bị lộ thì nghe mất cả buổi luôn .

Cô biết tính Thiên Kỳ mà :

- Thiên Như , sao em lại đi bộ đến đây , em có thể gọi anh chở em đến mà , vậy lúc sáng em đi bộ kết quả đến trường là thế đấy sao ? Đồ ngốc , không đi bộ xa được phải nói anh nghe chứ , cái con bé này ? Anh sẽ phạt em , phạt em phải cho anh tổng ba em và cả Hải Băng trên một chiếc xe . Không bàn cãi

.

Ôi mới nghĩ đến đó cô đã thấy sợ rồi .

Vừa đi vừa suy nghĩ đủ mọi cách để đối phó với hai người anh tuy dễ thương nhưng bên trong thì khó đối phó lắm .

Bây giờ phải làm sao ???

Bầu trời về đêm là khoảnh khắc đẹp đẽ nhất , những vì sao lấp lánh phía cao xa kia chính là một màu điểm tô về nền khung trời đen tuyệt đẹp .

Sải bước nhẹ từ từ bước đi , bỏ mặc những phiền muộn phía sau , thời gian thư giãn tốt nhất không nên để bất cứ thứ gì cản trở chiếm lấy cảm xúc vui vẻ lúc nàynhìn lại thật may mắn khi xung quanh toàn là những người tốt , những người luôn yêu thương cô .

" Bíp Bíp "

Ánh đèn phát từ phía sau lưng cô , khiến đường đi của cô trở nên sáng hơn , Thiên Như xoay người lại thì cảm thấy chói mắt nhưng rồi cô cũng nhìn rõ được dáng người bước ra từ phía xe .

Oan gia thật .

Người muốn gặp thì không bao giờ gặp toàn gặp những người không muốn gặp không à Chẳng biết do số cô xui hay sao mà đi đâu cũng gặp .

- Xin chào cô Thiên Như.

- Lại là anh à ? _ Thiên Như tỏ vẻ khó chịu trước mặt

- Sao thế ? Không thích gặp tôi à ? Thích gặp anh tôi sao ?

- Phải tôi thích gặp Thanh Duy hơn Anh Duy nhiều _ Thiên Như nói nhưng theo suy nghĩ của cô . Thiên Như tự nghĩ cái tên cho hai người con trai cô gặp luôn . Thanh Duy chắc là người anh , cách nói chuyện thanh tao nhã nhặn . Còn người nói chuyện chen ngang , láo cá như người đứng trước mắt cô chắc là Anh Duy .

Nghe nói như vậy chàng trai đứng trước mặt cô , gương mặt sầm xuống nhưng có vẻ thú vị .

" Thích gặp Thanh Duy hơn Anh Duy sao ? "

- Nói xem anh đến đây làm gì ?

- Đến đây ? Ai nói là tôi đến đây ? Chỉ là tình cờ đi ngang trên đường thấy cô gái xinh đẹp tính làm ơn cho đi nhờ xe giùm thôi , đâu biết lại là cô .

- Ồ , vậy à , vậy anh tiếp tục đi đi mặc kệ tôi _ Thiên Như xoay lại đi tiếp tránh vì cãi nhau mà đến trễ

Được ba bước , cô bị kéo đi ngược lại và bị lôi vào trong xe Cánh cửa xe đóng sầm lại . Người con trai tên Duy vòng qua ngồi vào ghế lái . Thiên Như khó chịu

- Tôi nói là mặc kệ tôi mà .

- Nhưng biết làm sao được tôi thích cô lên xe tôi cho đi nhờ . Đi buổi tối nguy hiểm với mấy đứa con gái như cô lắm . Tôi cảnh báo đấy.

- Mặc kệ tôi , không liên quan đến anh .

- Im lặng tôi chạy với vận tốc đua xe đấy . Cô muốn đi đâu nè ?

- Lotteria gần trường Phong Phú .

- Ok , hôm nay thử lại vận tốc đua xe mới được

Không biết là anh chơi cô hay vô tình thốt lên câu đó . Lần thứ 2 ngồi xe hơi , Thiên Như có cảm giác khó chịu , không phải vì mùi xe mà do cô không

quen ngồi trên xe sang trọng . Thiên Như chỉ thích ngồi trên xe đạp hay xe máy của Thiên Kỳ , Thiên Nam thôi , ít lắm thì thích ngồi trên xe có chàng trai mà cô cho rằng tên " Thanh Duy "cảm giác không quen lắm.....

Thôi thì muốn sống sót thì im lặng và nghe theo lời tên đáng ghét kia thôi . Đúng như lời nói của tên đáng ghét , hấn chạy với vận tốc đua xe cấp độ cao khiến Thiên Như muốn rút tim ra ngoài . Sự lo sợ hiện đầy lên mặt nhưng vẫn không một tiếng kêu dừng lại . Mồ hôi của cô tuông như thác nước , hai tay nắm chặt vật áo cố giữ lấy sự bình tĩnh , Thiên Như sợ tốc độ .

Kiên trì mạnh mẽ lắm .

Màn chào sân thú vị lắm rồi , anh đột ngột cho xe dừng lại .

- Sao nữa đây ?

- Xuống xe

- Sao ?

- Tôi bảo cô xuống xe .

Thiên Như không hiểu và bước xuống xe , vừa xuống xe thì anh cho xe chạy đi mất hút trong màn đêm tĩnh mịch kia

Đáng ghét thì vẫn là kẻ đáng ghét không bao giờ là kẻ đáng yêu được . Ép cô lên xe cho đã đi được một khoảng lại thả cô giữa đường . Thiên Như mà gặp lại " Anh Duy " cái tên mà do cô nghĩ thế chắc cô sẽ cho hấn một trận . Hăm hực nhìn đồng hồ trên tay , 10p nữa cho cô đến lotte nếu không sẽ bị " ăn tươi nuốt sống " . Thiên Như không ngừng rửa Thanh Duy .

Cấp tốc , cô chạy thật nhanh trên con đường phía trước . Nhanh như gió , chắc khi tham gia thi chạy cô sẽ đoạt giải " chạy đua nhanh nhất trong thời gian gấp " .

Một nụ cười hé nở

" Thanh Duy , Anh Duy "

Vừa đúng 10 phút Thiên Như đã có mặt tại chỗ hẹn .

Thiên Như tìm chỗ của Thiên Nam thì được một người lạ đeo kính và khẩu trang dắt đi .

Thiên Như lo sợ vô cùng cố vùng tay ra khỏi người đó nhưng lại không được , người đó lực tay quá mạnh khiến cô không thể cử động được cánh tay , chỗ đông người thế này mà có hiện trạng bất cóc nữa hả . Bực mình và khó chịu cô đứng lại dùng chân giẫm lên chân tên đó khiến hấn đau và buông tay cô ra .

- Đau Con bé này bạo lực quá . _ Người đó gỡ kính và khẩu trang xuống ngay lập tức nhận được cái lườm sắc bén từ Thiên Như

- Anh giỡn với em hả ? Giờ muốn gì ?

- Thôi thôi , tha cho anh , chỉ là muốn giỡn với em tí thôi mà _ Thiên Kỳ cười cười .

- Mọi người đâu rồi ?

- Đẳng kia kia đi thôi , Thiên Nam nó đợi quà của em .

- Xong rồi anh sẽ biết tay em , hôm nay em sẽ cho anh thấy sự tức giận của cung song tử , không thua kém cung bọ cạp _ Thiên Như cười mỉm chỉ hù dọa vui với Thiên Kỳ .

Thiên Kỳ và Thiên Như cùng tới chỗ mọi người đang đợi và nhập tiệc cùng họ . Buổi tiệc sinh nhật Thiên Nam tròn 22 tuổi diễn ra rất vui vẻ đầy hạnh phúc . Niềm hạnh phúc duy nhất chính là sự vui vẻ , sung sướng thoải mái khi ở cạnh những người mình yêu thương Những tiếng cười đùa sáng khoái , những tiếng cười giòn tan chan hoà vào không khí của buổi tiệc sinh nhật . Ánh nến nhỏ lấp lánh trên chiếc bánh kem hình những bông hoa bồ công anh , có đề chữ " Mừng sinh nhật lần thứ 22 của Thiên Nam đẹp trai " . Thiên Nam chấp tay lại cầu nguyện trong tiếng hát chúc mừng của mọi người .

" Nguyên cho tất cả những ai sống bên cạnh con , xung quanh con , đặc biệt là Thiên Như sẽ luôn hạnh phúc , luôn mỉm cười với mọi thứ , luôn lạc quan yêu đời và sẽ thành công trong mọi việc "

Thiên Nam cắt bánh và nở nụ cười thật tươi nụ cười hạnh phúc khi xung quanh anh , những con người kia đang vỗ tay chúc mừnghạnh phúc đơn giản lắmchỉ là ta có biết nắm bắt đúng thời cơ hay không thôi !

.

- Thiên Như , em định thi vào đại học nào ? _ Thiên Nam hỏi.

- Em sẽ thi vào Nhạc viện anh ạ .

- Em tự tin chứ ?

- Không , em chưa đủ tự tin anh ạ . Em không đẹp , không hát hay , đủ sức để thi vào đó không anh ? _ Giọng Thiên Như nhẹ tênhnhư đây là lời tâm sự của cô

- Đừng tự ti , cố gắng thì công sức sẽ được đền đáp . _ Thiên Nam an ủi- Em hát anh nghe đi

- Em không có tâm trạng anh à .

- Tuổi lên đi nhócđể anh hát em nghe bài em thích nhé .

- Ok , anh

Đừng , đừng vội cất tiếng thở dài

Thời gian mãi chẳng trở lại

Áu lo muộn phiền chẳng của riêng ai

Đừng bỏ lỡ giây phút này

Vì trái đất mãi quay

Hôm nay sẽ vội vàng vụt bay

Hãy tươi lên nụ cười rực rỡ

Như chưa một lần tan vỡ những ngày thơvỡ những giấc mơ

Để con tim đập nhịp rộn rã như bao ngày dài đau đớn hoang mang đã rời xa

Cười lên hahaha ngày hôm qua đã xa

Hát lalala ngày hôm nay đã đến

Cười lên hahaha mỗi phút giây muộn phiền

Những nỗi tiếc hãy ngủ yên ở hôm quaaaaaaaa.....

Hát lalala từng thời gian quý giá

Để thôi thán thở

Để thôi tiếc nhớ

Để thôi hững hờ từng giờ vẫn mãi trôi không đợi chờ

Một ngày rất mới

Thành thời đưa tay chào niềm vui sẽ tới

(Hahaha - Thanh Duy)

- Saosao anh lại hát bài này ? _ Thiên Như giật mình , đây là bài hát của thần tượng của cô mà .

- Ừm , em ngạc nhiên lắm sao ?

- Phải , trước đây không phải anh nói anh không thích Thanh Duy hả ? Anh cứ đem idol so sánh với anh không à . Giờ anh cũng thần tượng anh ấy luôn rồi hả ? _ Thiên Như cười vui mừngnhưng.....

- Mơ hả ? Nghĩ sao thế ? Anh hát bài này là muốn em luôn giữ nụ cười trên môi đấy nhóc ạ . Như thần tượng em hát , cười lên hahaha ngày hôm qua đã xa , hát lalala ngày hôm nay đã đến . Thiên Như em nên học theo bài hát này

- Vâng , em biết rồi ạ , tưởng gì chứ bài của idol của em là ok .

- Rồi thôi xong , tới giờ lên con giường . _ Thiên Nam cười đùa nghịch tặc của Thiên Như

- Hihhi anh lại trêu em

Tiếng cười giòn tan vang vọng khắp cánh đồng cỏ công anh . Nơi ấy chỉ còn hai con người , một nam một nữ đang vui vẻ hạnh phúc bên nhau với tình anh em . Nếu không phải anh em chắc cả hai sẽ sung sướng lắm nếu có mối tình hạnh phúc thế này . Nhưng cho dù không là anh em ruột , Thiên Nam cũng không thể yêu Thiên Như và cả Thiên Như cũng vậy . Không thể yêu theo kiểu nam nữ mà là yêu theo cách người anh trai yêu người em . Bởi vì giữa họ đã được định sẵn chỉ là anh em của nhau . Thà là anh em , có lúc hờn dỗi bỏ qua tha thứ trách móc , còn hơn là người yêu , vì khi chia tay thì sẽ không thể nào làm bạn

Sắp đặt thật tốtsố phận thật may mắn

Cám ơn thượng đế !

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 5: Bữa Cơm Có Khách Lạ

Chương 5 : Bữa Cơm Có Khách Lạ

Anh Duy vừa đi vừa tùm tùm cười khiến mọi người thấy lạ thường nhất là người anh Thanh Duy của anh . Thanh Duy cũng thấy anh kì lạ .

- Này Duy , em làm gì cười tùm tùm vậy ?

- Hờ , có sao ? Anh Thanh Duy lên phòng em có chuyện muốn nói . _ Anh Duy nói xong bỏ đi lên lầu để lại người anh khó hiểu .

<<< Cốc Cốc >>>

- Vào đi

- Nhóc có chuyện gì thế ?

- Anh biết hôm nay em gặp ai không ?

- Nhã Linh hay Linh Yến ?

- Sai rồi .

- Hay là đứa mới nữa , em bắt cá nhiều tay quá . _ Thanh Duy bó tay với đứa em .

- Bắt cá sao ? Em đâu thích bắt cá _ Anh Duy khó hiểu nói

- Haizzzzzz _ Người anh thở dài .

- Em gặp Thiên Như . _ Trong lời nói có chút vui sướng

- Sao ? Em gặp lại em ấy à ? Em ấy khoẻ không ? Mà sao em gặp được ???

- Anh thôi được không ? Anh làm gì mà hỏi lảm lảm thế ?

- Trả lời anh coi nhóc .

- Anh muốn biết thì tự mà đi hỏi đi ha , em không rảnh _ Anh Duy nằm xuống giường trùm chăn lại .

- Thế mà bảo anh mày lên đây làm quái gì ? _ Người anh giật chăn ra

- Em định nói là gặp Thiên Như và em đã troll nhóc đó , thế thôi . Xong rồi , anh về phòng của mình đi , em đi ngủ . Em buồn ngủ lắm rồi .

- Trời chắc tao giết mày quá , ngủ mơ gặp ác mộng nhá _ Người anh tức muốn si khỏi dùng dùng rồi khỏi phòng .

Nhưng bước chân ta ngoài , cánh cửa vừa khép lại , anh đứng dựa vào tường , dòng suy nghĩ liên miên như một bài toán dài khó đoán .

" Sao lại hỏi về con bé đó ? Trông con bé rất là quen "

.

Ngày ngày trôi qua , cuộc sống của Thiên Như và gia đình cô không gì thay đổi chỉ là bố cô đang lâm bệnh . Sức khoẻ ông ngày một yếu dầncũng đã đến lúc gặp lại mẹ cô .

Buộc ông phải nghỉ làm nên phần chăm sóc gia đình thuộc về ba anh em Thiên Như . Thiên Như xin nghỉ ít hôm để chăm sóc cho bố , Hải Băng đi học thay để chép bài cho kịp giùm cô bạn . Có hai chàng trai cứ " vô tình " nhìn vào con hẻm đó từ sáng đến tối , chỉ là cả hai không hề gặp nhau cứ như túc trực . 10 ngày , đã 10 ngày cô không rời khỏi nhà rồi ? Phải chăng đã có chuyện gì ?

.

- Thiên Như tao về rồi ! _ Hải Băng từ đâu xuất hiện làm Thiên Như giật mình , cắt trúng tay rồi.

- Con điên này , trúng tay tao rồi _ Thiên Như vội lấy muối ướp vào tay cho nó rát một lúc thì lúc sau vô nước sẽ không sao nữa . Sau đó cô đến chỗ sơ cứu lấy băng keo băng lại

- Ê , tao xin lỗi , mày đừng nói với Thiên Nam nha , không là chết tao .

- Ủa , mày là chị dâu tương lai của anh mà sao lại sợ anh vậy ? _ Thiên Như cười trêu Hải Băng

- Thôi là tương lai , giúp tao xin mày đây

Hải Băng từng làm Thiên Như bị thương và đã bị Thiên Nam la cho một trận vào lúc nhỏ . Nên giờ cô sợ lắm nếu Thiên Nam biết chuyện này .

- Định giấu anh chuyện đó nữa sao Hải Băng . _ Thiên Nam từ đâu lù lù xuất hiện khiến hai cô cũng đứng tim .

- Thiên Nam dám ăn hiếp chị dâu cưng sao ? _ Thiên Kỳ tiếp theo phía sau .

- Tới giờ xem phim rồi . _ Thiên Như cười tủm tỉm làm mọi người ngại ngùng và cười rộ hơn

- Thôi mọi người lên nhà đi , em sắp nấu xong rồi , Hải Băng ở lại ăn luôn đi .

- Ok

- Anh nghĩ là sẽ có một đến hai vị khách nữa đây .

- Ai vậy ?

- Đây anh nấu cho , em ra đầu hẻm mà xem kìa _ Thiên Nam thay chỗ của Thiên Như , Thiên Như chạy ra đầu hẻm .

Còn mọi người bên trong dọn mọi thứ ra bàn chỉ chờ đủ người và đủ thức ăn .

Thiên Như chạy ra đầu hẻm xem thì thấy chiếc xe nhìn rất quen thuộc . Hình như là xe của tên đáng ghét .

Thiên Như cắn môi không thèm quan tâm quay đi vào trong nhưng vừa quay lại cô lại đụng mặt với tên đáng ghét .

- Anh theo dõi tôi ?

- Theo dõi , tôi không có hứng thú .

- Ồ thế à ? Vậy anh đi được rồi , tránh đường cho tôi vào nhà .

- Nhà ? nhà cô ở đây sao ??

- Ừ thì phải thế có chuyện gì ?

- Đây như

- Thấp hèn không phù hợp với những người hạng sang như anh em của cậu đâu.

- Sao ? Ai nhắc đến tôi đây ? _ Một anh chàng điển trai xuất hiện mặc thun trắng rất đẹp.

- Anh Thanh Duy

Ba từ này Ba từ này

- Em cũng ở đây sao Duy ?

- Vâng em chỉ là tiện đường thôi _ Người đó lảng tránh vấn đề.

- Thiên Như , lâu quá vậy , vào ăn kèo nguội mát ngon _ Thiên Nam từ trong nhà chạy ra đầu hẻm .

Cả ba người xoay lại nhìn

- Xin chào , đây là ? _ Thiên Nam giờ tay ra ý muốn bắt tay.

- Chào , tôi tên Thanh Duy

- Tôi tên Anh Duy

Họ cũng đáp lại cái bắt tay của Thiên Nam

Một nụ cười rạng rỡ dành cho nhau như họ đã quen thân từ trước.....

- Hai người là bạn của Thiên Như

- Ừ phải _ Anh Duy lên tiếng , ánh mắt đắm chiêu nhìn Thiên Như.....

- Kề thù thì đúng hơn _ Lời nói nhỏ nhưng đều lọt vào tai của ba anh chàng .

- Sao hả Thiên Như ? _ Thiên Nam nhìn cô.....

- Không gì , em vào phụ Thiên Kỳ _ Thiên Như chuồng trước để lại ba chàng trai đứng ngơ ngác nhìn nhau .

- Hai người không chê mời vào nhà ăn bữa com _ Thiên Nam lên tiếng

Nhận được cái gật đầu từ hai người , cả ba cùng cười và bước vào nhà

Thiên Như đang trong bếp dọn dẹp vừa bước ra cô hoảng hồn khi thấy anh em họ . Trời ạ , một sự đeo bám nhẹ.

Thiên Như mất hứng hết muốn ăn com . Cô đi thẳng lên lầu .

- Thiên Như đi đâu vậy ?

- Dạ ?

- Xuống đây dùng bữa cùng mọi người _ Thiên Kỳ lên tiếng , mọi người ngược lên nhìn cô

- Em lên mời bố xuống dùng com .

- Bố đã dùng com trên phòng rồi , em xuống dùng com đi , không thì

- Rồi rồiok !

Thiên Như bó tay luôn , muốn trốn cũng chẳng được nữa !!

Bữa com đạm bạc diễn ra rất vui , nhà đông khách cũng vui hơn nhi nhưng có điều nó nhỏ thôi .

- Thanh Duy bằng tuổi anh Kỳ , Anh Duy bằng tuổi em nên cũng xem như anh em trong nhà vậy . Thế nên thích thì cứ tới nhà dùng com cho vui nhé _ Thiên Nam lên tiếng mời . Có người không vui .

Sao thích thì tới hả ? Nhà cô chứ đâu phải nhà công cộng ?

Ban đầu ghét có mỗi Anh Duy thế mà giờ cũng không thích Thanh Duy luôn , vì anh đến thì người em cũng đến , mà lúc nào cũng tình cờ ? Lạ thường , chiếc xe của cả hai đã đậu ở nhà cô đúng 10 ngày rồi . Thiên Như không rời khỏi nhà chứ mọi chuyện đều được Hải Băng thông báo lại hết . Theo dõi là hành động cô không thích đâu vì đó là xâm phạm đời tư của người khác

Sau bữa ăn anh em Thanh Duy được Thiên Nam tiễn ra đầu hẻm , Thiên Như thì diện có phụ dọn dẹp không ra tiễn . Đơn giản cô đang khó chịu khó có sự xuất hiện của anh em họ

" Thanh Duy , Anh Duy đáng ghét "

Sao lúc nào cũng xuất hiện quanh bên cô vậy .

Đúng là oan gia ngõ hẹp .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Thiên Như Sinh Ra Ở Côi Nhi Viện

Chương 6 : Thiên Như Sinh Ra Ở Côi Nhi Viện

Ba tháng sau

Một nỗi mắt mắt đang vây lấy căn nhà nhỏ nhưng đặc biệt trong con hẻm kialòng ai nấy cũng thất lại

- Thiên Kỳ , bố muốn con sau này phải cưới Hải Băng , bố không đủ sức ở lại chung vui cùng con nhưng bố chúc hai con hạnh phúc_ Hoi thờ gấp gáp của người bốcó gần từng chữ để nói cho người con nghe ước nguyện cuối cùng của ông

- Bố

- Bố

Hai tiếng " bố " vang lên một cách đau xót , một người là con một người trong tương lai là con dâu nhưng bây giờ tiếng bố đó nghe mà xót quá .

- Thiên Nam , con phải bảo vệ cho Thiên Như , nhất định phải tìm được gia đình con bé , và con cũng phải hạnh phúc ._ Lời nói nhỏ đủ cho cả hai người nghe nhưng đau biết người khác đau lòng .

- Bố , tuy bố là bố nuôi của con nhưng con rất thương bố , bố phải mạnh mẽ vượt qua con đau này , con sẽ chăm sóc cho bố .

Lời của Thiên Như làm mọi người ngạc nhiên . " Bố nuôi " không lẽ cô đã biết chuyện gì rồi sao ?

- Con biết hết rồi , thật ra con không phải con của bố . Con chỉ là con nuôi được bố nhận về từ côi nhi viện . Mẹ đó là mẹ của anh Thiên Kỳ , Thiên Nam . Con đã biết hết , mẹ đã nói con nghe trước khi mẹ trút hơi thở cuối cùng

Giọng nhẹ tênh kèm theo những giọt nước mắt vô tư chảy , cảm xúc bây giờ có mấy từ diễn tả được hết . Người bố người mẹ nuôi nấng Thiên Như suốt thời gian qua chỉ là những người bố mẹ nuôi của cô thôi . Còn gì đau lòng hơn là cô đang ăn nhờ ở đậu nhà người ta ? Một gia đình không giàu có , rước cô về chẳng phải chỉ chúc thêm phiền muộn nhưng họ đã làm Họ đang mang cô từ nơi đó về không như những người tạo ra cô lại một lòng vút bỏ không thương tiếc .

Tình thương của cha mẹ tưởng chừng cô không được nhận nhưng cũng may là bố mẹ nuôi rù lòng thương . Thật may mắn , Thiên Như vào gia đình của họ thì sống rất tốt , cô cũng thích sống cuộc sống đơn giản thế thôi , Thiên Nam , Thiên Kỳ luôn hết mực yêu thương cô như em gái ruột của họ không chút kì thị hay ganh tị với sự yêu thương của bố mẹ họ dành cho cô vì họ hiểu , một cô bé bị đã từng bị bỏ rơi thì phải nhận được những gì đáng được nhận chứ không phải nhận lấy sự kì thị đó .

.

Hoi thờ cuối cùng cũng ngắt quãng tại đây .

Tại nơi nào đó bố đã gặp được mẹ .

.

Công cha như núi Thái Sơn

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra

.

Làm cha thật khó lắm

Làm cha nhiều trái đắng

Làm cha dạy con khi con đi sai đường

Nhiều vui buồn bên con dạy con nhiều yêu thương

Dạy con phải sống không thua kém ai trên đời

.

Cuộc sống âm u , buồn bã vây lấy căn nhà nhỏ màu trắng sáng trong con hẻm . Từ ngày bố nuôi Thiên Như đi gặp mẹ thì Thiên Như và mọi người trở nên im lặng . Đơn giản họ không thể thốt lên tiếng nào . Đối diện làm sao khi Thiên Như biết được sự thật liệu Thiên Như có nghĩ đó là sự thương hại của họ dành cho cô ?

Im lặng là nỗi buồn lớn nhất .

Ba tuần sau

Ba tuần là thời gian không ngắn không dài đủ để những con người trong căn nhà đó suy nghĩ . Sống với nhau mười mấy gần hai mươi năm không hề tình cảm thật lại không nhận ra ?

- Thiên Thiên Nhưchút nữa anh chờ em đi học ? _ Thiên Nam cố lên tiếng

- Ok , em sẽ đi với anh đến trường _ Nụ cười rạng rỡ sau bao ngày âm u được hiện lên . Từ chối được ba tuần rồi chỉ vì cô muốn tránh né nhưng thế nào rồi cũng phải đối diện , Thiên Như nghĩ thông suốt nên quyết định bình thường như anh em ruột như trước.

Bữa sáng hoàn thành với ngập niềm vui . Ba con người rôm rã cả bàn ăn . Lên đường đến trường

Quãng đường đến trường hôm nay sao dài thế ?

- Anh Thiên Nam , em có chuyện muốn nói _ Thiên Như e dè lên tiếng

- Nói đi nhóc

- Em muốn đi làm

- What ? Đi làm ? _ Thiên Nam dừng xe đột ngột làm cô ngã người về phía trước đập vào lưng anh .

- Em sẽ xin vào nhà nào đó làm giúp việc vì sắp tới em cũng sắp thi đại học rồi , em muốn kiếm một số tiền để lo việc học của em .

- Giúp việc ? Anh không muốn em cực khổ Thiên Như , với công việc của anh và anh Kỳ cộng lại cũng dư sức nuôi em ăn học . Em không cần phải đi làm đâu , chỉ cần chuyên tâm học là hai anh vui lắm rồi .

- Dạ

Nói vậy thôi chứ Thiên Như sẽ làm , cô không thể phụ thuộc vào Thiên Nam , Thiên Kỳ . Thiên Như phải tự lập cho bản thân , phụ giúp cho cả hai người anh của cô mới được không thể ngồi mát ăn mát vàng thế được , như thế cô thấy có lỗi lắm . Nhưng giờ Thiên Nam không cho cô sẽ tự làm mà phải giấu nếu không hai anh sẽ nghĩ này kia nữa không hay .

Trước tiên sau khi học về sẽ lên hỏi Bác Google về vụ này mới được .

Dự kiến đi làm tạm thời được chuẩn bị .

Gian nan , vất vả , thiệt thòi Thiên Như cũng chịu . Sinh ra từ côi nhi viện được nuôi nấng trong gia đình không giàu có nhưng đầy sự yêu thương , vất vả chút có sao đâu ? Xem như đây là cách cô hoà nhập và trả ơn những người nuôi dưỡng cô . Có thể cô mới thấy vui nếu không cô sẽ buồn vô cùng

Lớn rồi thì phải đi làm thôi , sau này hai anh đi lấy vợ hết thì ai lo cho cô đây . Đang trong giai đoạn thi cử , nên đề thi xong rồi tính tiếp . Trước mắt dự kiến đi làm được chuẩn bị . Tốt nhất là tự lập , chính nó cũng sẽ mang niềm vui cho chính bản thân Thiên Như.....

.

- Ôi , sao bài vở nhiều thế này _ Thiên Như nhìn đồng sách vở để trên bàncô than thở .

- Thiên Như , em học bài đi , hai anh sẽ nấu chè cho em , ráng đi , ngày mai thi xong là ổn rồi _ Tiếng Thiên Kỳ vọng lên từ dưới nhà

Thiên Như tiếp tục chăm chú vào bài vở nhưng chỉ được 10 phút , cô lại buồn ngủ , cô gục mặt xuống bàn thì bỗng tiếng điện thoại cất lên một số đề tên là Anh Duy ? Ủa , cô có xin số hân hả ? Miễn cưỡng bắt máy

- Alo ?

[[[- Em làm gì vậy , đi ăn tối với anh không ?]]]

- Tên đáng ghét , tôi ghét anh từ hồi lúc anh làm phước cho đi quá giang xe , được nửa đường thì bỏ xuống , tôi hận anh đến bây giờ , giờ còn muốn rủ tôi đi ăn hả ? Miễn bàn _ Chưa đề bên kia có câu trả lời Thiên Như đã xối xả rồi cô tắt máy

Đầu dây bên kia khó hiểu khi nghe tiếng ngân dài tút tút tút trong điện thoại .

Ngồi suy nghĩ thì mới tỏ ra một chuyện

" Anh Duy , Thanh Duy "

Đang chuẩn bị gạt gù tiếp thì tiếng tin nhắn điện thoại vang lên , tin nhắn đến từ Anh Duy :

" Xin lỗi , tôi xin lỗi . Tại tôi bận nên tôi phải đi trước , nếu chờ cô đi theo thì thứ nhất không tiện đường thứ hai là tôi sợ gặp bạn gái của tôi . Nên tôi mới"

Thì ta là vậy .

" Thôi được rồi , nhưng nay tôi bận rồi , để khi khác nhé "

Thiên Như nhắn trả lại , cô cũng cho qua rồi nhưng vì nghĩ đến cái tên đó là cô phát ghét , sẵn tiện chửi hằn luôn cho hả dạ

Thiên Như lại cúi đầu vào đóng bài tập còn dang dở

Cứ được 1 tiếng thì Thiên Nam , Thiên Kỳ lên phòng mang đồ ăn thức uống lên cho cô , giúp cô luôn tỉnh táo để ôn thihọ giúp cô , cô hứa sẽ mang thành tích tốt về cho họkhông phụ lòng mong mỏi của hai anh cũng như cha mẹ cô

Đến gần 12h Thiên Như hoàn thành nốt đóng bài tập kiacô lên giường và gối đầu vào giấc ngủmột giấc ngủ đi với một giấc mơ mang tên " Tôi là ai ? "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7: Kimbap

Chương 7 : Kimbap

- Thi xong rồi , ổn hết rồi . _ Thiên Như nở nụ cười vui bước ra khỏi phòng thi .

- Thiên NhưNhư _ Một chàng trai đứng xa đang gọi cô

- Hải.....Hải Phong..... _ Đôi môi nhỏ nhắn khẽ rung lên , cô như đứng chết chân tại chỗ . Có phải cô nhìn nhầm không ?

- Thiên NhưNhư ơi _ Tiếng gọi đó cũng quen thuộc , có phải là anh không ? Người mà Thiên Như yêu thương ? Không phải anh đã

Không có sự đáp lại từ Thiên Như , đôi mắt cô vẫn không di dời khỏi người con trai đó . Đáng vẻ , từng đường chỉ khuôn mặt rất giống , không thể nhầm lẫn được

- Thiên Như , cậu thi được chứ ?

- Cậucậu là ai ?

Thiên Như không phải không nhận ra anh , mà là nếu là Hải Phong , anh sẽ không xưng hô xa lạ như thế với Thiên Như .

- Mình tên Nhân . Họ tên là Vương Đình Đại Nhân .

"Nhân" sao ?

Không phải " Phong" hả ?

Nhưng rất giống Phong mà , rất giống

- Ôsao bạn lại biết tên mình ?

- Mình là fan hâm mộ của bạn mà_ Nhân nở nụ cười hiền hoà

- Gì chứ ? Fan ?

- Hìhìtụi mình làm bạn được chứ ?

- Được . Mình tên là Phạm Trần Thiên Như . Rất vui được làm quen ..._ Thiên Như cũng cười đáp trả .

- Hân hạnh

- Bạn thi vào trường gì thế ?

- Nhạc Viện Âm Nhạc .

- Sao ? Nhạc viện á ?

Thiên Như ngạc nhiên , đúng là có duyên nhỉ , cô cũng thi vào nhạc viện .

- Có gì sao ?

- À , không có gì .

Thiên Như và Đại Nhân cùng đi về cùng trò chuyện

- Nhà bạn ở đâu vậy Như ?

- Bạn hỏi chi vậy ?

- À , mình hỏi để rảnh sang rủ bạn đi chơi .

- Cứ gọi điện hẹn chỗ là được , nhà mình trong hẻm . Với lại nơi đó không sang trọng nên bạn vào đó không hợp đâu

- Cũng được , số của mình nè 0903xxxxxx

- Đây , 0128xxxxxx

- Thôi mình về trước chào bạn _ Thiên Như nhìn vào màn hình điện thoại cô mới sực nhớ là sáng có hẹn đi ăn với hai anh , trễ giờ là chết chắc Thiên Như chào tạm biệt Đại Nhân rồi nhanh chóng lao nhanh trên vỉa hè ở phía xa kiaĐại Nhân từ xa đứng nhìn theo bóng dáng nhỏ nhắn đang chạy đua với thời gian của cô , một cái nhếch môi vô cảm xúc dành tặng Anh sai bước quay đầu lại và đi vào chiếc xe hơi đen .

- Ôn chứ ?

- Thành công .

.

Căn nhà hôm nay yên ắng lạ thường , có mỗi Thiên Như ở nhà . Thiên Kỳ đi chơi với Hải Băng , Thiên Nam thì đi tăng ca . Chán thật , cái cảnh ở nhà một mình Cũng thi xong rồi giờ đợi kết quả thôi . Thiên Như suy nghĩ rồi đề ra ý tưởng hôm nay sẽ làm món kimbap , trứng,rong biển cuộn com .Thiên Như thay đồ , gọn gàng.Cô rời khỏi nhà và đến siêu thị .

(((Đồng Dương Supermarket)))

Hôm nay là thứ sáu , làm gì mà đông ghê gớm . Thiên Như chậm chậm đi vào nơi nàymát lắm Không biết gần bao nhiêu cái máy lạnh mà có thể làm lạnh tất cả hàng trăm người ở trong đây . Thiên Như thần thờ , kéo chiếc xe đẩy đi mua những thứ cô cần . Đang mải mê lựa thì lại

- Phạm Như . _ Tiếng gọi thánh thót của một anh chàng

- Lại là anh sao ? Anh Duy ?

Người con trai khựng lại nhưng rồi lấy lại vẻ bình thường .

- Là cô à , Thiên Như phải không ? Tại tôi thấy trên facebook đề là Phạm Như . Nên tôi gọi

- Lí luận chặt chẽ quá ha , ở đây mà nhầm , tôi xin phép

Thiên Như kéo chiếc xe đẩy lách sang người con trai tên Duy đó , nhưng anh cũng đi theo là đi theo . Một phút buông tha cũng không có .

- Sao anh lại đi theo tôi ?

Thiên Như bực tức quát

- Tôi đi theo cô , định rủ cô đi ăn , tôi biết có chỗ này mới mở bán đồ ăn ngon lắm .

- Hôm kia mới mời , hôm nay mời nữa .

- Hôm kia ? Mời ? _ Duy tỏ ra khó hiểu .

- Không phải bữa trước anh gọi rủ tôi đi ăn đêm sao ? Còn cái tin nhắn xin lỗi nữa .

- Làm gì có ?

- Có hay không tự anh biết . Tôi còn giữ tin nhắn Thiên Như vừa nói vừa mở điện thoại lên . Duy chưa gì đã giật ngay lấy cái điện thoại . Anh đọc xong cái tin nhắn đó thì mặt tối sầm lại . Nắm chặt chiếc điện thoại trong tay , chỉ một xú nữa thôi là có thể nát cái điện thoại luôn rồi " mất mặt "

- Nè , nè anh trả điện thoại lại cho tôi , nó sắp thành phế thải rồi .

- Cô nói vậy là ý gì ?

- Anh xem kia , tay anh đang bóp chặt cái điện thoại của tôi , nếu nó nát vỡ ra không phải thành đồ phế thải sao ?

- Lắm lời , trả cô . _ Duy đưa lại điện thoại cho Thiên Như . Thiên Như toan bỏ đi , cô phải mua một số thứ . Duy đi theo cô tới cùng , đến lúc mua sắm xong cũng đi theo cô ra tận bãi xe

- Anh có thôi đi theo tôi hay không ? _ Thiên Như cảm thấy thật khó chịu , cứ như cô đang bị khủng bố tinh thần vậy .

- Cho tôi ăn món cô làm với .

- Dám ăn sao ? Có độc đấy .

- Kimbap là món tôi thích nhất . Dù có độc tôi cũng ăn , tôi nghĩ cô không ngu đến mức tự đầu độc bản thân mình .

- Ừ , tôi đâu có điên .

- Tôi chờ cô về , cô làm cho tôi ăn với .

- Ok , cầm thìa giữa đường nếu không tôi cho anh nhìn .

- Ok , ok _ Duy đi lấy xe và chờ Thiên Như về nhà .

Cũng không hiểu sao anh lại thích ăn món đó , khi thấy cô mua nguyên liệu cho món đó , anh lại có ý định xin cô cho ăn cùng nữa , đúng là ai để ý thì chắc chắn là mất mặt lắm .

.

Thiên Như về đến nhà thì chuẩn bị dụng cụ và bắt tay vào làm ngay . Thiên Như loay hoay dưới bếp còn Duy thì ngồi rung đùi đọc báo say mê .

Thật nhìn vào cứ như vợ chồng .

Khoảng nửa tiếng sau , Duy do đói quá nên tò mò lẻt xuống dưới nhà , Thiên Như vẫn đang tỉ mỉ ngồi cuốn dưới đất . Duy ngồi xuống nhìn cô , cô tập trung cao độ nhưng khổ nỗi cuốn nào cuốn nấy xấu đều , cắt cũng không đẹp nữa nói chi . Lại có dịp trêu nữa

- Cuốn thế này thì ai dám ăn ?

- Tôi có biết làm đâu , chẳng khéo tay sao cuốn đẹp được

- Cuốn lỏng thì rót nhân bên trong ra hết , làm ăn sống nhăn .

- Vậy anh giỏi anh cuốn đi .

- Để tôi chỉ cô . _ Duy đi vòng ra sau ngồi sau Thiên Như , hai tay anh quàng ra nắm lấy hai tay đang cuốn kimbap của Thiên Như , anh cầm tay cô nắm nút cuốn chặt lại . Đột nhiên dừng lại , gương mặt Duy lúc này đang gần với gương mặt của Như . Nhưng cô không hề để ý . Anh tham lam tận hưởng cái mùi hương dễ chịu trên mái tóc đen mượt của Thiên Như . Được khoảng 10 phút , lúc này Thiên Như mới để ý , cô quay sang thì mặt cô và anh chỉ

còn vài xentimet là chạm nhau . Thiên Như bồng đồ mặt vội quay chỗ khác , Duy cũng buông tay ra khỏi tay cô

Đỏ mặt , ngại ngùng

- Tôi lên phòng khách đọc báo , cô làm xong thì mang lên .

- Như osin của anh vậy ? _ Thiên Như tức nói .

- Thôi , tôi đi đây . _ Duy đi ngang rót cốc nước uống , nhìn nét mặt của Thiên Như , rồi anh đi thẳng lên phòng khách

Tìm lịch một nhịp rồi

1 tiếng sau , Thiên Như bưng thành quả lên và nhập tiệc , và lẽ dĩ nhiên cô cũng chừa phần cho hai anh . Thiên Như và Duy ngồi ăn một cách ngon lành , nói chuyện cười rôm rã

Duy cũng đâu đáng ghét đến vậy .

Cũng có chút dễ thương , vui tính .

Chỉ có điều hay lên con bắt chọt thôi .

Một ngày vui vẻ trôi qua , tận hưởng cái cảm giác này thật hạnh phúc , vui vẻ Đã nói rồi , hạnh phúc đơn giản chỉ có thể

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Vương Đình Đại Nhân

Chương 8 : Vương Đình Đại Nhân .

Dùng bữa ăn , Thiên Như đương nhiên là phải có nhiệm vụ dọn dẹp mọi thứ . Thiên Như loay hoay dưới bếp thì Duy lộng hành . Anh đi tham quan ngôi nhà , đôi chân dài đi chậm chậm trên cái cầu thang . Dừng ngay tại một căn phòng màu hồng nhạt . Sao nét nó quen thế ? Căn phòng này rất quen . Màu hồngchắc là của Thiên Như .

" sao bánh bèo vậy trời "

Anh trầm nghĩ và anh mở cửa ra , bên trong thật chật hẹp . Căn phòng mà chứa cô gái kia chỉ bằng cái nhà tắm ở nhà anh thôi . Sống thế này cô cũng sống được sao ?

Duy bước đi vào phòng , mọi thứ rất ngăn nắp và gọn gàng . Nhìn phòng được trang trí tuy màu có bánh bèo chút nhưng không sao . Trông nó giản dị nhưng tôn lên vẻ đẹp tuyệt . Duy dần tiến đến cái bàn màu xanh biển được đặt một góc phòng . Anh ngồi xuống chiếc ghế , thấy ngay một quyển sổ xinh đẹp nằm gọn 1 góc trên bàn

- Đừng chạm vào nó .

Khi tay Duy vừa định chạm vào quyển sổ thì một tiếng nói phát ralà Thiên Như

- Có gì trong đó sao ? _ Duy thắc mắc

- Đó là nhật ký . _ Thiên Như đi đến lấy quyển sổ cất vào trong ngăn bàn .- Không thể xem được .

- Vậy sao ?

- Ừm .

- Nhưng nó dùng để làm gì ?

- Anh có phải chậm hiểu không vậy ? Nhật Ký cũng không biết là sao ?

- Tôi là nam chứ có phải nữ như cô đâu mà biết tới mấy thứ đó .

- Nhật ký dùng để viết lại tâm trạng , những sự việc buồn vui trong một ngày , một tháng hoặc một năm .

- À thì ra là vậy .

Nhật Ký là người bạn tâm sự sao ????

Trò chuyện với Thiên Như được một lúc thì Duy ra về . Cùng lúc đó Thiên Như lại gặp một vị khách nữa :

- Đại Nhân ?

Bất ngờ khi nhìn thấy người này , không phải anh chưa hề biết nhà cô sao ? Sao giờ lại đứng trước mặt cô ? Cô hoa mắt hay là thật vậy ? Sao anh lại biết nhà cô ? Chẳng lẽ theo dõi cô ? Nghĩ đến đây mặt Thiên Như trông khó chịu vô cùngcô ghét nhất sự theo dõi đấyvì nó khiến cô cảm thấy phiền phức và không an toàn

- Bất ngờ lắm sao ? _ Nhân lại nở nụ cười toả nắng

- Bạn ? Sao bạn biết nhà tôi ?

- Tình cờ thôi .

Ba chữ này có giải đáp đúng thắc mắc đó không ? Đúng câu trả lời Thiên Như muốn nghe không ?

- Cậu , cậu đến đây làm gì ?

- Tình cờ biết nên muốn sang chơi thôi , mà không được sao ?

Thiên Như nhìn Nhân nghi ngờ Anh có vẻ như biết nhà cô từ lâu rồi thì phải !!! Cũng mới làm quen , Thiên Như không muốn có xích mích nên cô cũng cho qua chuyện nàynhưng cô lại không biết

- Bạn vào nhà ngồi chơi , mình lấy nước . _ Thiên Như dẫn Đại Nhân vào nhà và cô đi rót nước .

- Nước của bạn . _ Thiên Như đưa Nhân cốc nước .

- Bạn ở một mình sao ? _ Đại Nhân hỏi nhìn xung quanh .

Anh cũng cảm nhận sự chật hẹp tại đây giống Duy lúc nãy.

- Không , mình ở cùng anh hai và anh ba . Họ cũng sắp về rồi đấy .

Bíp bíp

Linh thật , Như vừa nhắc đến thì họ cũng vừa về tới . Nụ cười đang hiện hân trên môi cùng với những ánh mắt đầy hạnh phúc chưa kéo dài được khi chạm chân vào cửa nhàcũng như cô lần đầubất ngờ và không diễn tả nổi cảm xúc

- HảiHảiPhong _ Thiên Nam thốt lên .

Thiên Kỳ và Hải Băng cũng bất ngờ . Hải Phong ở đâu đấy ??? Khi tận mắt nhìn thấy , thì cả hai cũng bất ngờ .

- Hải Phong

- Anh Hai

Đại Nhân ngạc nhiên nhìn mọi người . Thiên Như cười nhạt .

- Mọi người , đó không phải anh Phong đâu . Là Đại Nhân bạn em . Vương Đình Đại Nhân .

Lời nói của Thiên Như mới đưa mọi người như tỉnh lại sau khi nhận nhầm Đã 10 năm rồikể từ hôm đósự xuất hiện của Hải Phong đã hoàn toàn biến mất

- Nhân ? Nhân sao ???

- Dạ , em chào mọi người em tên Nhân ạ . _ Nhân lễ phép đứng dậy .

- Đây là anh 2 tớ Thiên Kỳ , anh 3 tớ Thiên Nam , chị dâu tương lai của tớ và cũng là bạn tớ Hải Băng .

- Rất vui được biết mọi người , mọi người cứ gọi em là Nhân được rồi ạ .

" Vương Đình Đại Nhân " cái tên này quen lắm ? Hình như từng nghe ở đâu rồi

- Em mới tới sao ? Ngồi chơi , ăn cơm với bọn anh . _ Thiên Kỳ mỉm cười

- Như mang đồ ăn ra . _ Nam gọi làm Thiên Như lúng túng .

- Hà đồ ăn ? Đồ ăn .

- Đừng nói em không nấu gì ăn nha ?

- Ồ , thật ra thì nay em có làm kimbap

- Kimbapkimbap _ Thiên Kỳ , Hải Băng hứng thú .

Họ thích nhất món này

- Nhưng mà _ Thiên Như đáp ứng

- Sao vậy Như ?

- Chỉ còn phân nửa ...

- Phân nửa ?

- À thì em nấu mì tôm cho ăn nhé ! _ Thiên Như lảng sang chuyện khác

- Thôi em ăn gì cũng được ạ . _ Nhân lên tiếng giải vây cho Như .

- Khoan đã Nhân , anh phải hỏi rõ , còn phân nửa là sao ? Bộ nay nhà ta có khách à ? _ Thiên Kỳ quyết hỏi tới cùng .

- Cólà bạn em Tên Duy

- Vậy là em làm phân nửa cho thằng nhóc đó ăn ?

- Để mai một em làm lại cho nhé , tại Duy muốn ăn nên

- Thôi được rồi , đi nấu mì tôm chuộc tội đi .

- Dạ vâng .

Thiên Như nhanh chân lao vào bếp nấu mì . Hải Băng cũng xuống phụ , chỉ còn ba chàng trai ở trên tám chuyện . Được gần 10 phút thì họ nhập tiệc mì tôm kimbap . Hương vị nó cũng không đến nỗi dở tệ , ít ra Thiên Như nấu mì cũng ngon ấy chứ . Đại Nhân cũng bắt ngờ về tay nghề của Thiên Như . Ngon đấy chứ

Ăn xong thì họ ngồi chơi nói chuyện đến tận 21h tối họ mới giải tán . Thiên Như đang yên định trên phòng , chuẩn bị lăn đùng ra ngủ thì lại bị làm phiền

- Alo ?

[[[Kimbap ngon lắm , hôm nào cô làm cho tôi một hộp nữa nhé]]]

- Làm cho anh cho bồ anh hả ?

[[[Hoi nhiều kinh dị luôn á]]]

- Chắc tui tán anh chết bây giờ , làm phiền giấc ngủ của người khác .

[[[Ủa vậy hả thôi ngủ đi nha , nhưng làm cho tôi ăn nhé]]]

- Ừm , bữa nào tôi rảnh đã .

[[[Ừm , cảm ơn trước]]]

- Ừm , bye .

Thiên Như tắt máy và nhắm mắt ngủ

.

<<< Cốccốc >>>

Duy đang nằm lẩn lộn trên giường thì có người gõ cửa , anh trở mình nằm lại ngay ngắn

- Vào đi . Cửa không khoá

Người đó đi vào là một cậu con trainói trắng ra là anh của Duy .

- Anh Duy , em làm phiền thật đấy , nói cho Như biết đi . Cứ thế này anh không thể nào sống thật với cái tên .

- Rồi , rồi mai em nói . Mà anh dám mượn danh nghĩa của em đi xin lỗi cô ta hả ? _ Duy vẫn không quên cái tin nhắn anh thấy lúc chiều.

- Thì cũng tại em bày ra cái trò đó đó .

- Thôi mệt , em đi ngủ . Không bàn luận nữa .

- Ủm , anh ra ngoài đây . Mà nghe nói mẹ sắp tuyển thêm một nhân viên nữa đấy . Nghe nói là nữ .

- Vậy sao ? Không liên quan đến em . Anh lo cho Tổ Tổ kia , cô ấy cứ chat mãi trên facebook với em làm em nhức đầu hoá . Lo mà chăm sóc quan tâm cho " vợ " anh đi .

- Anh biết rồi .

Anh Duy ủ rũ bước ra , mỗi khi nhắc đến Tổ Tổ là làm anh không được vui . Phải nghĩ đến cái chuyện hôn ước đó , anh thật muốn xé nát cái lời hôn ước lúc nhỏ đósao cứ thích sắp đặt con cái của mình vào những thứ ba mẹ muốn ? Mà không biết nghĩ cho đứa con của họ ? Không cần biết nó đồng ý không , không cần biết nó có hạnh phúc không . Chỉ cần biết danh dự của mình . Ba mẹ như thế thì con cái họ phải sống làm sao . Cũng vì chữ " danh dự " " danh lợi " mà họ đã đánh mất đi một điều hối tiếcbây giờ họ muốn mất thêm một điều nữa hay sao ???

Chán ghét cái cảnh này lắm rồi , muốn đi đâu đó thật xa , để yên tĩnh và ngẫm nghĩ lại mọi thứ . Ít ra ta sẽ rút ra được nhiều bài học hơn

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Biển Đẹp Lắm Phải Không Anh ?

Chương 9 : Biển Đẹp Lắm Phải Không Anh ?

- Alo ?

[[[Xin chào , cô là Thiên Như]]]

- Dạ , xin hỏi ai ở đầu dây ?

[[[Có phải cô đang tìm việc ?]]]

- Vâng .

[[[Tôi có một người muốn thuê giúp việc , tôi gặp cô được chứ .]]]

- Dạ vâng , 14h tại cafe Đồng Hải .

[[[Ok]]]

.

<<< Cốc Cốc >>>

cạch

- Thiên Như , em làm gì vậy ?

- Dạ , em đọc truyện .
- Ủm , anh đi chơi với Hải Băng em có đi đâu thì hãy khoá cửa cẩn thận nhé .
- Ok , anh Thiên Nam đâu rồi ?
- Nó đi với bồ nó rồi
- Dạ .
- Bye em
- Bye hai .

Thiên Nam đi chơi với bồ rồi sao ? Thiên Kỳ cũng đi với Hải Băng thế là còn mỗi cô ở nhà . Còn 2 tiếng mới đến thời gian hẹn . Bây giờ phải làm gì ?

" Đi chơi " là hai từ vang lên trong đầu Thiên Như .

Nghĩ là làm

Thiên Như thay đồ rồi chuẩn bị lên đường .

Cứ như là một công chúa hay một tiểu thư vậy , nhìn cô rất đẹp .

Bước từ trong hẻm đi ra biết bao nhiêu ánh mắt mê mẩn say đắm nhìn cô .

- Thiên Như
 - Là anh Thanh Duy sao ?
 - Ủm , chào em
 - Anh đến đây có việc gì sao ?
 - Anh rảnh 2 tiếng , em đi với anh được chứ ?
- Có cần trùng hợp vậy không ? Cô cũng rảnh 2 tiếng .
- Thôi thì đi với anh vậy , cũng đâu mất gì .
- Ok
 - Lên xe thôi cô bé , làm người tình của anh 2 tiếng nha
 - What ? _ Bước gần đến xe bị câu nói của anh nên phải dừng lại .

Nói gì ? Người tình ? Xem cô là người tình để vậy sao ? Thiên Như cảm thấy không thích tên Thanh Duy này luôn rồi ghen nhưng chỉ là cảm thấy chứ thật ra không hiểu sao khi gặp anh , Thiên Như cảm thấy như quen biết đã lâu vậy .

Có lẽ quen biết từ kiếp trước chăng ?

Yêu quý .

- Thiên Như , đi đâu nè ?
- Em muốn đến nơi nào thanh tĩnh , em muốn được yên một lúc .
- Ok , anh sẽ làm tài xế cho em 2 tiếng .
- Cảm ơn anh .

Thanh Duy lái xe đi , quãng đường dài quá , yên lặng quá , mỗi ánh nhìn mỗi suy nghĩ đều riêng tư nhưng ai cũng nghĩ cùng chủ đề đó là những chuyện mà từng xảy ra . Thiên Như cảm thấy nhớ .

Chưa chắc yên tĩnh một lúc đã làm cô vui nổi nhớ , nên đi đâu đó sẽ làm cô thư giãn hơn .

Bờ biển là điểm mà Thanh Duy cho xe dừng chân .

Sóng biển mặn mà xô tạt nhau vào bãi cát vàng cam mịn cuốn trôi một lớp cát góp phần làm nên vị mặn của biển . Cuốn trôi , liệu sóng biển một khi tạt vào người cô có cuốn trôi dòng suy nghĩ đó không ? Dòng suy nghĩ làm Thiên Như phải phiền lòng nhiều ngày nay . Đó chính là hai chữ Gia Đình .

Buồn vui có , kỉ niệm lại rất nhiều , nhất thời Thiên Như không biết ứng phó thế nào . Ông trời thật thương cô khi cho cô có hai người anh tốt như Thiên Kỳ , Thiên Nam . Có được bố mẹ thương yêu mình nữa . Hạnh phúc còn gì bằng .

Mái tóc nâu đen tung bay khi có đợt gió thổi tới , thời tiết cũng không đến nỗi nắng , mát mẻ lắm . Bầu không khí này , Thiên Như rất thích .

- Thiên Như _ Thanh Duy đột nhiên gọi

- Sao ???

- Em sống trong gia đình của Thiên Kỳ tốt chứ ?

- Ý anh là sao ?

- Trong căn nhà nhỏ như vậy , liệu em sống được không ?

- Thà là ở đó còn hơn sống trong cô nhi viện _ Giọng buồn buồn vang lên

- Côi Côi Nhi Viện ? _ Thanh Duy giật mình khi nghe đến ba chữ này . Có vẻ như là sự quen thuộc và né tránh

- Phải , em là kẻ ăn nhờ ở đậu trong nhà anh Thiên Kỳ . Những người tạo ra em đã bỏ em một cách vô tâm và tàn nhẫn nhưng họ đã giữ lấy em và nuôi em đến tận bây giờ . Với họ em chỉ có hai chữ " Biết Ôn "

- Anh Anh xin lỗi , anh không có ý

- Không sao , em cũng muốn nói ra hết mà .

.

Một giọt nước mặn của biển

Một giọt nước chát từ mắt

.

Sống trong gia đình từ nhỏ nhận được biết bao tình thương yêu nhưng chưa bao giờ Thiên Như cảm thấy được tình ruột thịt . Chen chân vào căn nhà nhỏ của người ta , ăn bát cơm do người ta làm ra , sử dụng đồng tiền mồ hôi nước mắt của người ta , chiếm lấy một phần tình cảm gia đình họ . Như thế chính là Mắc Nợ .

Với Thiên Như thế là đủ lắm rồi . Cô không cần giàu sang , chỉ cần bình yên , hạnh phúc là đủ !!!

Hai tiếng trôi qua một cách nhanh chóng , sự yên tĩnh đã làm cho Thiên Như giải bớt một phần tâm sự của bản thân để tránh ngày đêm phiền muộn . Thiên Như từ chối lên xe để Thanh Duy chở cô đến nơi hẹn , cô viện cớ để đuổi khéo Thanh Duy về . Một mình cô lang thang để đến đúng nơi hẹn .

Bước đến nơi , Thiên Như nhận được một cuộc điện thoại từ người lúc này , họ chỉ cho cô đúng chỗ để cô vào . Tới bàn cô gặp một người đàn bà , nhan sắc đã phai dần theo năm tháng nhưng có vẻ nghiêm nghị và khó gần .

- Xin chào cô Thiên Như _ Bà lịch sự .

- Vâng , xin chào bác

- Nghe nói cô muốn xin vào giúp việc ? _ Đi thẳng vào vấn đề chính .

- Dạ vâng , không biết cháu giúp gì được cho bác ?

- Nhà ta rộng lớn osin thì chỉ có 5 người để lo cho nhà cửa , ta muốn cô vào phụ giúp ta , và làm trợ lí cho hai con ta . Cô làm được chứ ?

- Dạ vâng , cháu sẽ cố gắng , nhưng khi nào cháu sẽ được đi làm thưa bác ?

- Ta sẽ đưa cho cô hợp đồng , lương sẽ nhận theo mỗi tháng , trước tiên ta sẽ cho cô một suất lương đầu xem như là tiền thưởng , ngày mai bắt đầu đi làm .

- Thưa bác , cháu có việc học của cháu , nên cháu sẽ xếp lịch khi nhận thông báo của nhà trường , tạm thời thì vài ngày đầu cháu sẽ làm việc theo ca sáng , trưa cháu bận việc học thêm ạ . Chiều cháu sẽ đến sớm ạ .

- Được thôi , nếu cô không làm tốt hoặc bị ai đó phàn nàn bắt kể ai tôi sẽ đuổi cô và bắt cô bồi thường gấp đôi số tiền thưởng đầu của cô .

- Dạ vâng cháu hiểu .
- Cô đến nhà lúc sáng , và chiều sau khi đi học về vậy tối cô về nhà mình hả ?
- Dạ vâng thưa bác .
- Ừm lễ phép lắm , ráng làm việc cho tốt mà bố mẹ cô đâu ?
- Dạ mẹ cháu mất lâu rồi còn bố cháu vừa qua đời ạ _ Đồi mắt lần giọng nói có vị buồn và sự thương nhớ .
- Ừm , ta đi trước mai nhớ đến đứng giờ
- Dạ vâng , cháu cảm ơn bác rất nhiều

Bà chủ của cô vừa rời khỏi , cô ngồi lại suy nghĩ . Số tiền này cô sẽ phải cất giữ , tạm thời sẽ lấy lương bù để dự trữ đủ gấp đôi tránh bị đuổi lại không có tiền bồi thường . Thiên Như rời khỏi quán cafe và về nhà . Vừa đầu hẻm lại thấy cảnh tượng " chia tay " .

Anh Duy và một cô gái khác đang nói đến chuyện chia tay chia chân gì đó .

Sao lại đến gần nhà cô mà làm phiền chứ ?

Thật là không ra gì mà .

Thiên Như xem như không thấy cô định bước vào hẻm đi vào nhà thì lại bị lôi ngược lại.

- Đây là bạn gái của tôi

Câu nói chậm chậm rõ một mạch vang lên khiến Thiên Như há hốc mồm kèm theo cái nhú mày khó chịu .

Cô gái kia nhìn Thiên Như lộ sẵn vẻ khinh bỉ , thật ra là anh muốn gì đây ?

Muốn khoe nhà cô thế nào hay muốn giúp cô thêm " bạn " .

- Cô đi khỏi đi , từ nay chấm dứt . _ Lời nói đấng mà Anh Duy vẫn thốt nên được .

Cô gái kia vì không thể chịu được nên đã vừa khóc vừa rời khỏi . Cô gái kia vừa bước đi khỏi , thì tay Thiên Như rút khỏi tay Anh Duy và nhân tiện cô tặng cho anh một cái tát .

Trợn mắt nhìn cô nhưng đáp lại vẫn là ánh nhìn ngây thơ đó nhưng xen lẫn sự khó đoán .

- Thiên Như , cô dám tát tôi ? _ Sôi máu thật , Anh Duy sắp phát hỏa với tình cảnh này .

- Sao không ? Anh không chỉ là kẻ đáng ghét mà còn là kẻ nói dối . Anh dám nói tôi là bạn gái anh sao ? Đang ảo tưởng sức mạnh à , anh tôi mà nghe lại hiểu lầm nữa .

Anh Duy bỏ mặc lời nói của Thiên Như , anh bước ra xe và cho xe rời khỏi . Nhưng anh vẫn không quên : " Món kimbap 4 ngày nữa tôi sẽ đến lấy "

" Cứ như osin không bằng,hứ không thèm làm xem anh ta làm gì được mình "

Thật là chẳng ra gì

Thiên Như ngắt quãng dòng suy nghĩ về tên đáng ghét đó ,cô bước vào nhà và lên phòng nằm nghỉ ngơi , cô ngủ thiếp đi lúc nào không hay

Ngày dài trôi qua với nhiều chuyện , nhưng nay là này cô cảm nhận được sự yên tĩnh nhất .

Cảm ơn anh Thanh Duy

Cảm ơn anh đã đưa em tới biển .

Đó là nơi thanh tịnh và cũng là nơi em thích nhất

" Hải Phong , anh nhớ em chứ ? "

" Nay em lại được đến biển đấy , từng mơ ước đến biển cùng với anh nhưng hình như vẫn chưa được lần nào anh nhỉ ? "

" Biển đẹp lắm , gió thổi mát , cảnh sóng biển xô đổ vào bờ thích lắm anh ạ "

" Anh nơi đó có thấy em chứ ? Anh thấy biển chứ ? "

" Biển đẹp lắm phải không anh ? "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Thanh Duy Thật Giả

Chương 10 : Thanh Duy thật giả .

Buổi sáng , Thiên Như ra ngoài rất sớm với lý do có hẹn . Thiên Nam , Thiên Kỳ cũng không để ý . Thiên Như đi đến địa chỉ mà hôm qua cô nhận được .

Một căn nhà rộng lớn , villa hiện ra trước mắt . Màu vàng nhạt sáng bao trùm lấy ngôi nhà làm cho ngôi nhà trở nên khác biệt . Đẳng cấp có khác .

Thiên Như bước tới cửa bên trong có người dẫn cô vào . Lạ lẫm với nơi này , sang trọng quá không thích hợp với thân phận thấp hèn của cô .

- Xin chào bác , cháu là Thiên Như

- Ta có nghe bà chủ nói , nghe đây , cháu sẽ giúp những người khác làm việc , khi chuông nhấn tức là một trong hai vị công tử đang gọi , cháu nên lên giúp họ . Họ ở lầu 2 phòng 101,103 còn 102 là phòng cuối dãy lầu 2 và cháu không được phép lên phòng đó . Nhớ nhé !!!

- Dạ vâng , vậy bây giờ cháu cần làm việc gì ạ ?

- Cháu phụ chị Song Tuyết làm thức ăn sáng cho mọi người đi , sau đó thì lên dọn dẹp phòng của hai thiếu gia

- Dạ vâng .

- Cần gì cứ gọi ta , ta là Bác Kim .

- Dạ vâng bác Kim

Bác Kim giao việc cho Thiên Như xong bà lên phòng khách dọn dẹp , sang trọng thật .

Thiên Như mãi mê ngắm nhìn nhất thời lại quên việc của mình . Có lẽ nơi này đã thu hút cô rồi . Song Tuyết bên trong bước ra thấy Thiên Như đang mải mê với căn nhà thì đến gần vịn vào vai cô làm cô giật mình .

- Cô là Thiên Như

- Vâng , cô bao nhiêu tuổi ?

- Tôi sinh năm 97 .

- Tôi là năm 96 , cứ gọi là chị .

- Dạ , chị là

- Tôi tên Song Tuyết

- Dạ

- Thôi vào bếp phụ chị nhanh đi

- Dạ

Thiên Như cùng Song Tuyết vào bếp làm thức ăn . Với cả hai thì phân đoạn bếp núc không thành vấn đề vì cả hai đều có tay nghề tốt .

- Thiên Như , để đó chị làm , em lên phòng kêu hai thiếu gia dậy đi .

- Dạ vâng .

Thiên Như theo lệnh lên lầu hai , bước đến trước cửa phòng 101 , Thiên Như gõ cửa thì được hỏi đáp .

- Thiếu gia xuống dùng bữa
- Tôi xuống liền .

Thiên Như bước sang phòng 103 , kiên nhẫn gõ cửa khi không được hỏi đáp . Gõ mãi chẳng thấy người bên trong phản ứng Thiên Như nghĩ chắc tên này còn nướng ngủ chẳng ?

- Thiếu gia dậy đi sáng rồi ạ
- Thiếu gia dậy xuống ăn sáng ạ
- Thiếu gia Thiếu gia
- Cô nên vào trong mà gọi , cậu ngủ nướng lắm _ Giọng của một cô giúp việc , nghe vẻ khó chịu .
- Dạ

Cạch

Cửa phòng không khoá .

Bước vào thì cánh cửa tự động đóng lại . Gian phòng là màu bạc kim lung linh lộng lẫy , phòng này rất rộng . Một chiếc giường to nằm chắn một góc phòng . Một người con trai còn đang nhắm mắt uốn ẹo quần lấy cái chăn , gối thì bị tên này đạp văng xuống giường cả rồi đứng là tên heo .

Thiên Như chậm chậm , rón rén bước đến bên giường . Người con trai này đang nằm sấp nên cô chỉ thấy được nửa mặt .

Nét quen .

- Thiếu gia dậy dùng bữa
- Thiếu gia sáng rồi ạ
- Thiếu gia
- Ôn ào ... _ Tên thiếu gia đang ngủ tùm lầy gối nằm ném vào người cô .

Tức mình , Thiên Như lay người hắn , xoay người hắn lại , bất ngờ trượt cái chăn đang nửa trên nửa dưới , mặt cô gần sát mặt tên thiếu gia .

Nhìn khoảng gần nhìn kỹ đường nét khuôn mặt của hắn , có vẻ đẹp . Bất ngờ tên thiếu gia mở mắt ra , mắt chạm mắt , người chạm người . Thật thì Thiên Như đang đè lên thiếu gia , tích tắc chút thôi là có thể có màn môi chạm môi đầy tình cảm . Giật mình , Thiên Như đứng dậy , lần này nhìn kỹ thì ra là

- Tên đáng ghét _ Giờ cô mới nhận ra .
- Là cô sao ? Osin mới _ Anh Duy ngồi dậy .

Thiên Như im lặng quay người đi khỏi phòng , một nụ cười nở trên môi .

Trước khi rời khỏi Anh Duy còn tặng cô một câu :

- Ra ngoài và xuống cùng tôi.

Thiên Như đứng bên ngoài khoảng 10p sau Anh Duy bước ra với chiếc áo sơ mi chưa cài khuy đầu , mái tóc ướt chưa được gọn gàng .

Nhìn thấy cô anh nở nụ cười ma mị

- Vào chải đầu cho tôi .
- Sao ?
- Cô muốn gì ? Muốn bị đuổi chẳng ? _ Anh Duy đánh vào trọng điểm của mấy người giúp việc kẻ cả cô .

Phải . Thiên Như sợ , nếu bị đuổi thật cô không đủ tiền để mà bù cho gia đình , thôi thì nghe theo anh vậy .

Bữa vừa cho nhận xét thấy Anh Duy cũng có nét tốt mà thể bây giờ hoàn toàn chỉ có 3 chữ " tên đáng ghét " .

Thiên Như cùng Anh Duy vào phòng . Căn phòng bề bộn hơn lúc này chỉ sau 10p mà gối chăn rối tùm lùm , quần áo cũng bay tứ tung , nhìn chẳng khác ổ chuột . Anh Duy ngồi xuống giường , Thiên Như thì lên giường , quỳ xuống để đủ tầm chải tóc anh cho gọn gàng . Anh dùng tay cái khuy áo còn lại . Thiên Như nhẹ nhàng dùng chiếc lược nhỏ chải mái tóc đang ướt của anh . Mùi thơm trên tóc phảng phất vào mũi cô . Thiên Như không quên việc cô vẫn nhẹ nhàng chải tóc cho Anh Duy , còn anh nhìn gương mặt cô qua tấm gương trên tường .

Vừa chải đầu xong anh lại bắt cô thắt cavat . Thiên Như xuống giường và qua đứng trước mặt Anh Duy , tay cô nhẹ nhàng thắt cho anh . Tỉ mỉ , gọn gàng , thận trọng . Thắt xong , cô bước lùi lại và lên tiếng:

- Thiếu gia , đã xong .
- Được rồi , cùng tôi xuống dùng bữa , sau đó hãy lên dọn dẹp lại nơi này .
- Dạ , mời cậu _ Anh Duy cười thoải mái bước đi trước , Thiên Như lùi thui theo sau.

.

Bước xuống bếp , bàn ăn thịnh soạn được chuẩn bị chu tất . Chỉ có hai phần dành cho hai vị thiếu gia . Thanh Duy đã ngồi vào bàn và dùng bữa còn mỗi Anh Duy .

- Thiên Như , em làm gì mà lâu vậy ? _ Song Tuyết gọi tên cô làm Thanh Duy quay lại .

- Dạ em gọi nhị thiếu ạ

- Chào cậu Thanh Duy

- Chào _ Người mà cô cho tên là Anh Duy đáp lại .

Thiên Như bàng hoàng

Thanh Duy thật nở nụ cười thoải mái .

Thanh Duy giả quay lại nhìn Thiên Như ngạc nhiên

Tại sao cô lại xuất hiện trong nhà của anh và còn mặc đồng phục của một người hầu nữa.

- Thanh Thanh Duy sao ? _ Thiên Như áp a áp ứng

Hoá ra đạo này cô tăng bốc tên " Thanh Duy " trước mặt người cô cho tên " Anh Duy " lại chính là chủ nhân .

Thanh Duy giả lại lừa cô và không chịu lên tiếng để đạo này cô hiểu lầm anh . Thiên Như nhú mày nhưng nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường .

- Chị Tuyết , em xin phép lên phòng thiếu gia dọn dẹp

- Ủ , em đi đi , mà em đã ăn gì chưa ?

- Dạ , sáng em dùng bữa ở nhà rồi ạ

- Ừm , làm nhanh xuống phụ chị nấu bữa trưa .

- Vâng

Thiên Như quay đi lên lầu làm việc . Thanh Duy và Anh Duy đều nở nụ cười .

.

Phòng của Anh Duy rất gọn gàng , ngăn nắp , Thiên Như chỉ cần quét dọn một xíu là xong . Còn phòng của Thanh Duy , ôi thần linh ơi , đó như một bãi chiến trường .

Thiên Như cầm cùi nhặt quần áo của anh vứt tứ tung để lên giường , cô quét dọn và sắp xếp lại giường cho anh cũng như chăn gối quay về chỗ nên về . Thiên Như kê bàn , cô sẽ ủi lại áo cho anh rồi cất vào tủ.

20p sau , Thiên Như rời khỏi căn phòng của Thanh Duy khi mọi thứ đều trở về quỹ đạo của nó .

Thiên Như bước xuống bếp phụ chị Song Tuyết nấu ăn cho bữa trưa . Trong nhà này cô nghe nói có 5 người giúp việc nhưng sáng giờ cô chỉ gặp 3 người nhưng lại biết tên có 2 người . Tò mò quá Thiên Như lên tiếng hỏi :

- Chị Song Tuyết , chị giới thiệu những người hầu trong nhà cho em biết với ạ

- Song Như là em chị , con bé là người lúc sáng em gặp trên hành lang dãy phòng của thiếu gia , còn 2 người là Bác Tùng , cô Vân .

- Họ có việc gì ạ ?

- Mỗi người có việc riêng , bác Tùng là lái xe , cô Vân là trợ lý riêng của bà chủ .

- Dạ , chị ơi , em làm xong rồi , em xin phép về trước chiều em quay lại

- Ừm , chào em

- Vâng .

Thiên Như nhanh chóng rời khỏi căn nhà sang trọng đó . Cáp tốc chạy về nhà để tránh Thiên Kỳ và Thiên Nam nghi ngờ . Vừa về tới là kịp giờ cơm , Thiên Nam đã chuẩn bị sẵn . Thiên Như rửa tay sạch sẽ rồi vào bàn cùng hai anh

- Từ nay sáng đến chiều luôn , em sẽ đi học thanh nhạc trước rồi em sẽ xem kết quả thi thế nào ạ , em sẽ ăn bánh mì hoặc mì gói sau khi về nên hai anh không cần chờ phần cho em .

- Ừm , cẩn thận nhé .

- Thiên Như _ Thiên Kỳ gọi

- Dạ , hai kêu em ?

- Anh và Thiên Nam sẽ mua cho em một chiếc xe đạp để tiện việc đi lại.

Nghe câu này không hiểu sao nữa nước mắt Thiên Như rơi vô định . Cúi thấp đầu để tránh hai anh nhìn thấy nhưng làm sao qua khỏi ánh nhìn sắt bén của hai người anh . Thiên Nam quay sang ôm Thiên Như vỗ về cô như vỗ về một chú mèo con đang nhõng nhẽo.

- Nín đi Thiên Như , em kiên cường lắm mà

- Anh Nam Hixhix

- Thiên Như ngoan nào , chủ nhật anh dẫn em đi chơi nha

- Anh Kỳ Hixhix

- Em là kẻ cướp đi tình thương từ ba mẹ của hai anh , hai anh không những không ghét em mà còn yêu thương em hết mực . Em xin lỗi , em nợ hai anh rất nhiều . _ Thiên Như khóc lớn dựa vào bờ ngực vững chắc của người anh Thiên Nam , có lẽ như thế sẽ tốt hơn .

- Em là em của bọn anh , sao bọn anh lại ghét em ? Anh xem em như đứa em ruột , em cũng nên như thế , đừng khóc nữa , em của anh không có müt ướt như vậy , nín đi , ăn cơm còn đi học .

- Dạ

Tiếng " dạ " của Thiên Như càng làm cho hai anh yêu thương cô nhiều hơn . Từ nhỏ cô rất ngoan ngoãn , lễ phép , lớn lên vẫn thế trông cô ngày một ra dáng thiếu nữ hiện thực . Hai anh sợ cô hiền quá thì bị ức hiếp nên lúc cô gặp rắc rối lúc nào cũng là hai anh giúp cô , bảo vệ cô .

Tình thương của hai anh cho cô như một tình cảm ruột thịt mà không phải ai cũng có thể có.....

Nói dối hai anh để được đi làm là không đúng nhưng cô phải làm thôi , không thể trông chờ vào hai anh . Đến lúc cô phải trả nợ cho hai anh rồi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ngày Làm Việc Đầu Tiên

Chương 11 : Ngày Làm Việc Đầu Tiên

Buổi trưa , không biết là vì gì mà hôm nay hai thiếu gia lại về nhà dùng bữa . Ánh mắt liếc ngang liếc dọc tìm kiếm cái gì đó trong vô vọng . Song Tuyết và Song Như phục vụ bữa ăn cho cả hai nhưng hình như thiếu ai đó

- Thiên Như đầu rồi ?
- Dạ thưa Anh Duy thiếu gia , Thiên Như đi học rồi ạ
- Chiều khi Thiên Như quay lại kêu cô ấy lên phòng gặp tôi
- Dạ vâng

" Làm người hầu mà đi học sao ? "

.

Dùng bữa xong , Thanh Duy lấy chiếc SH bố vừa mua cho chạy đến trung tâm thanh nhạc mà Thiên Như đang học thêm. Nó như một ngôi trường vậy vẫn có cách tính giờ giấc đúng hoàng . Thiên Như học tạm và cô chờ kết quả thi . Với thể lực của nhà anh chỉ cần 1 tiếng nói là họ phải mở cửa rồi . Thanh Duy hiện ngang đến lớp của Thiên Như . Anh đứng phía ngoài nhìn vào . Thiên Như không nhìn thấy vì cô đang cùng chàng trai bên cạnh giải bài tập và cười nói vui vẻ . Chàng trai nhìn bề ngoài rất đúng hoàng lịch lãm , so với lớp thì anh quả là một hotboy . Cool nhỉ ?

Nụ cười của Thiên Như , Thanh Duy nhìn thấy đó là lần đầu tiên . Không biết người con trai đó là ai nhỉ ? Thôi kệ không quan tâm .

<<< Tùng Tùng Tùng >>>

Ba hồi trống vang lên , mọi người thu dọn và ra sân chơi . Anh chàng bên cạnh Thiên Như đứng lên :

- Thiên Như ngồi đây mình xuống dưới mua nước cho bạn .
- Cảm ơn nhé .

Anh chàng đi ra thì Thanh Duy nép mình sang một bên để anh không nhìn thấy . Trong lớp bây giờ chỉ còn mỗi Thiên Như . Cô ngồi đọc một quyển sách nhỏ không biết nội dung là gì nhưng có vẻ chuyên tâm lắm nên khi Thanh Duy đi vào cô lại không hay biết . Nhẹ nhàng , rón rén như ăn trộm vậy . Thanh Duy tiến đến ngồi cạnh cô nhưng cô vẫn vô tư không hay biết .

- Lên rồi hả , bạn mua cho mình nước gì vậy ? Đừng nói mua sting nha , mình uống không được . _ Thiên Như biết có người ngồi bên cạnh nhưng chỉ là nghĩ là người kế bên cô .

- Tôi là Thanh Duy

Thiên Như giật mình quay lại , bốn mắt nhìn nhau . Trời ạ , sao cứ bám theo cô miết vậy ?

- Anh Anh tới đây làm gì ? _ Thiên Như gấp quyển sách lại
- Tôi đến lỗi người hầu của tôi về .
- Lỗi sao ? Mắc gì tôi phải về với anh ?
- Người hầu thì chỉ cần phục vụ không cần đi học
- Anh bị điên hay không biết tôi đã nói với mẹ anh là tôi chỉ làm sáng chiều , trưa và tối tôi bận mà ?
- Ồ vậy sao nhưng tôi không thích
- Không thích thì kệ anh , tôi bận học phiền anh về cho .
- Tôi thích ở đây cô làm gì được tôi ?
- Anh Anh _ Thiên Như cứng họng chẳng biết phải nói gì với Thanh Duy .

Đúng lúc này

- Thiên Như _ Một tiếng gọi phát ra từ cửa . Cả hai quay đầu nhìn thì là anh chàng lúc nãy ngồi kế Như .

Anh cầm 2 chai C2 lên cho cô thì lại vô tình nghe hết câu chuyện của cả hai ...

- Cậu Cậu đã nghe được gì ? _ Thiên Như đứng dậy lo lắng
- Tôi không cố ý , nhưng tôi đã nghe hết .
- Cậu ta là ai ?

- Là ai không liên quan đến anh , anh đi ra khỏi trường giữm .
 - Trường này cô mua chắc . Chiều về cô biết tay tôi . _ Thanh Duy rút tay vào túi quần ung dung bước ra khỏi lớp .
- Thiên Như vẫn đứng nhìn cậu bạn , cô lo lắng vì sợ anh ta sẽ nói cho gia đình cô biết .
- Cậu uống nước đi , làm gì mà căng quá vậy ?
 - Cậu đừng nói cho gia đình tớ biết được chứ ?
 - Được , với 1 điều kiện .
 - Nói đi , tớ thấy anh ta không phải người chính chắn gì đâu , tớ sợ cậu gặp nguy hiểm nên tớ sẽ đưa đón cậu đi làm
 - Phiền cậu không ? Anh tớ cũng chuẩn bị mua xe đạp cho tớ nữa
 - Nếu không tớ sẽ
 - Được rồi , Ok , mai 4h sáng có mặt ở nhà tớ .
 - Vậy mới được chứ . Uống nước rồi làm tiếp .
 - Ừm ...

Thiên Như cũng dần làm quen với người bạn này , anh có nét mặt giống Hải Phong mà lại còn có tính cách như thế nữa . Nhiều lúc cô cứ nhầm anh là Hải Phong .

Ra về , anh bạn của cô đứng bên ngoài đợi cô . Anh lấy xe và chở Thiên Như đến chỗ làm .

- Cảm ơn cậu Đại Nhân .
- Khi nào cậu về , tớ qua đón ?
- Tớ sẽ alo cho cậu .
- Ok , chào làm việc vui vẻ
- Bye

Thiên Như đợi cho xe của Đại Nhân đi mất cô mới bắt đầu nhấn chuông vào trong . Thiên Như vào trong thì được chị Song Tuyết nhấn lại là Anh Duy cho gọi cô lên phòng . Thiên Như theo lệnh bước lên . Đứng trước cửa phòng của Anh Duy , cô lưỡng lự . Nhưng rồi cũng can đảm gõ cửa .

- Vào đi
- Thiếu gia gọi tôi ?
- Thiên Như không cần khách sáo , kêu là anh Duy được rồi .
- Nhưng
- Không sao anh cho phép .
- Vậy anh gọi em có gì không ạ ?
- Anh có món đồ này không xài nữa nên anh muốn nhờ em đem bỏ giúp anh .
- Món gì vậy ?

Anh Duy đưa cho Như một chú gấu bông nhỏ nhìn dễ thương vô cùng , một điều lạ nữa là nó rất mới nhưng sao anh lại bỏ nhỉ ?

- Em thấy nó còn mới mà ?
- Nhưng anh không thích sử dụng nữa nên vứt thôi .
- Anh thật phí phạm , em sẽ cất trong kho cho anh . Khi nào cần em sẽ lấy cho .

- Thôi , trong kho dơ lắm , thà bỏ thùng rác chứ anh không thích cho vào kho . Không mấy em giữ giúp anh đi ?
- Anh kì lạ thật , thôi được rồi , em sẽ giữ giúp anh . Khi nào cần nói em sẽ đưa cho anh .
- Ừm , em gói nó lại cho cẩn thận , đem về thì nói là đồ đại thiếu gia nhờ em quăng , nhớ nha .
- Dạ , anh cần gì nữa không ạ ?
- Em cho anh cốc coffe nha
- Dạ , đợi em chút .

Thiên Như rời khỏi phòng cùng món đồ mà Anh Duy nhờ giữ giùm . Cánh cửa khép lại thì một nụ cười hiện ra .

Thật ra nhờ cô giữ giùm chỉ là viện cớ thôi . Chứ thật ra là anh muốn tặng nó cho Thiên Như nhưng do anh chẳng phải biết nói thế nào nên đành nhờ vậy .

Thiên Như vào bếp khuấy cho Anh Duy một ly coffe theo yêu cầu của anh . Quay ra cô lại chạm mặt với Thanh Duy .

- Xin chào thiếu gia .

Chào một câu rồi cô tiến lên phòng của Anh Duy để đưa cafe cho anh . Thiên Như theo lời Bác Kim đi dọn dẹp hành lang phòng của thiếu gia . Lau dọn xong cô xuống bếp rửa chén đĩa rồi ra vườn tưới cây . Chuẩn bị bữa tối phụ Song Tuyết thì kết thúc là lúc 8h00 tối . Khi mọi người ông chủ bà chủ , thiếu gia xuống dùng bữa thì cô lùi thủi ôm cặp đi về .

- Thừa hai bác cháu về .
- Cháu đã ăn gì chưa mà về rồi ? _ Ông chủ tốt bụng lên tiếng
- Dạ , cháu cảm ơn nhưng cháu đã ăn cùng bạn trước khi đến đây rồi ạ .
- Ừm

<< Reng Reng >>>

- Dạ cháu xin phép

Thiên Như đi sang một bên nghe điện thoại . Thiên Như nở nụ cười khi nói chuyện :

- Rồi Nhân chờ Như chút .

Thiên Như dập máy và quay sang cáo lui

- Về cẩn thận , mà ai đưa cháu về . _ Bà chủ lên tiếng
- Dạ , bạn cháu chờ ngoài cổng ạ . Xin phép hai bác
- Ừm , mai quay lại sớm nha _ Bà chủ
- Dạ .

Thiên Như chạy ra cổng thì thấy Đại Nhân đứng ở đó chờ . Một nụ cười dành tặng cho Nhân . Thiên Như lên xe Đại Nhân chở cô về tới đầu hẻm . Tạm biệt anh , cô đi vào trong sau khi xe của Nhân rời khỏi .

Một ngày dài trôi qua với Thiên Như

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Mất Nụ Hôn Đầu Tiên . Đại Nhân Thay Đổi Hay

Thanh Duy Kỳ Lạ ?

Chương 12 : Mất Nụ Hôn Đầu Tiên . Đại Nhân Thay Đổi Hay Thanh Duy Kỳ Lạ ?

Buổi sáng Đại Nhân đến nhà cô từ sớm với lý do chờ cô đi học . Nên mọi người không nghi ngờ gì . Một phần họ cũng giống cô , cũng làm tưởng Nhân là Phong . Đại Nhân chờ Thiên Như đi ăn sáng rồi mới đến chỗ làm . Đại Nhân thật là tốt với cô . Giả mà người bây giờ chăm sóc cô là Hải Phong , như thế sẽ tốt biết mấy . Cứ mỗi lần nhìn Đại Nhân cô cũng liên tưởng đến Hải Phong . Cũng gần đây năm rồi , sao cô vẫn nhớ mãi không quên ?

- Thiên Như em đến rồi thì mau lên phòng gọi thiếu gia dậy đi .

- Dạ

Thiên Như đến phòng gọi Anh Duy . Thì anh đã thức nên cô không cần phí thời gian . Còn con heo Thanh Duy thì ôi thần linh ơi .

Thiên Như mở cửa đi vào luôn chả cần gọi vì cô thừa biết anh chưa dậy . Thiên Như đoán không sai , con heo đó còn cuộn mình trong chiếc chăn êm ấm kia , gối thì bay khắp phòng , lại vất vả rồi .

- Thanh Duy thiếu gia dậy đi

- Thanh Duy thiếu gia đến giờ ăn sáng rồi . Anh dậy đi , hôm nào rảnh tui làm kimbap cho ăn .

- Thanh Duy thiếu gia

- Im coi ồn ào _ Thanh Duy hét lên và ném cái gối vào mặt cô như ngày hôm qua . Một lần nữa sợ , chân cô lại vướng phải cái chăn , vấp vào người anh , lần này mặt chạm mặt , môi chạm môi luôn

Ô mai chuối .

Thanh Duy mở mắt ra , Thiên Như to mắt nhìn anh .

Mắt chạm mắt

Môi chạm môi

Lấy tinh thần , cô cố gượng người đứng dậy . Ôi cái nụ hôn đầu tiên của cô . Công tình cô gìn giữ để trao cho hoàng tử trong mộng của cô nhưng giờ lại bị tên này cướp mất , thật là đáng ghét . Thanh Duy ngồi dậy quát cho Thiên Như một trận rồi đuổi cô ra ngoài .

Anh làm như có mỗi anh mất nụ hôn đầu vậy ? Trời , cô cũng thua kém gì anh đâu . Ở đó còn la làng la xóm lên nữa chứ . Thiên Như đi xuống bếp phụ giúp chị Song Tuyết cổ cho qua chuyện này . Bên trong phòng thì Thanh Duy đưa tay lên môi rồi cười nửa miệng . Anh đi thay đồ rồi xuống dùng bữa . Khi Thanh Duy xuống nhà thì cô đi dọn dẹp phòng cho cả hai anh . Lần này lại bữa bận hơn hôm qua . Thiên Như đang ủi đồ cho anh thì Thanh Duy bước lên .

- Thiếu gia , anh làm ơn đừng bày bữa nữa đi , tui ủi ngay ngăn anh lại xốc ra , ở không quá . _ Thiên Như bực tức nói .

Thanh Duy không nói mà lại hất tung cái bàn cô đang ủi đồ cho anh , quần áo đang ủi hay chuẩn bị ủi đều rơi rớt xuống sàn . Rủi ro cái bàn ủi lại bị lật vào tay cô .

Phồng

Rất

Thanh Duy nhìn như không .

Thiên Như đau tay vô cùng , nhưng cô vẫn không quên nhặt để bàn ủi lại đàng hoàng , rồi nhặt quần áo để lên giường . Tay phải cô đang phồng và rất nhưng cô lại không hề quan tâm tới vẫn làm tốt công việc của mình . Thanh Duy quan sát cô nhưng cô dừng dừng chẳng thèm đáp lại nhìn anh Định lên tiếng hỏi han thì

<<< Reng Reng >>>

- Alo ?

[[[.....]]]

- Đang ủi đồ

[[[.....]]]

- Không sao , chỉ là Như sợ ý làm cái bàn ủi ngã vào tay nên bị rất xú thôi .

[[[.....]]]

- Không cần đến bệnh viện đâu

[[[.....]]]

- Thôi , Như có việc rồi , lát Nhân đón Như nhé

[[[.....]]]

- Bye .

.

- Tình tứ thì biến khỏi phòng tôi _ Thanh Duy lên tiếng khi cô đang bước đến cửa

- Xin lỗi , nhưng có lẽ tôi không giúp gì được cho thiếu gia để tôi nói chị Song Như giúp cậu .

- Biến , không cần cô quan tâm .

- Mà quên , còn kim báp ? Chắc thiếu gia cũng chẳng cần tôi làm giúp đâu nhỉ ? Có gì nói chị Song Như làm giúp cho anh ăn đây .

- Biến ngay !

Thiên Như rời khỏi phòng Thanh Duy với cái tay bị phỏng . Cô cũng không hiểu sao hôm nay Thanh Duy lại có thái độ như vậy nữa , cô đã làm gì sai ? Thiên Như xuống bếp được chị Song Tuyết băng bó lại và giúp cô mau lành . Vết thương này nhiều nên lành chắc cũng lâu không nói trước được . Hôm nay đúng là xui xẻo của cô , mất nụ hôn đầu còn bị thương ở tay . Cô chẳng biết ăn nói sao khi cô trở về nhà gặp Thiên Nam và Thiên Kỳ nữa Chắc hai anh sẽ ca điệu khúc "quan tâm lo lắng " cho cô nghe mãi không thôi mất . Nghĩ đến là cô thấy mệt rồi

Sáng giờ làm việc quá mệt nên Thiên Như cảm thấy khô cổ họng nhưng vì ước mơ thành ca sĩ cô phải dưỡng giọng . Thiên Như lấy cốc định rót tí nước lọc thì Thanh Duy bước xuống và xô ngã bình nước lẫn cái ly . Làm cho những mảnh vỡ thủy tinh văng tung toé đầy sàn . Thiên Như không hề quan tâm thái độ của anh nữa mà cô nhẹ nhàng ngồi thấp xuống nhặt những mảnh vỡ . Bất cần thay một miếng thủy tinh găm sâu vào da thịt cô , rỉ máu . Hôm nay quả là ngày xui xẻo . Thiên Như vẫn không hề hờ hê một chút gì , cô cố gắng tỏ ra vẻ kiên cường để tên thiếu gia kia tức chơi nhưng lại không biết cô càng làm thế anh càng quậy cô tới cùng . Thanh Duy muốn xem Thiên Như cô kiên trì được bao lâu .

Thanh Duy thấy nhưng mặc kệ , anh bỏ lên phòng . Bóng của Thanh Duy vừa đi khỏi , một giọt nước trong veo chứa đựng sự đau đớn rơi xuống sàn nhà kia .

Thiên Như cô là con người không phải là đồ vật mà không biết đau . Từ khi bị phỏng bàn ủi , đến giờ miếng thủy tinh chưa được rút ra cô đau lắm . Hai vết thương cùng một ngày . Thiên Như dọn dẹp xong thì cô đứng dậy . Thấy chị Song Tuyết đi xuống , Thiên Như định nhờ chị lấy miếng thủy tinh ra giùm mình nhưng cô lại ngại , cô sợ làm phiền đến chị nên cô im lặng và giấu cánh tay đi . Chuẩn bị bữa trưa xong là lúc Đại Nhân đến đón cô . Mọi người xuống dùng bữa thì cô tranh thủ ra về . Thanh Duy để ý tới cánh tay của cô , miếng thủy tinh đó vẫn còn trên tay cô . Ấn sâu vào làn da của cô . Đúng là ngốc mà ! Sao không nhờ ai đó giúp .

Thanh Duy ăn vài miếng rồi đứng dậy lên lầu thay đồ và rời khỏi nhà .

.

Trong lớp học và giờ ra chơi :

- Sao tay bạn bị thương vậy ?

- Mình bất cẩn đó mà _ Thiên Như cười trừ

- Có phải tên đó ăn hiếp bạn không ? Nói đi mình cho tên đó một trận.

- Không sao , mình bất cẩn nên mới bị thương

- Lần sau không được để vậy nữa nghe chưa Mình đau lòng lắm

Bốn từ cuối rất nhỏ , Thiên Như không nghe nên cô chỉ cười . Nụ cười hồn nhiên thực sự thu hút được ánh nhìn của biết bao người Đại Nhân chơi với cô cũng mới có bao nhiêu lâu đâu , quen nhau từ sau kì thi kia mà anh lại quan tâm đến cô như một người bạn đã quen thân từ trước .

Đại Nhân là con trai của một gia đình khá giả , cuộc sống của anh tốt gấp mấy lần cuộc sống của Thiên Như nhưng lại không bằng một góc của tên heo Thanh Duy kia

Đại Nhân thích Thiên Như vì sự ngây thơ , ngốc nghếch , đáng yêu và tính trẻ con của cô . Không biết sao khi bên cô anh luôn tìm được khoản không yên định và niềm vui , niềm hạnh phúc tràn đầy , mặc dù chỉ mới gặp ít ngày .

Sống với vẻ ngoài lạnh lùng , ít nói kể cả với người trong gia đình nhưng với Thiên Như lại cởi mở và thân thiện rất nhiều . Có lẽ cô chính là người làm cho Đại Nhân phải thay đổi .

Không biết vô tình hay cố ý mà cuộc đối thoại ngắn của Đại Nhân và Thiên Như đều lọt vào tai của ai kia . Kể cả bốn chữ cuối anh cũng nghe rõ nữa huống chi người ngồi bên cạnh như cô

Thiên Như và Đại Nhân cùng cười đùa vui vẻ với nhau thì lại tăng sự bức tức trong lòng của ai kia .

Nhưng vô lí .

Thiên Như đã là gì của Thanh Duy chưa ?

Tự nhiên vì một con hầu mà bức tức ??

Một thiếu gia thì không như thế trừ khi

- Thiên Như , mai có điểm thi rồi , mình hồi hộp quá .

- Đừng làm mình run , mình đang lo lắng không yên đây này .

- Ừm , thôi bình tĩnh . Mai biết kết quả , bạn đi chơi với mình nha . Đi ăn mừng .

- Ok , mai mình sẽ xin nghỉ một ngày .

- Ok

Thiên Như và Đại Nhân cùng cười nói vui vẻ rồi tiếp tục với tiết học .

Buổi chiều , Thiên Như xin đến trễ vì đi vào bệnh viện kiểm tra theo lệnh của Nhân Ca Ca . Thanh Duy và Anh Duy không thấy cô tới thì sốt ruột sợ là cô đi đường gặp chuyện . Nếu mà lúc hai anh ra ngoài , mà Thiên Như đến không ai kịp báo lại thì hai anh mà biết là mọi người out ngay lập tức .

Không biết con bé đó là gì mà có vẻ được quan tâm nhiều đến thế ?

Suy nghĩ của nhiều người trong nhà trừ những người trong cuộc , bác Kim và Song Tuyết

Rời khỏi bệnh viện với tờ kết quả Thiên Như được Nhân chở đến nhà của Thanh Duy , cô chào và bước vào trong .

Định nhấn chuông mở cửa thì lại có người mở cửa sẵn và kéo tay cô xồng xộc vào trong lên phòng đóng cửa lại . Không biết do vô tình hay cố ý mà Thanh Duy nắm trúng ngay bàn tay đang bị thương của cô . Đau nhưng không dám nói .

Thanh Duy với nét mặt hung dữ nhìn Thiên Như . Cô nuốt khan :

- Đi đâu ?

- Đi bệnh viện .

- Làm gì ?

- Thì băng vết thương_ Thiên Như giờ tay được sơ cứu cho Thanh Duy xem

- Lần sau , nếu đến trễ thì đừng đến . Để công việc cho Song Tuyết làm rồi thì đến đây làm gì ?

- Tôi đến để giúp dọn dẹp nhà cửa .

- Không cần

- Vậy thì tôi xin phép sang phòng Đại thiếu , hỏi anh ấy có cần uống coffee không ?

- Không cần cô lo , anh tôi có người hầu mà .

- Hình như thiếu gia đang tạo việc nhàn rỗi cho tôi hay nói cách khác muốn đuổi tôi thì phải .

- Ừm , tôi muốn đuổi cô đó .

- Tôi sẽ không đi dù bất cứ việc gì xảy ra

- Thử xem cô tài hơn hay tôi giỏi . Giờ thì ra ngoài đi .

Sau lời khiêu khích với Thiên Như , Thanh Duy thay đồ và ra ngoài đi chơi cùng những người bạn . Như hôm qua , xong việc thì đúng giờ Đại Nhân đến đón , Thiên Như trở về nhà với niềm lo sợ . Biết ăn nói sao với anh Thiên Nam và Thiên Kỳ đây ???

Thiên Như tạm biệt Đại Nhân , quay trở lại bước vào hẻm . Đứng trước cửa nhà cô hít thở thật sâu rồi mới dám bước vào . Thiên Nam và Thiên Kỳ chắc là trên phòng nên Thiên Như đi thẳng về phòng thay đồ sau đó xuống dùng bữa ăn mà hai anh đã chuẩn bị sẵn cho cô . Ăn cơm do anh nấu , chuyện buồn gì cũng sẽ qua . Tuy đạm bạc nhưng chất chứa rất nhiều tình cảm . Thiên Như trân trọng những bữa cơm như thế này

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Vật Thở Lạ . Thiếu Gia Bị Bệnh

Chương 13 : Vật Thở Lạ . Thiếu Gia Bị Bệnh

Ngày thứ ba

Thiên Như xuống nhà với cánh tay đang bị quần băng trắng , dù cô giấu tay đi nhưng cũng không qua mắt nổi hai người anh của cô .

- Thiên Như , cái tay của em bị gì vậy ?

- Em Em

- Nói ?

- Em làm rớt bàn ủi vô tay .

- Sao ? Làm rớt á ?_ Thiên Kỳ nói nhưng không tin .

Trong nhà này Thiên Như là người cẩn thận và lo chu toàn mọi việc nhất chưa một lần bất cẩn đến vậy . Chắc chắn có mờ ám trong này . Thiên Nam nháy mắt Thiên Kỳ . Thiên Như nuốt khan , cô không thể nói sự thật là bị Thanh Duy làm bàn ủi rớt vào tay được , nếu không sẽ lộ ra việc cô làm . Thiên Như cố gắng hoàn thành bữa ăn sớm nhất để ra ngoài đi bộ thư giãn một chút trước khi vào ngày làm việc thứ ba .

Bầu trời trong xanh , sương sớm hoà quyện vào chút không khí của một ngày mới . Giọt sương mang hơi lạnh của đêm qua hoà vào không khí hôm nay làm cho tiết trời chuyển biến lúc sáng sớm khá dễ chịu . Thiên Như giặt giũ trong chiếc áo Raglan tay ngắn màu trắng hồng và chiếc quần jean dài màu đen .

Thênh thang bước đi dạo xung quanh cái công viên gần đó , suy nghĩ mông lung về những việc đã từng xảy ra . Một hôm cô dừng chân tại một dãy ghế trống , nhẹ nhàng ngồi xuống , Thiên Như đưa đôi mắt nâu sẫm của mình vào khoảng không vô định ở phía xa kia . Đột nhiên một hình ảnh lạ hiện lên , là một người mẹ dẫn 3 đứa trẻ . Một nét quen thuộc hiện ra , Thiên Như đã nhớ ra . Đó chính là lần đầu mẹ dẫn 3 anh em bọn cô đi khu vui chơi . Lần đó cả nhà cô rất vui , cười nói , hạnh phúc bên nhau .

.

Tình cảm gia đình chỉ có thể , bạn sẽ nhận được nếu bạn biết trân trọng

.

Đại Nhân đến đón Thiên Như từ rất sớm , Thiên Như ra ngoài nên anh ngồi lại nhà cô chờ . Thiên Kỳ định lấy thông tin từ chỗ anh nhưng không được . Dù có mọi móc mẻ nào cũng là câu Thiên Như làm rớt bàn ủi vào tay . Cả Nhân và Như lấy cớ đi học hát , nên anh cũng trả lời với Thiên Kỳ như vậy tránh không trùng khớp Thiên Kỳ không moi được thông tin thì đành chờ cơ hội thôi .

.

Thiên Như ngồi đó suy nghĩ , đột nhiên một giọt nước mắt rơi . Rồi liên tiếp vài giọt nước mắt buồn tuông rơi trên đôi gò má xinh đẹp của cô .

Nhớ

Nhớ

Nhớ

Thiên Như nhớ bố mẹ của cô , người mà mang cô từ nơi đó ra , nuôi nấng dạy dỗ cô nên người . Những người đã cho cô được cuộc sống của một gia đình . Nhưng giờ họ đã đi xa , đi mãi mãi , nhiều lúc cô muốn theo họ để trả cái ơn mà họ đã làm cho cô . Nhưng thiết nghĩ , làm vậy hai anh sẽ buồn lắm , thôi thì ở lại để thay họ quan tâm cho những đứa con của họ .

Thiên Như khẽ nâng tay lau đi giọt nước mắt , cô đứng dậy lấy tinh thần cho ngày làm việc thứ 3 .

" Nay sẽ có kết quả thi , không biết sẽ thế nào nữa . Bố mẹ ơi , hãy phù hộ cho con "

.

(((Nhà Thanh Duy)))

Làm như họ canh cô đến để kêu cô lên gọi Thanh Duy dậy hay sao á . Nản thật . Thiên Như không đáp lại bằng mấy từ " dạ , dạ , vâng vâng " nữa , Thiên Như lúi thủ đi lên lầu . Chưa kịp gõ cửa phòng Anh Duy thì anh đã từ trong bước ra rồi . Một nụ cười chào sưng sớm mà anh dành cho cô . Thiên Như cũng đáp lại nụ cười đó . Thiên Như nước tới căn phòng 103 . Thiên Như định mở cửa bước vào , nhưng thôi lỡ ai mà thấy chắc cô chết . Lại tưởng cô tự tung tự tác , không xem ai ra gì kiểm soát đuổi cô thì mệt .

Tiếng gõ cửa phát lên 5 lần nhưng bên trong cũng không hồi đáp . Thiên Như gọi 5 lần nhưng thiếu gia kia cứ như ngủ say lắm . Thiên Như mở cửa bước vào . Căn phòng này là một bãi rác . Quần áo trong tủ xộc lệch xệch , mền , gối cũng mỗi thứ một nơi , sách hay tập tài liệu cũng bay vèo vèo rơi rớt dưới sàn . Nhưng trên giường lại không thấy ai đâu ? Máy lạnh bật nhiệt độ 19 độ C , Thiên Như bước vào mà rùng mình .

Nhưng căn phòng như vậy ?

Chủ nhân của nó chạy đâu mất tiêu rồi ???

Thiên Như đứng một chỗ quan sát xung quanh , cô thấy có một vật thể lạ đang nằm dưới sàn bị che bởi cái mền . Kì lạ , có giường không ngủ lại ngủ dưới đất . Thiên Như lại kéo mền của anh ra , Thanh Duy co ro người dưới sàn , ngủ say lắm . Đêm qua trời hình như mưa , quần áo anh mặc cũng là bộ hôm qua Tối qua hình như anh ra ngoài

Không lẽ

Thiên Như đưa tay lên trán của Thanh Duy rồi đưa tay lên trán mình . Người anh sốt cao , toàn thân do bị ướt kèm theo nhiệt độ quá lạnh làm cơ thể thích ứng không kịp gây sốt , cảm lạnh luôn . Thiên Như cố vớ lấy cái điều khiển để chỉnh điều hoà nhiệt độ lại . Cũng may là Song Tuyết có chỉ có cách sử dụng khi cần thiết . Căn phòng dần trở nên dễ chịu hơn . Thiên Như gom đồ của anh dọn qua một bên . Cô cố đỡ anh ngồi dậy nhưng anh như heo vậy . Nặng cực kì . Lôi một lúc cô cũng kéo anh lên giường nằm được . Vả cả mồ hôi .

Thiên Như để anh nằm đó và chạy xuống gọi mọi người ..

Một chiếc xe cấp cứu lao tới và đưa Thanh Duy vào bệnh viện truyền nước biển để phục hồi sức !!! Thiên Như ở căn phòng của anh dọn dẹp . Ủi đồ và cất lại ngay ngắn gọn gàng cô tắt máy điều hoà đóng cửa phòng và đi xuống .

- Thiên Như _ Tiếng chị Song Tuyết gọi

- Dạ ?

- Một chút em mang cháo vào cho thiếu gia rồi đi học . Chị sẽ nấu và đưa em đem đi ngay tránh trễ học .

- Dạ . Mà chị ơi ...

- Chuyện gì em ?

- Ngày mai cho em xin nghỉ một ngày nhé .

- Em nghỉ sao , thôi cũng được .

- Dạ , cảm ơn chị nhiều ạ .

Song Tuyết bước xuống nhà , còn Thiên Như vẫn trên hành lang lau dọn . Song Như từ phía xa đi tới Thiên Như cười nhưng đáp lại là ánh mắt khó đoán , ánh mắt chán ghét .

Sao chứ ?

Song Như ghét cô sao ?

Cô chưa làm gì sai mà ?

- Chị Như _ Thiên Như cố bắt chuyện
- Có chuyện gì ?
- Dạ , dạ em em chỉ muốn làm quen với mọi người thôi ạ
- Vậy sao ? Rảnh quá , lo làm việc đi _ Song Như bước qua cô , nhếch môi rồi tiếp tục đi thẳng .

Song Như không thân thiện lắm .

Thiên Như hoàn thành công việc sớm nhất , xuống nhà lấy cháo mang vào bệnh viện cho Thanh Duy .

.

(((Bệnh viện)))

- Thiên Như
- Là cô hả ? _ Thanh Duy khó chịu .
- Vâng , tôi mang cháo của chị Song Tuyết nấu , chị nhờ tôi mang vào cho cậu .
- Em ngồi đi Thiên Như _ Anh Duy nhấc ghế đưa cô
- Cô để đó tí tôi ăn , còn giờ thì biến _ Anh buông lời khó nghe

Ghét cay ghét đắng cô hay sao á .

- Anh ăn sớm rồi uống thuốc , tôi xin phép _ Thiên Như đứng dậy quay đi - Ồ mai em xin nghỉ nha Đại Thiếu .
- Có gì sao em ??
- Mai em có hẹn nên em xin nghỉ một ngày .
- Được rồi em .
- Dạ , em xin phép _ Thiên Như bước đến cửa thì có điện thoại .
- Alo ?

[[[.....]]]

- Đến bệnh viện đón Như nha

[[[.....]]]

- Ok , đi ăn rồi đến trường Như cũng đang đói

[[[.....]]]

- Ừm , Như đang xuống

[[[.....]]]

- Bye

Đôi tay cô chạm vào chốt cửa thì

- Đứng lại , cô nói cô đói là sao ? Cô nói vậy chả khác nào nói nhà tôi không cho ăn ? _ Thanh Duy bắt bẻ
- Tôi không có ý đó .
- Vậy là ý gì ? Ở nhà đồ ăn nhiều lắm sao không ăn rồi hãy đến .
- Đứng rồi Như , sao em không ăn ?
- Dạ thôi , cháo là món em ghét nhất , còn mấy món kia không phù hợp với hạng người thấp hèn như em . Em đi ăn với bạn cũng được .

Thôi xin phép , nhớ ăn uống cho đúng giờ để mau lành bệnh , phòng của cậu tôi dọn dẹp xong rồi , mong khi cậu trở về đừng phá tung mọi thứ lên._
Thiên Như nói rồi bước thẳng ra ngoài .

Thanh Duy nằm đó mỉm cười , Anh Duy lúc đầu chịu thua . Thằng em của anh thật biết cách làm cho người hầu xoay đến chóng mặt .

Đại Nhân đón Thiên Như đi ăn xong rồi cả hai đi đến trường .

Đại Nhân cũng đang cầm sẵn kết quả trên tay . Chỉ chờ có thể ngồi xuống và mở ra xem thôi . Thật hồi hộp .

Đến trường , Thiên Như cứ hồi thúc Đại Nhân xem kết quảvà thật bất ngờ

Thiên Như và cả Đại Nhân đã đậu vào Nhạc viện âm nhạc . Bắt đầu từ tuần sau là có thể đi học . Cả Thiên Như và Đại Nhân đều sung sướng vì công sức bỏ ra học 12 năm đã không uổng công

Mừng quá và cả hai đã lên lịch sẵn cho chuyến đi ngày mai

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Năm Tay Nhân , Nhân Dẫn Như Ra Biển Chơi

Chương 14 : " Năm Tay Nhân , Nhân Dẫn Như Ra Biển Chơi . "

- Thiên Như ơi , đi thôi ._ Đại Nhân đến nhà cô từ sớm

- Nhân , anh đến tìm Như hả ?_ Hải Băng từ nhà đối diện đi sang . Ánh mắt Hải Băng nhìn Đại Nhân thật kì lạ và cả Đại Nhân cũng vậy .

- Ừm , có Như ở nhà không em ?

- Có đấy , sáng em thấy nó ra tập thể dục sớm lắm , chắc nó đang ở trong nhà . Mà anh với nó đi chơi hả ?

- Ừm . Em gọi Như giúp anh nha .

- Dạ để em .

Hải Băng vừa đi vào trong nhà Như vừa luôn miệng gọi tên cô . Thiên Nam , Thiên Kỳ đang nường cũng bị cô làm cho tỉnh giấc . Thiên Như từ trên lầu phóng xuống nhanh . Hôm nay nhìn cô đẹp hơn mọi ngày thì phải , mặc đồ cũng giản dị và áo thun quần jeans thôi nhưng sao hôm nay nhìn cô đáng yêu quávới tóc bím đẹp kia nhìn cô dễ thương hơn nhiều

- Đi thôi Nhân .

- Đi đâu vậy ?_ Thiên Nam , Thiên Kỳ từ trong đi ra .

- Em đậu rồi nên đi ăn mừng .

- Vậy sao ? Thôi hai đứa đi đi nhưng nhớ về sớm . Mà thôi cho hỏi luôn là hai bạn đi đâu ?_ Thiên Kỳ dò hỏi

- Tụi em đi biển . Chiều tụi em về .

- Ừ , đem gì theo ăn đấy ?

- Tụi em mang đồ ra ngoài biển nướng , em có làm kimbap nữa.

- Hà , kimbap , cho anh đi với _ Thiên Kỳ mắt sáng rực . Cứ như chưa bao giờ anh nghe đến món anh thích hết vậy .

- Em chưa phần cho hai anh kia , vô mà ăn , thôi em đi đây ._ Thiên Như mỉm cười quay đi ra kéo Nhân đi nhưng chưa bước khỏi nhà cô đã lên tiếng :

- Cấm lên phòng lục lọi dưới mọi hình thức nếu không thì hiểu đấy .

Rồi cô cùng Nhân ra ngoài hẻm . Một chiếc Ford xám đậu phía trước . Thiên Như ngạc nhiên :

- Đi bằng gì vậy ?

- Xe hơi nhé .

- Của cậu sao ?

- Ừm , của mình . Cậu đưa đồ đây mình cất vào cho .

- Nè . _ Thiên Như đưa balo đựng đồ ăn của cô cho Đại Nhân .

Thiên Như và Đại Nhân lên xe , Nhân cho xe dời khỏi chỗ đó .

" Quen biết với Đại Nhân sao ? "

" Biển ơi , hãy đợi ta "

.

Sau 30p ngồi trên xe . Cuối cùng chiếc bánh xe đang lăn tròn cũng phải ngừng lại . Một vùng chảo nước hiện ra trước mắt cô . Cái mùi mặn nồng của nước biển thoang thoảng nơi mũi của cô làm cô rất phấn khích . Cô mở cửa xuống xe và chạy thẳng về vùng biển kia để cho Đại Nhân tự xách đồ . Đại Nhân thấy Thiên Như vui anh cũng vui

Đến biển nhưng Thiên Như không tắm , chỉ là ngồi chơi đùa một chút thôi . Chỉ là muốn thư giãn một chút xíu .

Nơi này là nơi yên tĩnh nhất , là nơi cô từng đến cùng Anh Duy và là nơi cô muốn đến cùng với Hải Phongnhưng ước mơ của cô đã vụt tắt

.

- Như ơi , em xem anh về biển có đẹp không ? _ Người con trai đưa bức ảnh một bãi biển thật đẹp có hai người đang dạo biển . Thật sinh động .

- Đẹp lắm , hai người này là ai vậy anh ? _ Thiên Như hỏi .

- Là em với anh . Sau này khi có thời gian anh sẽ dẫn em ra biển chơinhưng em hãy nhớ chỉ một mình anh được nắm tay em dẫn ra biển thôi . Ai cũng có thể chở em đi nhưng họ không được nắm tay em , em nhớ nhé .

- Gì mà rườm rà thế , có mỗi việc đi biển .

- Anh chỉ muốn anh là người đầu dẫn em đến biển thôi , anh sợ mình sẽ không có cơ hội .

- Anh nói bậy bạ gì vậy , anh nói vậy nữa , em giận anh luôn . _ Thiên Như giả làm mặt hờn dỗi .

Hải Phong nhéo má cô rõ kiểu nựng yêu

- Thôi , anh xin lỗi . Cười lên cho vui nào .

- Em tạm tha cho anh _ Thiên Như mỉm cười .

.....

.....

.....

" Hải Phong , Hải Phong"

" Đừng ngủ màmở mắt ra nhìn em"

" Hải Phong "

.

Trở lại với thực tại bỗng nước mắt cô rơi . Đại Nhân ngồi kế bên cô , thấy cô khóc anh liền hỏi han :

- Như sao vậy ? Như khóc hà ?

- À không , bụi bay vào mắt Như thôi .

- Như , nắm tay Nhân , Nhân dẫn Như ra biển đứng chơi nha .

- Sao lại phải nắm tay ?

- Thôi không nói nhiều , đi thôi _ Chưa để cô kịp phản ứng , Đại Nhân đã nắm tay cô kéo cô chạy đi

" Em hãy nhớ , chỉ một mình anh mới được nắm tay em dẫn em ra biển "

" Hãy nhớ chỉ một mình anhmột mình anh thôimột mình Hải Phong "

" Anh Phong , hôm nay em xin huỷ cái câu nói đó của anh . Anh có biết không , 10 năm trước , em từng ao ước anh sẽ nắm tay em ra biển , được ở bên cạnh người mình yêu , dang rộng cánh tay che chở cho em , nô đùa cùng em trên biển , em vui biết mấy nhưng nó không thành anh ạ . Em đã ao ước rất nhiều . Nhưng điều ước của em nó không thành . Em rất buồn khi cái ngày định mệnh đó đến với anhđến tận bây giờ trong trái tim em , hình bóng của anh vẫn chưa phai mờ được . 10 năm sau , một người con trai trạc tuổi anh nếu anh còn sống đến tận bây giờ , một gương mặt y khuôn như anh đây anh ạ . Cậu ấy cũng ấm áp như anh , nhưng có vẻ lạnh lùng anh ạ , không như anh , anh ấm áp lắm chưa hề có vẻ bực lạnh lùng kia . Khác thật anh nhi , cậu ấy đã chủ động nắm tay em chạy ra biển chắc anh sẽ không trách em không đợi anh đâu nhỉ ? Đừng buồn em nhé , ở nơi đó hãy cầu phúc cho em nhé , Hải Phong của em . "

- Thiên Như , biển đẹp lắm phải không ?

- Ừm , đẹp lắm .

- Sao cậu buồn vậy ? Nhớ ai sao ?

- Không có gì

- Nhân đi nướng đồ ăn nha , Như đợi Nhân .

- Ừ , xong thì gọi Như . Như muốn đi dạo quanh đây một chút .

Đại Nhân gật đầu rồi chạy ngược lên đồi chỗ hai người đặt và nướng đồ ăn . Thiên Như lang thang bước đi nhẹ nhưng cũng in giấu chân trên bãi cát vàng mịn kia . Buồn lắm . Một lần ao ước rồi nhưng tại sao lại không được ? Đang đi , xa chỗ Nhân nướng đồ ăn một chút . Thiên Như gặp phải một đám con trai ăn mặc xộc xệch , tóc tai bù xù đủ màulẽ là style mới chẳng ?

Thiên Như lơ , cô bước qua và chẳng hề nhìn họ , nhưng với họ thì họ đâu để yên cho cô như vậy .

- Đi đâu thế cô em ? _ Một giọng đều đều vang lên . Thiên

Như nghe mà muốn lạnh sống lưng , cô có linh tính không hay rồi .

Thiên Như im lặng bước đi tiếp xem như không nghe gì nhưng họ kéo tay cô lại .

- Đi đâu vậy cô em ? Không nghe anh nói sao ?

-

- Anh đâu có bịt miệng em đâu sao em không lên tiếng vậy ? Em bị câm hả ?

Thiên Như không muốn nói chuyện với những người này , đơn giản vì cô sợ , sợ rất nhiều nhưng cô vẫn cố kiên trì . Thiên Như im lặng như một người vừa câm vừa điếc . Cô kiên nhẫn nhưng họ thì không

- Thôi nào , đi chơi với bọn anh . Đi vòng vòng ở đây , có người bắt cóc em bây giờ .

Không ngờ lại nói ra câu này , không biết bây giờ hắn đang nói hắn hay nói ai nữa . Vừa nói tên này cùng mấy tên còn lại kéo cô đi . Thiên Như im lặng cố dùng lực đẩy mấy tên này ra nhưng không thành . Muốn hét lên lắm nhưng liệu có ai nghe ? Biển hôm nay vắng lặng , không có người , chỗ Nhân thì cách xa chỗ cô đứng quá làm sao gọi tới . Đầu cô bây giờ quay mòng mòng , cảm nắng rồi . Thiên Như dần dần đuối sức , nếu cô cứ cố chống cự thế nào cũng xiêu thôi . Nhưng không chống cự cũng chẳng biết họ đưa cô đi đâu nữa . Bọn chúng lôi cô đi được khoảng 10 bước thì Thiên Như hoàn toàn kiệt sức . Sáng nay cô quên uống thuốc rồi , đứng dưới nắng quá lâu cô sẽ bị say nắng . Và là tới giờ rồi , Thiên Như lơ lơ đôi mắt , đầu cô nhức lắm , mệt , khi đôi mắt và thân thể cô gần như khập xuống thì cô thấy lơ mơ một bóng dáng người con trai .

Là ai ?

Ai sẽ đến giúp cô ?

.

2s

3s

Bịch

Rồi vài tiếng nói và đám đá vang lên nghe chói tai . Khoảng 20p sau , cơ thể Thiên Như được nhấc bổng lên , hình như có người đang bế cô . Là ai ? Người con trai lúc nãy hay bọn sở khanh kia ? Thiên Như cố mở mắt ra nhìn .

Từng đường nét khuôn mặt hiện rõ trước mắt cô như một bức tranh . Quen lắm . Ôi giờ ả , kẻ thù của cô . Đôi môi nhợt nhạt mấp máy nói nhưng không thể nào lên được hơi . Người con trai kia khẽ lên tiếng :

- Nằm yên , tôi đang bế cô đến chỗ Đại Nhân . Lặng quàng tôi ném cô như ném đá đấy .

Giọng nói của anh làm Thiên Như im bật . Ai chứ anh mà nói là sẽ làm đấy . Thiên Như im lặng để cho anh bế . Cô biết là rất kì cục nhưng làm sao được , nếu cô bảo anh thả xuống liệu anh có chịu thả cô xuống không ? Thôi thì nhờ anh bế vậy , dù sao cô cũng đang mệt

.

Đại Nhân đang loay hoay nướng thì thấy Duy đang bế cô tới , Nhân lật đật chạy ra . Duy thả cô xuống Thiên Như dựa vào vai Duy , tức là anh đang dìu cô . Nhân nhìn họ anh thấy buồn nhưng không biểu lộ ra ngoài . Tập trung vào chủ đề chính . Sắc mặt Thiên Như tệ lắm .

- Sao vậy ? Như sao vậy ?

- Cảm nắng nhẹ thôi . Như quên uống thuốc nhưng Như có mang để trong balo , Nhân lấy giùm Như nha .

- Ok , Duy , anh để Như ngồi xuống nghỉ đi .

Anh cũng không quên nhắc nhở . Đơn giản là anh không muốn thấy cảnh không muốn thấy . Đại Nhân thật phải lòng Thiên Như rồi .

Sau khi uống thuốc trông Thiên Như có vẻ khoẻ hơn . Nét mặt cũng đỡ hơn một chút nhưng vẫn còn mệt . Ăn xong cô mới lên tiếng nói . Duy và Nhân thì ngồi ăn kimbap khí thế , ăn như chưa từng được ăn .

- Thanh Duy sao anh lại ở đây ? Không phải anh ở bệnh viện sao ?

- Tôi đâu yếu đuối đến phải nhập viện mấy ngày . Tôi đến biển dạo một chút , không ngờ lại thấy cô với bọn đó .

- Bọn nào ? _ Nhân chen ngang

- Bọn hao sắc nào đấy .

- Em có làm sao không ? Anh xin lỗi vì để em đi dạo một mình .

- HẢ ? _ Thiên Như tròn tròn mắt . Thanh Duy đang ăn cũng tự nhiên dừng lại . Cả hai đồng loạt nhìn Đại Nhân . Và rồi anh biết anh đã nói hớ .

Đại Nhân lớn hơn cô 2 tuổi , cô biết nhưng nào giờ kêu là bạn tự nhiên nay đòi cách kêu làm cô thấy không quen . Và

Đại Nhân khẽ cười im lặng luôn . Thanh Duy cũng tiếp tục ăn . Thiên Như đờ người ra , sao quen thế ?

" Thiên Như , em không sao chứ ? Anh xin lỗi vì để em đi một mình "

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Dư Âm Nỗi Nhớ . Bày Trò Đuổi Đì

Chương 15 : Dư Âm Nỗi Nhớ . Bày Trò Đuổi Đì

Câu nói đó khiến cô vẫn nhớ mãi . Đại Nhân lại thốt lên làm cô không quên được dấu vết yêu thương trong tim cô đang cào xé lên từng ngày vì rất nhớ Hải Phong . Thiên Như nhìn Đại Nhân nhiều lần cứ nhầm tưởng Hải Phong , tại sao trên đời này lại có người giống nhau đến thế ? Phải chăng là anh em ? Nhưng Hải Phong có mỗi em gái là Hải Băng thôi mà ? Lấy làm sao có anh hay em trai sinh đôi chứ ?

Thiên Như cười nhẹ , cố cho qua chuyện này . Thanh Duy vẫn ngồi ăn ngon lành . Nhân thì mang đồ nướng ra cho cô ăn . Anh gấp thức ăn cho cô , còn định đút cô nữa , hai người ngồi đùa giỡn rất vui vẻ quên mất có sự hiện diện của một người khác ở đây . Và người đó đang cực kì khó chịu với những hành động được cho là " tình cảm " . Thanh Duy ho lên một tiếng mới làm cho hai con người kia giật mình . Thiên Như ngại ngùng

- Thiếu gia anh vừa khỏi bệnh , anh uống thuốc chưa ?
- Không cần cô quan tâm , thuốc tôi để trên xe , lát tôi uống .
- Đầu được , phải uống đúng giờ chứ .
- Mặc kệ tôi .

Thiên Như bĩu môi rồi quay sang trò chuyện với Đại Nhân tiếp . Họ lờ đi những chuyện trên trời dưới đất ra để nói , dù mọi thể loại . Thanh Duy ngồi kế mà tức giận vô cùng , anh như kì đà cản mũi vậy . Thanh Duy vội đứng dậy quay đi , sắc mặt anh trông khó coi vô cùng . Không nói lời nào , Thanh Duy lên xe và đi về .

" Dám bơ tôi ? Cô chán việc rồi "

.

Nói chuyện được lúc Thiên Như cảm thấy buồn ngủ . Nhân mới bảo cô lên xe ngủ đi vì ngoài trời nắng nóng kéo lại cảm nắng nữa thì không hay . Thiên Như lên xe và ngồi ngủ ngon lành . Chưa chơi gì nhiều nhưng cô cảm thấy rất mệt , chắc do cơn cảm nắng khi nãy . Mà nghĩ lại , cô mới nhớ là quên cảm ơn Thanh Duy , nhờ anh mà cô được cứu chứ không là chẳng biết giờ này cô ở phương trời nào rồi . Thanh Duy tốt thì tốt đấy nhưng thật thất thường , nắng mưa không có định . Thiên Như mệt mỏi , cô gục đi sâu vào giấc ngủ dài Đại Nhân đứng đó thần thờ nhìn về phía vùng biển , hai tay cho vào túi quần , dáng đứng trông rất bảnh , đầu anh đang suy tư điều gì đó . Đôi mắt chứa đầy sự

.

" Xin lỗi , nhưng đó là cái giá phải trả "

.

Buổi chiều , Thiên Như tỉnh dậy thì cô nghe tiếng ồ ồ phía ngoài . Nhìn ra thì cô thấy trời đang đổ mưa . Quay qua nhìn lại thì cô mới thấy Đại Nhân , anh cũng gục ngủ vì mệt . Đồ đạc anh cũng mang lên xe hết rồi . Trên người Thiên Như có khoác áo chắc lúc nãy Đại Nhân đã khoác lên cho cô . Anh thật tốt bụng . Nhìn ra ngoài bầu trời qua kính , lòng Thiên Như bỗng nặng trĩu . Từng giọt mưa đang lao đầu vào xe , chạm đích rồi lại rơi từ từ . Nhưng giọt nước đọng lại và rơi nhẹ nhàng trên khung cửa kính cũng như những giọt nước mắt của cô lúc bấy giờ . Không hiểu sao khi nhìn mưa nước mắt cô tuông lã chã . Giá như trời đừng mưa nữacó phải nắng sẽ tốt hơn không ?

.

Trong đêm mưa đó .

Thiên Như đã mất đi một người mãi mãi .

.

Thiên Như ngồi yên định trên xe và rất im lặng . Những suy nghĩ đang tranh đấu trong trí óc của cô . Làm sao ? Làm sao cô quên được Hải Phong ? Đại Nhân thiếp được một lúc , anh tỉnh dậy :

- Như làm sao vậy ?
- Như không sao , nhìn mưa Như nhớ lại cái đêm hôm đócái ngày mà

Nói đến đây Thiên Như ngắt quãng , cô không muốn nhắc đến chút nào . Đơn giản nữa là cô không muốn cho người ngoài biết . Dù sao chuyện cũng qua lâu rồi . Đại Nhân nắm chặt vô lăng , đôi mắt nhìn về con đường phía trước . Im lặng được một lúc , tay Đại Nhân nói lỏng ra khỏi vô lăng .

- Về thôi
- Ừ .

Đại Nhân chở Thiên Như về nhà . Hôm nay là một ngày không có gì vui cả . Mà nó lại là một ngày dư âm cho các nỗi nhớ , một ngày của sự mệt mỏi . Ngày mai Thiên Như lại phải đi làm rồi , công việc của cô rất nhiều , cũng chẳng còn thời gian đi chơi nhiều nữa . Nhưng nếu được , cô sẽ xếp lịch đi thư giãn bằng cách đi xem idol của cô trình diễn . Đó là niềm vui thứ 2 sau gia đình của cô .

.

Tuần sau

Thiên Như cũng đến sớm để phụ giúp . Thiên Như theo lời chị Song Tuyết bưng thức ăn lên cho Thanh Duy .

- Thiếu gia dùng bữa
- Để đó đi , chút tôi ăn
- Vậy tôi xin phép ra ngoài .
- Khoan , vào phòng anh Duy lấy cho tôi sắp tài liệu màu xanh trên bàn đi . Mở cửa vào anh ấy không có trong phòng.
- Vâng .

Thiên Như rời phòng 103 cô đến phòng 101 , mở cửa bước vào . Thiên Như không thấy sắp tài liệu mà Thanh Duy nói để ở đâu nên cô mở tủ lục kiếm thì vô tình

- THIÊN NHƯ _ Tiếng gọi tên cô trong sự tức giận vô bờ.

Thiên Như giật mình , quay lại trên tay cầm ngay sắp tài liệu màu xanh mà Thanh Duy bảo lấy . Thiên Như thấy Song Như có vẻ khó chịu nhìn cô .

- Chị Chị Em lấy nhầm thiếu gia Thanh Duy .
- Cô nói dối , cô đi theo tôi _ Song Như không nghe lời giải thích của Thiên Như cô lôi Thiên Như xuống phòng khách và kêu mọi người tập trung . Dĩ nhiên có cả 2 cậu thiếu gia . Thanh Duy nhìn cô nhếch môi cười .
- Chuyện gì vậy Song Như ?
- Đuổi việc cô ta ?
- Vì sao ?
- Với tội ăn cắp , tôi thấy cô ta vào phòng của Đại Thiếu lục lục gì đó . Trên tay cô ta còn cầm kia . _ Song Như buộc tội
- Không Không không em chỉ Em chỉ là vào theo lời Nhị Thiếu lấy sắp tài liệu thôi .
- Tài liệu ? _ Anh Duy lên tiếng ?

Tài liệu gì mà có trong phòng của anh ? Tài liệu toàn nằm trong kho của anh thì có chắc cô nghe nhầm rồi .

- Nhị thiếu , anh nói gì cho công bằng đi chứ ? Là anh bảo tôi vào mà ? _ Thiên Như nhìn Thanh Duy . Mong anh sẽ lên tiếng giúp đỡ cho cô , tất cả cũng vì anh mà ra hết mà .
 - Phải , nhưng tôi bảo cô vào kho của anh Duy mà ? Đâu bảo cô vào phòng ? _ Thanh Duy chối
 - Sao ?? _ Thiên Như nhìn Thanh Duy trần trối . Cô không nghe nhầm , anh bảo vào phòng của anh Duy lấy , còn nói anh ấy không có trong phòng nữa mà . Giờ lại
 - Còn đường gì chối cãi , mở tài liệu ra là biết được mà _ Song Như giật lấy sắp tài liệu và mở đồ ra bàn .
- Thiên Như và mọi người trở mắt không tin mình thấy gì . 2 cọc tiền 100k nằm trong đó .
- Không ăn cắp vậy lấy tiền của Đại Thiếu làm gì ?
 - Tôi Tôi _ Thiên Như kìm nén nước mắt cố không cho nó tuôn trào ra , nhưng giờ Thanh Duy lại chơi cô như vậy , cô không còn đường để chối nữa nhưng cô nhất quyết không nhận .
 - Báo với bà chủ đuổi ngay cô ta . _ Song Như nói như ra lệnh.
 - Tôi Tôi không có ăn cắp Thật sự là Nhị thiếu
 - Còn muốn đổ lỗi cho Nhị Thiếu sao ? Cô cũng gan to lắm _ Song Như bới móc câu nói của cô chỉ cùng nhằm mục đích đuổi cô đi .

Sao ghét cô đến vậy ?

- Thím Kim , đuổi cô ta , con tôi cô ta ra ngoài . Đi đi theo tôi _ Song Như dùng lực để lôi Thiên Như ra khỏi chỗ đó . Lôi ra đến cổng thì xô cô ngã nhưng cũng may Ngay cái lúc gần như đã té đã có người đỡ Thiên Như . Thiên Như đứng dậy thẳng thì nhận ra đó là

- Em Em xin lỗi
-
- Em xin lỗi , đừng giận em nữa mà
-
- Anh ơi _ Thiên Như lo sợ.
- Phạm Trần Thiên Như , em có coi anh là anh của em không ??
- Em có .
- Vậy tại sao đi làm ? Anh đã nói thế nào ?
- Em , em biết nhưng em muốn phụ hai anh . Em lớn rồi , em không muốn phụ thuộc vào hai anh . Anh cho em đi làm đi .
- Hai anh không muốn em cực nhọc .
- Em biết nhưng xin anh , hãy cho em đi làm , em thấy như thế sẽ vui hơn anh ạ .
- Vui ? Vậy sao lúc này bị cô gái đó đuổi ra khỏi nhà ?
- Em Em
- Nói mau .
- Họ đồ là em ăn cắp _ Thiên Như buồn bã nói
- Sao ?

Thiên Như kể lại mọi chuyện cho Thiên Nam nghe , anh tức giận thay cô , định đến nói rõ nhưng cô đã ngăn lại , chuyện của cô để cô tự giải quyết . Thiên Nam đành ngậm ngùi cho qua . Thiên Như uống hết ly nước cam rồi được Thiên Nam chở về nhà . Xem như hôm đó Thiên Như nghỉ một buổi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Sự Thật . Thảm Hoạ Âm Thực

Chương 16 : Sự Thật . Thảm Hoạ Âm Thực

- Làm tốt lắm Song Như
- Dạ , thiếu gia cần thì em sẽ làm cho thiếu gia .
- Vậy sao ??? Nhưng sao cô lại giúp tôi ?
- Dạ ... Dạ ... _ Song Như ấp úng nói
- Cho cô biết , trong nhà này người hầu không được phép yêu thiếu gia , rõ chứ ? _ Thanh Duy cảnh cáo cô một lời làm cô như bưng tỉnh khỏi giấc mộng được một lần anh để mắt tới . Song Như ngậm ngùi gật đầu nghe lời bước ra ngoài thì gặp Anh Duy đứng ngay trước cửa .
- Thì ra là hai người bày trò đuổi em ấy . Anh sẽ cho em ấy quay lại . Nếu dám lên tiếng anh sẽ nói hết sự thật . Lần này khi Thiên Như quay lại , em ấy sẽ là người hầu của anh . Em có Song Như rồi thì nhờ cô ta làm . Đừng kiếm chuyện với Thiên Như . Nếu không anh sẽ không bỏ qua .
- Anh bị điên rồi sao ? _ Thanh Duy cũng bước ra .
- Anh không biết trong nhà có qui luật là người hầu không được phép có tình cảm với thiếu gia sao ? _ Thanh Duy nói thêm

- Nhưng không có qui luật là Thiếu gia không được phép có tình cảm với người hầu _ Anh Duy đáp trả .

Câu nói của Anh Duy làm ấm lòng ai kia . Nếu cố gắng làm tốt nhiệm vụ được giao thì ít hãnh Thanh Duy sẽ để mắt tới mình . Lúc đó sẽ có cơ hội . Song Như cười mím , không ai thấy

- Tùy anh . _ Thanh Duy đẩy Song Như ra và đóng sầm cửa lại .

Cất công bày trò cho cô ta rời khỏi căn nhà này bây giờ cô ta lại quay về mà chỉ làm việc cho mỗi Anh Duy . Thật là khó chịu .

Cũng không hiểu sao anh lại có thành kiến với cô . Tại lần đầu ở khu vui chơi hay là lần cô tát anh khi anh nói cô là người yêu của anh ? Thật là không hiểu nổi thiếu gia nhà này . Là anh em nhưng lại khác nhau một trời một vực . Người thanh tao , nhã nhặn , người thì khó chịu , kì lạ . Sống với họ lâu chắc sẽ chết mất làm sao chịu được tính khí của họ ???

Anh Duy xuống bếp nhờ chị Song Tuyết gọi Thiên Như thứ 2 đến làm việc theo lời của anh . Song Tuyết nghe được thì vui lắm , ít ra có Thiên Như giúp đỡ cô cũng bớt mệt hơn . Nghe là làm Song Tuyết liên lạc ngay với Thiên Như .

Vui mừng nhưng cũng chán . Ở nhà chẳng có việc gì để làm , hôm nay lại được nghỉ một buổi học , Thiên Như đánh một giấc để bù lại cho sự thiếu ngủ của mấy ngày trước . Thiên Như đắm chìm vào sâu trong giấc mộng . Có lẽ đã thiếu ngủ nhiều nên khi cô nằm xuống là chợp mắt được ngay . Sáu ngày là thời gian quá mệt mỏi với một cô gái có sức chịu đựng cao đến thế .

.

Yên tĩnh trong căn phòng nhỏ gọn , chìm sâu vào màn đêm bạn sẽ thấy được sự thanh bình trong đó . Tuy tối mịt nhưng cũng là nơi để nhắm mắt và suy nghĩ .

Ngủ đi Hãy ngủ thật sâu và khi tỉnh dậy , tinh thần của bạn sẽ hăng hái và tốt hơn.

.

Tỉnh dậy sâu một giấc ngủ hơi lâu , Thiên Như ngồi dậy , bước xuống giường và vén bức màn cho ánh sáng hắt vào làm căn phòng cô trở nên sáng hơn . Thiên Như thay đồ sạch sẽ và xuống ăn sáng . Hôm nay Thiên Kỳ trở tài nấu nướng , đĩa ăn sáng của cô hôm nay nhìn rất kì lạ . Cái trứng thì vàng đậm , nước tương thì quá nhiều . Thiên Như nuốt khan khi nhìn phần ăn sáng , một cái lắc đầu nhẹ đủ đánh giá tài năng của Thiên Kỳ .

- Ôi thần linh ơi _ Thiên Như kêu rên khi nhìn vào phần ăn của cô .

- Sao thế em ? _ Thiên Kỳ đang chiên trứng bên trong quay ra

- Đây là thức ăn ấy ạ ?

- Phải rồi .

- Anh Thiên Nam đâu rồi ?

- Sắp xuống rồi . Hôm nay có Hải Băng qua dùng bữa chung đó

- Ồ " chắc Hải Băng chạy sớm " _ Thiên Như thầm nghĩ

- Hình như có mùi khét khét _ Thiên Nam từ trên lầu bước xuống với bộ sơ mi chỉnh tề sang trọng như một nhân viên văn phòng .

- Thôi chết , cái trứng của anh _ Thiên Kỳ lật đật quay vào trong .

Cái trứng của anh chính thức khét !! Thiên Kỳ lắc đầu tắt bếp.

Thiên Như và Thiên Nam bật cười vì Thiên Kỳ . Anh đang tính làm người đàn ông nội trợ sao ??? Chắc khó đấy .

Hải Băng bước vào nhà và chào mọi người , cô ngồi xuống bàn một cách tự nhiên , đơn giản cả bốn như là gia đình rồi mà .

- Chị Hai à , món ăn hôm nay hơi khó nuốt , ráng nha _ Thiên Kỳ mang đĩa trứng ra , Thiên Như phàn một câu làm anh ủ rũ.

- Sao ??? _ Hải Băng tò mò

- Không có gì đâu đừng nghe lời nó , ăn đi em .

- Mời mọi người ăn vui vẻ _ Thiên Nam cười .

Mọi người cầm nĩa lên để găm phần trứng , từ từ nếm mùi vị của nó và kết quả là có mấy tiếng ho sặc sụa , cái nhăn mặt .

- Trời ạ !!! Đúng là thảm hoạ ẩm thực _ Hải Băng than

Nghĩ sao vậy trời . 4 đĩa , đĩa chưa chín lắm , đĩa thì ngả vàng , đĩa thì khét nghệt , đĩa thì chín lòng trắng lòng đỏ còn chảy nước . Nghĩ sao vậy trời , ăn kiểu này có ngày vô bệnh viện nằm hết

Bỏ tay luôn , Thiên Như lắc đầu ngao ngán nhắc ly sữa lên uống thì

Ặc Ặc

- Sao vậy ? _ Thiên Nam lo lắng

- Mọi người thử sữa đi .

Nâng ly lên uống và kết quả như Thiên Như đánh vậy.

4 ly , ly thì ngọt quá , ly thì nhạt quá , ly thì không mùi vị khó uống , ly quá sức tưởng tượng , ngọt gắt luôn .

- Sao anh không lấy sữa trong tủ mà khuấy chi vậy ? _ Thiên Như

- Hết rồi nên anh mới khuấy đó .

Thiên Như bỏ tay luôn . Mọi người lắc đầu ngao ngán . Đúng chất thảm hoạ ẩm thực luôn .

- Anh Kỳ , em nói thế này , anh đừng buồn nha . _ Thiên Như lên tiếng

- Nói xem

- Anh đừng nấu nữa, nếu không bọn em không nuốt được , phải nói là quá ghê .

- Nhưng anh muốn học _ Thiên Kỳ cúi mặt nhìn vào tác phẩm mình làm ra .

Thiên Như nhận ra anh buồn vì câu nói của mình nên cô khuyên anh:

- Em sẽ dành cho anh thời gian rảnh , em sẽ giúp anh , hoặc anh có thể nhờ anh Thiên Nam .

- Ok _ Thiên Kỳ cười ...

Kết quả của bữa sáng hôm đó là cả bọn ăn mì gói . Đạm bạc nhưng ngon , có lẽ là không khí gia đình làm cho món ăn đó ngon thêm

Kết thúc bữa sáng , Thiên Nam bận việc nên ra ngoài và nói đến tận tối mới về được , Hải Băng và Thiên Kỳ sẽ rủ nhau đi chơi còn Thiên Như . Thiên Như cũng không ngạc nhiên đến nỗi mà không biết tự lập cho mình một buổi thư giãn ...

Quá trình là cô sẽ cùng Đại Nhân đến cô nhi viện , đi ăn và đi xem phim . Khi 3 người kia rời khỏi nhà thì đúng lúc Đại Nhân đi tới và đậu xe ngoài hẻm . Lúc đó cũng có một chiếc xe hơi đen đậu sau xe của Đại Nhân ở phía khá xa . Thiên Như từ trong con hẻm bước ra với nụ cười toả nắng . Mái tóc nâu đen thơm mùi bồ kết được chải và búi gọn lên cao . Chiếc váy màu hồng phấn cũng nhẹ nhàng giúp cô toát lên vẻ tiểu thư , nét đẹp của cô . Tuy giản dị nhưng sắc nét . Ai ai cũng không thể rời mắt khỏi cô

Thiên Như nhận lấy mũ bảo hiểm từ tay Đại Nhân , cô vòng ra phía sau xe và ngồi một bên vì đang mặc váy . Đại Nhân vô tình vỗ máy ga lên làm Thiên Như không kịp phản ứng nên đã ôm Đại Nhân . Nhưng nhanh chóng cô rút tay lại và thì thầm

- Xin lỗi vì Như mất đà , đi thôi Nhân

Đại Nhân cho xe chạy đi

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Cô Nhi Viện . Lí Do Nhất Duy Thương Thiên Như

Chương 17 : Cô Nhi Viện . Lí Do Nhất Duy Thương Thiên Như .

Trong lòng anh dâng lên một niềm vui khó tả cũng chẳng biết vì sao . Một người ở phía sau thấy đột nhiên lòng buồn tênh . Anh cũng cho xe bám theo xe của Đại Nhân nhưng ở khoảng cách an toàn để cả hai không phát hiện.

Đại Nhân đưa Thiên Như đến một siêu thị nhỏ , cô vào mua những thứ cần thiết rồi quay trở ra . Số tiền dành dụm cô đem chia ra làm từ thiện . Dù sao cô cũng từ côi nhi viện đó ra nên ít nhiều cô cũng mang ơn nơi đó rất nhiều . Thiên Như và Đại Nhân đến côi nhi viện đó .

Là một nơi rộng lớn dành cho những đứa bé không nơi nương tựa hay nói rõ hơn là những đứa mồ côi như cô hoặc bị bỏ rơi như cô . Thiên Như đến gặp một người từng nuôi nấng cô đó là cô Uyên . Cô là người chăm sóc tận tình nhất cho những đứa trẻ tại đây , Thiên Như là một trong số đó

- Thiên Như _ Cô Uyên nhìn thấy cô và gọi cô .

- Thưa cô , con mới tới . Chị chào mấy em . _ Thiên Như cúi chào và vẫy tay với những em nhỏ đang quay quần bên đồng đồ chơi .

Trước đây cô đã từng như vậy ư ?

- Xin chào cô , anh chào mấy em _ Chất giọng khàn có đặc trưng vang lên . Mọi người đồng loạt quay ra nhìn .

- Đây là _ Cô Uyên nhìn Đại Nhân rồi nhìn Thiên Như

- Giới thiệu với cô đây là bạn cùng trường của con . Tên là Đại Nhân .

Đại Nhân nở nụ cười tươi rói

Cô Uyên nhìn anh cũng như Thiên Như và mấy người khác . Giống Hải Phong đến từng chi tiết một

- Không phải anh Phong đâu ạ , đây là Nhân . _ Thiên Như cũng cố hiện nụ cười . Cô Uyên thì không tin nhưng cô im lặng

Mấy đứa trẻ cũng cười theo anh , chúng buông bỏ đồ chơi chạy tới vây kín chân cả hai .

- Anh ơi Anh đẹp trai quá à

- Chị ơi , chị dễ thương quá

- Anh ơi

- Chị ơi

- Chị ơi , anh này là bạn trai chị hả ? Anh ấy đẹp trai quá ! _ Một câu hỏi hết sức ngây thơ của một đứa bé mới 10 tuổi đầu khiến Thiên Như và Đại Nhân ngại ngùng .

Trời ạ mới có 10 tuổi đầu à vậy mà hỏi câu cô cứng họng luôn

Cô Uyên lắc đầu nhìn bọn trẻ , mỉm cười với Thiên Như .

- Không Không Anh ấy là bạn

- Phải , anh là bạn trai của chị ấy đó _ Đại Nhân đột nhiên lên tiếng làm Thiên Như đơ người

- Nhân

- Thôi nào các em ra đó chơi với anh nha . _ Đại Nhân lảng tránh và cùng bọn trẻ ra xếp đồ chơi .

Thiên Như ngạc nhiên với câu trả lời của anh . Cô Uyên cũng khó hiểu . Đại Nhân đang chơi quay lại nhìn cô gái khó hiểu đó . Đúng lúc cô cũng nhìn anh và cũng nhận được cái nháy mắt của anh .

Tức là chỉ làm cho bọn trẻ vui thôi chứ không có ý gì khác nên cô yên tâm hơn nhiều .

Cô Uyên và Thiên Như lâu ngày gặp lại nên ngồi một góc nói chuyện

Cô Uyên và Thiên Như hỏi thăm về sức khỏe của nhau và những vấn đề liên quan tới công việc . Được biết Thiên Như đang học năm 1 Nhạc Viện TPHCM , cô Uyên chúc mừng cô rất nhiều . Nói chuyện một lúc Thiên Như mới chợt nhớ đến một người

- Nhất Duy đâu rồi ạ ?

- Thằng bé cô lập , nó chỉ ở một góc phòng thôi , nó làm việc một mình và chẳng thích ai làm việc chung cả . Ngay cả nói chuyện cũng tiết kiệm ít nói nữa . _ Cô Uyên chỉ tay về phía góc phải căn phòng nơi một cậu bé đang ngồi rúc mình đọc một quyển truyện .

- Con sẽ nói chuyện với Duy.

Thiên Như đứng dậy tiến về phía cậu nhóc . Cô Uyên , Đại Nhân và cả mấy đứa trẻ khác cũng nhìn cô . Có vẻ hơi liều lĩnh khi cô tới gần Nhất Duy , cậu bé mới 5 tuổi nhưng lại có trí thông minh siêu phàm . Học hết toán và chữ của một đứa cấp 1 . Nhưng lại sống nội tâm . Một nhân tài như Duy mà lại bị trầm cảm thì thật uổng

- Nhất Nhất Duy _ Tiếng gọi nhẹ nhàng thân thương của Thiên Như làm Nhất Duy có phản ứng .

Đôi mắt đen đang hí hoáy lướt qua từng trang truyện bỗng dừng lại tại một chỗ không cử động .

- Chị có thể nói chuyện với em không ? Nhất Duy ?

- _ Vẫn là sự yên lặng

- Nhất Duy , em quên chị rồi sao ? _ Thiên Như cố bắt chuyện với Nhất Duy

- Chị là ai ? _ Rốt cục cũng chịu mở lời .

- Ôi thần linh ơi , 2 năm tôi bận không đến đây mà em ấy đã quên tôi rồi . Buồn thật _ Thiên Như làm mặt buồn và dỗi . Làm cho Nhất Duy cười , cậu bé buông quyển sách xuống và ôm chầm lấy cổ Thiên Như , chặt , thật chặt

- Chị Thiên Như

Khiến mọi người ngạc nhiên tốt độ . Trố mắt ra nhìn , hình như quen biết Thiên Như lâu lắm .

- Chị tưởng nhóc quên chị rồi chứ . ? _ Thiên Như cũng ôm lấy cậu nhóc , thương cậu như một đứa em trong nhà .

- Em đâu có quên chị , em đợi chị 2 năm rồi nhưng chị không đến , hôm nay chị lại xuất hiện nên em giận chị luôn _ Cậu nhóc cười buông Thiên Như ra . Thiên Như mở chiếc ví lấy ra một cái móc khoá nhỏ có khắc tên của cô và cậu .

Một móc khoá hình chiếc lá có dòng chữ : Chị hai Thiên Như thương em út Nhất Duy Nhất Duy nhận lấy và cầm nó thật chặt , môi cậu hiện lên nụ cười rõ rệt .

- Nhất Duy em ra sân với chị , chị có chuyện muốn nói .

- Dạ vâng _ Nhất Duy ngoan ngoãn nắm tay Thiên Như bước ra ngoài .

Đại Nhân để mấy đứa nhóc tự chơi và đến hỏi cô Uyên vài chuyện thắc mắc :

- Nhất Duy là cậu bé đó ?

- Phải.

- Sao con thấy thân với Thiên Như thế ạ ?

- Nhất Duy sống trong nơi này lâu nhưng nó chỉ thương duy nhất mỗi mình Thiên Như , và cũng ít nói chuyện với ai ngoài con bé cả . 2 năm nay Thiên Như không đến thường xuyên nữa nên cậu bé rơi vào trạng thái trầm cảm cô độc .

- Nhưng sao lại có thể chứ ạ ? Thiên Như với Nhất Duy có quan hệ gì ạ ?

- Thiên Như đến và rồi đi sớm hơn Nhất Duy . Lúc Thiên Như quay lại là lúc cô 19 tuổi thường hay lui tới nơi này và quen biết cậu nhóc qua một lần.....

Nhớ hôm đó là hôm trời mưa tầm tã nhưng Thiên Như vẫn không ngại đi đến . Lúc đó đang chơi đùa với nhau bỗng nhiên Nhất Duy đang ngồi đó chạy ra ngoài sân ngồi dầm mưa . Kêu mãi nhưng cậu nhóc vẫn ngoan cố không vào . Thiên Như mới chạy ra khuyên cậu bé :

- Nhóc ơi , em vào đi mưa lạnh lắm

-

- Nhóc nghe lời chị đi , trời mưa độc hại lắm sẽ làm da em nhăn nheo không tốt đâu .

-

- Em không nghe lời chị sao ?

- Sao chị nói nhiều vậy ???

- Chị nói nhiều là muốn khuyên em vào trong kèo lạnh bị ốm đấy , không tốt cho sức khoẻ đâu

- Em muốn ngồi ở đây . Chị sợ ốm thì vào đi

- Không . Chị ngồi đây với em nha , chị xem em như em út trong nhà , chị đâu thể nhìn em chị dưới mưa thế này

- Tuy chị .

Thiên Như và Nhất Duy ngồi một lúc lâu thì cậu bé ngắt đi . Thiên Như bế cậu vào phòng và chăm sóc rất tận tình . Đêm đó cô cũng dính phải cơn sốt như cậu bé nên cô mượn điện thoại của cô Uyên gọi về nhà nói là cô đến đây khoảng 1 tuần về tránh mọi người lo lắng . Đêm đó , Cả Nhất Duy và Thiên Như đều mắc bệnh sốt . Làm cô Uyên lo lắng vô cùng

Sáng hôm sau , khi mở mắt ra chào ngày mới thì Nhất Duy phát hiện có bóng người lớn đang nằm trên chiếc giường bên kia . Cậu bé nhận ra đó là cô gái ngày hôm qua dầm mưa với cậu , cậu tuột xuống giường và chạy sang .

Thiên Như đắp chăn kín người , mồ hôi nhễ nhại lại có một chiếc khăn lạnh đắp lên trán . Cậu bèn lấy khăn xuống để tay mình lên trán cô . Sức nóng nhẹ truyền vào tay cậu , cậu vội đắp lại chiếc khăn :

- Chị bị sốt rồi

Không biết Nhất Duy thấy ân hận hay sao á mà tự mình học cách chăm sóc sức khỏe cho Thiên Như quá chừng , cậu bé giúp cô hết sốt .

Từ đó cậu và cô gần hơn một chút và những ngày mà Thiên Như ở lại côi nhi viện thì cô chơi , quan tâm , chăm sóc Nhất Duy như một đứa em ruột ruột cho lúc đầu cậu bé thấy phiền nhưng lúc sau lại thấy vui mà hạnh phúc cực kì . Trong nơi này chỉ mỗi Thiên Như là hợp ý cậu và thương cậu nhất nên cậu cũng yêu quý và thương Thiên Như rất nhiều .

Đại Nhân như nhận ra được lí do đó , cậu thật khâm phục Thiên Như . Với những đứa trẻ cô luôn luôn tận tình vậy sao ? Thật có tấm lòng yêu thương .

.

Thiên Như cùng Nhất Duy đứng đưa trên chiếc xích đu mà năm ấy họ quen biết .

- Chị Như , chị muốn nói gì ạ ?

- Nhất Duy , em xem chị là chị em đúng không ?

- Dạ , tất nhiên .

- Vậy em nghe lời chị , em hãy mở lòng với mấy bạn , hãy chơi đùa với mấy bạn đi , có thể chị mới yên tâm được .

- Dạ , em sẽ nghe lời chị . _ Nhất Duy như trở thành con mèo ngoan ngoãn nghe lời .

- Vậy mới là em chị chứ . Đời cuộc sống của chị ổn định , chị sẽ đưa em về nhà cho em ăn học đến nơi đến chốn Nhất Duy ạ _ Thiên Như ôm cậu bé vào lòng để truyền tình cảm của người chị dành cho một đứa em út tội nghiệp khi mắc bệnh trầm cảm như Nhất Duy.

Thiên Như và Nhất Duy cười nói vui vẻ . Thật thương cho một cậu nhóc như Duy , Đại Nhân cũng có cái nhìn khác về cậu , có lẽ nên dành tình cảm cho cậu nhiều hơn . Đại Nhân bước ra chỗ Thiên Như cất tiếng kèm theo nụ cười thân thiện :

- Chào em , anh là Đại Nhân bạn chị Thiên Như của em .

- Chào anh . Anh là bạn trai chị Như , cũng tức là anh hai của em . Em chào anh hai _ Nhất Duy vô tư nói làm cho Thiên Như ngượng ngùng .

Đại Nhân cười với cậu nhóc rồi lại nhìn nét mặt của Thiên Như . Lòng cậu cảm thấy lâng lâng , khó tả , một cảm giác vô cùng dễ chịu .

Đại Nhân , Nhất Duy từ đó mà thân thiết hơn . Đến chiều là lúc Thiên Như phải trở về cho kịp giờ xem phim với Đại Nhân . Cô và Đại Nhân chào tạm biệt mọi người rồi lên xe về . Trước khi về , cô nói:

- Hẹn các em một ngày gần nhất , chị sẽ đến thăm . Nhất Duy , em hứa với chị nghe chưa ?

- Dạ , em biết rồi ạ , khi chị đến nhớ dẫn anh hai đến cùng nha _ Nhất Duy vô tư nói không biết ai đó đang đỏ mặt.

Bạn trai gì đây mà ở đó còn anh hai ?

Thiên Như , Đại Nhân , vẫy tay chào và cả hai đi về hướng rạp xem phim tại trung tâm thành phố

Chương 18: Cánh Đồng Tình Yêu

Chương 18 : Cánh Đồng Tình Yêu

(((Rạp phim Đồng Dương)))

Nằm ngay trung tâm phố , nổi bật với gam màu xanh tươi sáng pha lẫn chút màu vàng nhạt . Những tựa đề cũng như bức quảng cáo cho một bộ phim được công chiếu thì được lồng vào một cái khung rất đẹp . Nơi đây có đông người qua lại , Thiên Như cũng hơi ngại khi đi với Đại Nhân . Phục vụ ở đây cũng tốt , dễ tính nên đây là nơi cô cũng thích .

Hôm nay chiếu bộ phim " Cánh Đồng Tình Yêu " , Thiên Như và Đại Nhân ôm cho mình một phần thức ăn rồi cùng nhau vào trong xem phim .

Đây là một bộ phim đang được yêu thích nói về chuyện tình xoay quanh cô gái tên Ân và chàng trai xấu số tên Phong . Ân và Phong lớn lên cùng nhau và có tình cảm từ bé , hai bên gia đình cũng có hôn ước từ trước nhưng vì lớn lên thì Ân được một chàng trai giàu có yêu thích nên hay xảy ra mâu thuẫn với Phong . Trong một lần đi chơi thì Phong bị chàng trai tên Kiên hại chết , đến lúc Ân biết được sự thật thì cũng là lúc " gạo nấu thành cơm " mất rồi , Ân đau khổ vì sự thật cô không biết sớm nếu không sự việc sẽ không như hôm nay . Đau lòng mà Ân ôm hận Kiên đến tận xương tủy . Và đoạn kết của bộ phim là Ân chìm mình xuống sông để đi gặp Phong , giữ vững tình yêu của cô

Thiên Như xem mà khóc rất nhiều , không biết vì sao nước mắt của cô cứ mãi rơi cho dù Đại Nhân đã an ủi . Anh không nghĩ nội dung bộ phim lại ảnh hưởng đến cô như thế . Rồi khỏi rạp phim , Thiên Như cũng ngưng những giọt nước mắt kia . Người con trai đó làm cô nhớ đến Hải Phong rất nhiều , có phải vì cô mà anh mớikhông ? . Cả hai sang một góc của lotteria ăn tối . Một đĩa gà , khoai tây chiên đưa ra trước mặt Thiên Như , cô khẽ cười . Đại Nhân cũng đi sang phía đối diện . Đang ăn thì anh hỏi :

- Thiên Như , sao cậu khóc giữ vậy ? Chỉ là một bộ phim thôi mà ?
- Đúng chỉ là một bộ phim nhưng đó cũng là một sự thật . _ Thiên Như buồn bã nói
- Sự Sự thật là sao ? _ Đại Nhân khó hiểu .

Thiên Như mới gạt mình và thấy mình nói lố , nói chuyện không nên nói

- À Không Không không có gì _ Thiên Như áp úng
- Như xem Nhân là bạn , sao Như lại không nói Nhân nghe ? Kể ra sẽ nhẹ lòng hơn Như à
- Như Như không thể nói cho Nhân nghe được . Nhưng đến một lúc nào đó khi giới hạn sức chịu đựng của Như vượt quá giới hạn thì Như sẽ kể cho Nhân nghe toàn bộ mọi chuyện . _ Thiên Như cố tránh đi câu hỏi của Nhân , đúng thật sự cô không thể cho Nhân nghe bất kì điều gì .

Đại Nhân và Thiên Như bỏ qua chuyện đó ngồi ăn cười nói rất vui vẻ về con đường tương lai sắp tới của cả hai . Được biết rằng sau khi kết thúc khóa học Đại Nhân sẽ sang Úc du học một thời gian ngắn và lưu diễn ở mọi nơi trên đất nước. Còn Thiên Như , cô chưa hề có dự định gì khi ra trường , có lẽ nếu được mời cô cũng sẽ đi lưu diễn như Đại Nhân . Dù sao cũng mới năm đầu tiên nên cô không quan tâm lắm đến dự tính tương lai .

Sau bữa ăn , Đại Nhân chở Thiên Như về tận nhà . Chào nhau rồi Thiên Như bước đi vào trong , đến khi bóng dáng nhỏ nhắn , nổi bật màu hồng phấn của Thiên Như rời khỏi thì cả hai chiếc xe cũng chạy vút đi trong màn đêm tĩnh mịch không bóng người qua lại .

Màn đêm buông xuống có hai chiếc xe chạy ngược hướng với nhau , nhưng suy nghĩ đều nghĩ về cùng một người . Tại sao về hồn nhiên đó lại hấp dẫn mình , tại sao mình lại có cảm tình với cô gái đó ? Cô gái đó ngốc nhưng nét khôn cũng có , sao mình lại muốn bảo vệ cô gái ấy bằng mọi giá và luôn muốn giữ trên đôi môi cô một nụ cười hồn nhiên , vô tư , hút hồn . Tại sao lại phải trả thù ? Tại sao ????

Sóng cứ trôi dạt nơi chốn nào

Tìm em mệnh mông biển trời

.

Ánh nắng nhạt xuyên vào những tuyến lá cây kia mà len lỏi vào phòng của Thiên Như . Cô vươn vai thức dậy sau một đêm dài chìm vào giấc mộng . Thiên Như quên hẳn hôm nay là ngày cô quay lại làm việc cô cứ loay hoay mãi cho đến khi Song Tuyết gọi lại để báo cho Thiên Như thì cô mới lật đật thay đồ đi làm

Thiên Như chưa kịp gì hết cầm vội ổ bánh mì , hấp ta hấp tấp lao ra ngoài nhưng lại bị Thiên Nam lôi lại .

- Con gái con lười , chạy như bị giật đuôi vậy , ngồi ăn từ từ xem chết ai không ? _ Thiên Nam trách thương Thiên Như

- Anh Nam, em phải đi làm, không em sẽ trễ giờ anh ạ.

- Em lại quay về chỗ đó ?

- Dạ, em em xin lỗi. Mong anh cho em thời gian, anh chờ em đến giúp nha. _ Thiên Như nài nỉ.

Thiên Nam chịu thua Thiên Như. Tính tình cô rất bướng, có khuyên cỡ nào cũng không được nên đành chiều theo ý cô, vì dù sao người anh thương nhất cũng là cô mà.

Thiên Nam chờ Thiên Như đến chỗ làm.

Một tuần mới chào đón cô quay trở lại với ngôi nhà giàu sang kia. Thiên Như đi vào thì được bác Kim phân việc và dặn cô :

- Từ nay cháu là người hầu riêng của Đại Thiếu, nên việc Đại Thiếu cần cháu hãy giúp cậu ấy làm, cháu hãy phụ giúp mọi người trong nhà nữa nhé

- Dạ, cháu biết rồi ạ.

- Lúc này Đại Thiếu có gọi khi nào cháu đến kêu cháu lên phòng cậu ấy.

Thiên Như nghe theo lời Bác Kim lên phòng của Anh Duy.

- Vào đi

- Thiếu gia gọi em.

- Anh bảo thế nào ?

- Dạ, anh gọi em có việc gì ?

- Thiên Như chào mừng em quay lại với ngôi nhà này.

- Anh Anh tin em không có ăn cắp chứ ?

- Anh luôn tin em mà. _ Anh Duy xoa đầu Thiên Như làm cô hơi ngại

- Mà anh gọi em có việc gì thế ?

- Nghe đây lịch làm việc của em. Tuần này thứ 3,6 em cùng anh đi ăn với đối tác, với vai trò là " bạn gái " của anh nha _ Anh Duy nhấn mạnh hai chữ " Bạn Gái "

Thiên Như vội vàng từ chối :

- Sao ???? Bạn Bạn Gái sao ??? Em xin lỗi

- Chỉ hai ngày thôi, anh chỉ muốn giúp em thôi. Sau này em trở thành ca sĩ, em cũng nên học cách ăn uống theo kiểu cách hoàng gia đi chứ.

- Dạ, nhưng nhưng

- Không nhưng nhì gì cả Anh sẽ dẫn em đi makeup, đi bên anh em phải sang trọng như tiểu thư quyền quý.

- Stop, nếu họ biết được em là người hầu của anh, không phải anh sẽ mất mặt lắm sao ? Sẽ ảnh hưởng đến danh tiếng của anh và cả gia đình của anh nữa ?

- Không sao ! Anh không quan tâm, miễn em làm tốt vai trò trong hai hôm đó là được.

- Dạ Em sẽ cố Vậy mai là khi nào ?

- 8h tối mai

- Dạ, em sẽ chuẩn bị, em xin phép xuống phụ chị Song Tuyết.

- Ừm, em đi đi, tối cũng đừng đến em nên nghỉ ngơi vì mai sẽ về hơi khuya.

- Dạ, cảm ơn anh.

Thiên Như rời khỏi phòng, một nụ cười hạnh phúc mở ra

Thiên Như theo lời của Anh Duy đi phụ giúp Song Tuyết công việc xong rồi cô đến trường và trở về nhà như lời dặn của Anh Duy . Hôm nay là ngày Thiên Như thành thạo nhất , công việc nhẹ nhàng nhất . Anh Duy như vị cứu tinh của Thiên Như . Chắc cô mang ơn anh nhiều lắm đây .

Một ngày trôi qua thật nhẹ nhàng với Thiên Như.

.

8h tối hôm sau

Anh Duy ra ngoài với Thiên Như khiến mọi người trong nhà tỏ vẻ khó hiểu . Một người hầu làm sao đi với thiếu gia được nhưng chẳng ai dám lên tiếng gì cả . Ngay cả ông bà chủ , cả hai người thương hai đứa con họ lắm , cũng anh em Duy như trứng mỏng vậy , nên họ làm gì ba mẹ cũng không muốn xen vào. Thanh Duy dùng bữa một cách nhanh gọn , anh bước lên lầu thì đúng lúc Thiên Như bước từ phòng của Anh Duy bước ra với bộ váy hồng đính một lớp mỏng kim tuyến , vải lụa mềm khiến cô mặc rất thoải mái , không gò bó . Ren cổ tròn có hình những bông hoa bằng những đường chỉ thêu tinh tế . Mái tóc đen nâu óng mượt ngày nào cũng búi gọn lên đỉnh đầu thì hôm nay như được duỗi thẳng dài , suôn mượt đến cả chân tóc . Gương mặt makeup không đậm lắm nhưng đẹp vô cùng , một chút phấn hồng nhạt , một ít son bóng đủ làm cô trông xinh hơn . Thanh Duy như chết đứng với hình ảnh đó . Trước mắt anh là một tiểu thư sang trọng chứ không phải là một con hầu mà ngày nào cũng hầu hạ mọi người .

- Xin lỗi , xin Nhị thiếu tránh đường

- Ai thèm cản trở cô đâu , chỉ là vô tình thấy hiện tượng lạ

- Hiện tượng lạ gì ?

- Vịt hoá thiên nga.

Thiên Như cảm luôn , chẳng thốt lên được lời nào , có cần bêu xấu cô như con vịt không chứ . Thiên Như nhăn nhó , đi ngang qua người Thanh Duy thì

- Với một cô gái xinh như vậy , nên cười sẽ hợp hơn _ Thanh Duy nói rồi tiến về phòng đóng cửa lại .

Thiên Như bắt gặp nở nụ cười

- Anh ta khen mình xinh sao ? Mà anh ta khen mình thì sao ? Liên quan gì không ? Điên quá rồi

Thiên Như dập tắt ngay những suy nghĩ mà cô cho là vốn vẩn . Thiên Như lật đật xuống nhà với Anh Duy và cùng anh ra ngoài dự tiệc

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Huỳnh Tố Tố . Úp Mở

(((Nhà Hàng Vestes)))

Một nhà hàng năm tầng hiện ra trước mắt Thiên Như , với ánh đèn phía bên ngoài làm cho nhà hàng thêm nổi bật với khung trời màu đen của buổi tối . Thiên Như cùng Anh Duy đi vào trong . Thiên Như bị thu hút bởi vẻ đẹp bên ngoài lẫn bên trong của nhà hàng

Được dẫn đến căn phòng vip 1 , Thiên Như và Anh Duy cùng vào trong . Đây là phòng dành cho những khách hạng sang . Ngồi vào bàn cô vẫn chưa thích ứng được , ăn bằng dao bằng nĩa chắc chết Thiên Như cô chưa bao giờ động đến những món ăn thế này

Một số món dọn lên sẵn , Anh Duy cùng Thiên Như ngồi chờ gặp đối tác của Anh Duy.

10p sau một cô gái đối tác làm ăn với Anh Duy cũng đến .

Cô gái cao 1m70 , mặc váy đen dài cùng dây kim tuyến lấp lánh ôm sát cơ thể lộ rõ đường cong cơ thể với hương thơm hoa lài nồng nặc , cô tiến đến chiếc bàn của Anh Duy , khẽ nở một nụ cười . Thiên Như từ nhà vệ sinh bước ra cũng tiến về và đứng cạnh Anh Duy khiến cô gái kia tắt mắt nụ cười . Khó chịu ngồi xuống tiếp chuyện , cô cũng ráng nặn ra nụ cười , cứ nghĩ hôm nay chỉ có anh và cô đi ăn thôi ai dè lại có người đứng nữa .

- Xin chào Anh Duy

- Xin chào cô Huỳnh Như

- Đây là _ Huỳnh Như chỉ tay về phía Thiên Như

- Xin giới thiệu đây là Thiên Như
- Em gái của anh sao ? Trông xinh phết _ Huỳnh Như khen ngợi
- Không phải , đây là bạn gái của tôi Thiên Như .
- Xin chào cô Huỳnh Như._ Thiên Như cũng lịch sự chào hỏi còn kèm cả nụ cười toả nắng nhưng Huỳnh Như có vẻ khó chịu .
- Chào cô Thiên Như
- Thôi nào , chúng ta hãy ăn rồi bàn tiếp công việc .
- Mời mọi người

Thiên Như ngồi im một lúc rồi mới dám cầm dao và nĩa lên , Anh Duy bên cạnh cũng may là nhanh chóng phát hiện , anh cắt đĩa phần ăn của mình rồi chuyển sang đưa cho Thiên Như , Thiên Như cười

- Em ăn đi .
- Cảm ơn anh .

Thiên Như nhận ngay phần ăn được Anh Duy cắt và thưởng thức . Đương nhiên sự âu yếm đó , chăm sóc đó đã không qua khỏi con mắt nâu đen tinh tường của Huỳnh Như . Huỳnh Như rắng nở nụ cười thật tươi trước cảnh thân mật đó . Thật ra là Huỳnh Như đã để ý Anh Duy lâu lắm rồi nhưng chỉ vì chưa có cơ hội tiếp xúc nhưng khi có cơ hội thì lại thành bông có chủ . Huỳnh Như tìm cách kết thúc buổi ăn này nhanh để bớt chướng mắt .

- Anh Duy , tôi nghĩ là chúng ta nên bàn công việc .
- Ok , cô nghĩ sao về giá cả mặt hàng của chúng tôi đưa ra ?
- Tôi thấy ổn , nếu được thì chúng ta kí hợp đồng , bên công ty tôi sẽ hợp tác cùng công ty anh cho ra sản phẩm chocolate chất lượng nhất . Và tôi cũng muốn đầu tư vào công ty của anh nữa .
- Nếu vậy thì hay quá còn gì bằng khi Huỳnh tiểu thư đây chịu giúp đỡ . Ngày mai tôi sẽ hẹn cô đến nơi chúng ta sẽ kí hợp đồng
- Vâng .

<< Reng Reng >>

- Em xin lỗi , hai người cứ tự nhiên .

Thiên Như cầm điện thoại ra ngoài .

Huỳnh Như nhìn theo rồi hỏi :

- Cô ấy thật dễ thương phải không ? Anh và cô ấy quen nhau bao lâu rồi ?
- 1 ngày _ Anh Duy buộc miệng nói làm Huỳnh Như khó hiểu , thấy thân mật thế kia mà lại quen nhau mới một ngày thôi sao ?

Kỳ lạ thật .

.

- Alo ? Như nghe ?

[[[- Như đang làm gì vậy ?]]]

- Như đang bận xúi việc có chi không ?

[[[- À , cũng không có gì nhiều , Nhân định hỏi Như về dự tính gì cho buổi biểu diễn mở màn đón chào học sinh trong trường á .]]]

- Như cũng chưa biết , hay mình song ca đi , lựa bài nào đó rồi song ca đi nhỉ ?

[[[- Ừm Nhân thấy cũng được , vậy nhé , mai Nhân và Như sẽ chọn bài rồi tập .]]]

- Ok Nhân

[[[- Bye Như , chúc Như ngủ ngon .]]]

- Bye Nhân .

Thiên Như cho điện thoại vào túi và trở lại vào trong .

" Nhân sao ? "

.

Anh Duy đưa Thiên Như về đến đầu hẻm . Màn đêm đã buông xuống nhìn vào con hẻm nhà cô thật khiến người ta phát sợ , tối đen như mực , con gái lại đi giữa đêm thế này thật không yên tâm . Mặc cho Thiên Như nói gì Anh Duy vẫn nhất quyết đưa Thiên Như vào tới tận nhà , anh còn bảo là hôm sau sẽ đi xe máy chở cô vào trong hẻm nhà luôn chứ không đậu ngoài hẻm nữa . Tất cả chỉ vì hai chữ " lo lắng " .

Một ngày nữa trôi qua thật mệt mỏi .

.

- Anh hai , có phải anh yêu Thiên Như ?

- Em hỏi vậy là có ý gì ?

- Ý em nói rõ ra thế rồi anh còn lảng đi sao ? _ Thanh Duy khó chịu

- Anh Anh không biết Nhưng sao em hỏi vậy ?

- Em nói này anh đừng buồn . Huỳnh Tổ sắp về rồi . Anh liệu mà lo

- Tổ Tổ ? _ Anh Duy hoảng hốt - Sao bảo 2 năm nữa ?

- Em chỉ vừa nghe bố nhắc lại thế thôi .

- Giữa anh và Thiên Như sẽ không có gì đâu . _ Anh Duy đột nhiên chắc nịch

Cái đột nhiên này thật khiến người ta hoang mang , khó hiểu . Mà nói gì chứ ngay cả bản thân anh cũng đang cứ phải đắn đo trong hai sự lựa chọn kia . Tổ Tổ trở về thật là đúng lúc đấy , Thiên Như ơi biết làm sao đây , vướng vào tình yêu thật làm cho con người ta khiếp sợ , làm cho con người ta phải cứ ép mình trong khuôn khổ lựa chọn . Nhưng quả thật ở cạnh Thiên Như không mang một chút vị yêu mà là vị của một thứ tình cảm gì đó mà không sao giải thích được . Đơn thuần là thích thăm chẳng ?

- Anh làm sao thì làm đừng làm Tổ Tổ buồn .

- Anh biết rồi .

Tổ Tổ ngày xưa từng là bạn gái của Thanh Duy nhưng bây giờ cô và Anh Duy lại có hôn ước từ trước nữa , Tổ Tổ lại thương Anh Duy nên Thanh Duy quyết định buông tay khi biết mọi sự thật . Tổ Tổ là người con gái may mắn được cả hai chàng trai yêu thương , trân trọng

Khoảng tuần sau Tổ Tổ sẽ về nước và nghe nói dẫn theo một người bạn về làm mai cho Thanh Duy , sẵn tiện bàn việc đính hôn với Anh Duy luôn . Đúng là một công đôi việc ... Tiện lợi Trong nhà bây giờ ai ai cũng náo nức đợi Tổ Tổ trở về cứ như bà hoàng của thiên hạ nhưng lại không ai biết được chuyện gì sắp xảy ra khi Tổ Tổ quay về

Thiên Như tìm được bài hát cho ngày khai giảng tại Nhạc viện . Sân khấu âm nhạc đang chờ cô , nhưng thật không may , sự tự tin của Thiên Như không đủ . Hôm khai giảng , vì quá hồi hộp và run nên Thiên Như đã không hát được tốt . Bệnh sợ đám đông của cô lại tái diễn . Nhưng nếu muốn là một ca sĩ thì không nên bị triệu chứng đó . Thiên Như sẽ phải cố nhiều hơn nữa . Chuyện đó cũng ảnh hưởng đến tinh thần của Thiên Như rất nhiều . Nên mọi công việc hôm nay Thiên Như làm không mấy hoàn thiện . Dễ nhận thấy là cô cho muối vào tách cà phê của Anh Duy hay là cho quá nhiều đường vào nồi canh đang dở dang của Song Tuyết . Hôm nay tâm trạng của cô không tốt nên việc mọi người trong nhà giao , cô cũng không hoàn thành tốt khiến mọi người cảm thấy nhức đầu thêm thôi Thanh Duy nhờ cô pha cho cốc nước chanh

- Vào đi .

- Dạ , nước chanh của cậu.

Thanh Duy cầm ly nước trên tay và uốngkết quả

- OMG . Chanh hay chanh muối vậy ? Cô cho đường hay muối vào vậy ? _ Thanh Duy hét toáng lên , anh vút luôn cái ly xuống sàn làm mảnh vỡ văng tung toé . Thiên Như cũng không nhận nhớ gì , thật sự sau ngày khai giảng Thiên Như bị stress nặng . Cô lom khom ngồi xuống nhặt mảnh vỡ vào tay , và không may , tay cô bị chảy máu . Cô cũng không hó hê gì . Thanh Duy bực mình , anh phải ngồi xuống cầm tay cô và cho vào miệng mình nhằm cầm máu . Thiên Như bất động nhìn Thanh Duy . Anh đang giúp cô đó sao . Thanh Duy nhìn cô , gương mặt cô hôm nay tệ lắm , anh cũng đoán ra phần nào sự việc tạo nên nét mặt hôm nay của cô . Thanh Duy kéo tay cô đứng dậy và để cô ngồi trên giường , anh kéo ngăn tủ lấy hộp sơ cứu , anh dán băng keo lại cho cô để vết thương mau lành .

- Tôi thấy cô không được khoẻ thì phải , nằm lên giường nghỉ một chút đi rồi lấy tinh thần làm việc .

-

Thiên Như cũng không nói gì , cô nghe lời anh , cô nằm nép mình một góc giường , đôi mắt cô ươn ướt và từ từ nhẹ nhàng khép lại . Thanh Duy định gọi Song Như dọn dẹp phòng nhưng anh thiết nghĩ nếu Song Như mà vào phòng thấy Thiên Như thì làm sao ? Biết nói sao nên Thanh Duy đích thân đi làm luôn . Công việc này một thiếu gia như anh chưa từng làm nhưng vì cô gái đó anh phải tự làm ư , thật là không ra gì mà . Dọn dẹp xong , Thanh Duy mới để ý tới Thiên Như , này giờ cô im lặng , thì ra là cô đã chìm vào giấc ngủ . Nét mặt của cô lúc ngủ trông rất mệt mỏi . Stress nặng . Thanh Duy ngồi xuống gần ngắm kĩ khuôn mặt của cô . Anh dùng tay vén mái tóc cô , những ngón tay như đang chạm nhẹ vào gương mặt cô . Anh ngại ngùng rút tay lại rồi đứng dậy quay vào bàn tiếp tục công việc . Đôi mắt tuy khép nhưng nước mắt không bị chặn lại bởi hàng lông mi dài kia . Nó vẫn rơi như một dòng suối nhỏ , rất nhỏ lẫn dài trên đôi gò má của cô Buồn lắm

.

Được khoảng 30 phút Thiên Như tỉnh lại , cô mệt mỏi ngồi dậy Đôi mắt khép khép mở mở cô thoáng nhìn xung quanh . Một căn phòng rộng lớn trông quen thuộc lắm . Không một ai chỉ mỗi mình cô . Thiên Như bước xuống giường , đôi chân trần của cô bước đi ra phía cửa . Cô đã nhận ra phòng này rồi . Thiên Như định bước ra ngoài thì tiếng mở cửa trong phòng tấp vang lên . Một dáng con trai cao ráo , mái tóc còn ươn ướt , đang khoác chiếc áo sơ mi chưa cài khuy đầu bước ra . Nhìn anh lúc này rất lạnh lùng . Thiên Như đơ người , nhưng rồi cô cũng lấy lại nét ban đầu .

- Cô tỉnh rồi à ? _ Thanh Duy đến từ lấy cavat

- Xin lỗi vì đã làm phiền anh .

- Cô bị stress nặng đấy , tối nay tôi dẫn cô đi đến đây để giảm stress . Ok ?

- Bây giờ ?

- Sau khi làm việc nhà buổi tối xong .

- Dạ vâng . Xin phép . Cám ơn thiếu gia đã quan tâm tôi .

Thiên Như cười nhạt rồi bước ra ngoài . Bước ra khỏi phòng Thanh Duy thì cô gặp Song Như . Ánh mắt ghen ghét hiện lên .

- Cô làm gì trong phòng Nhị thiếu?

- Tôitôi làm gì liên quan đến cô sao ?

- Cô giỏi lắm , nên nhớ ở đây cô dưới quyền tôi , mọi việc nên thông qua tôi trước .

- Ủa vậy hả , sao nào giờ tôi chẳng biết gì vậy ? _ Thiên Như mỉa . Tâm trạng Thiên Như không tốt đừng chọc cô .

- Cô

- Nếu hết chuyện tôi xin phép nha . _ Thiên Như toan bỏ đi thì Song Như kéo tay cô lại quyết hỏi cho rõ . Cứ như đang điều tra chuyện phạm pháp chẳng bằng .

- Cô mà dám để ý Nhị thiếu là không xong với tôi đâu . Nói mau cô làm gì trong phòng Nhị thiếu ? _ Song Như hỏi tới . Đôi tay Thiên Như bị Song Như bóp chặt . Thiên Như khó chịu , cô vùng tay ra thì .

Cạch

Thanh Duy bước từ trong ra , anh bắt gặp cảnh hai người giằng co . Anh háng giọng làm Thiên Như và Song Như giật mình . Song Như nhanh chóng buông tay Thiên Như ra và lờm cô một cái .

- Có chuyện gì ?

- Dạ , không có gì đâu ạ . Anh cứ làm việc , em đang dạy Thiên Như một số điều . _ Song Như nở nụ cười hiền hậu .

- dạy sao ? _ Thiên Như nói nhỏ nhưng cũng lọt vào tai của Thanh Duy .

- Chuyện là sao Thiên Như ? _ Anh quay sang hỏi cô . Thiên Như cười nhạt , nhìn sang Song Như thì cô thấy ánh mắt đe dọa cô , Thiên Như lắc đầu ý như không có chuyện gì , cô muốn xem Song Như sẽ giở trò gì ?

- Đó anh thấy đó , em với Thiên Như là chị em tốt mà .

- Vậy sao ? _ Thanh Duy nói thế thôi chứ khi anh nhìn vào mắt Thiên Như anh cũng đủ hiểu chuyện gì xảy ra rồi . Thiên Như không muốn xé to chuyện thì thôi cứ xem như không biết gì Trước khi đi , anh còn nói :

- Đi làm việc đi Thiên Như , nhớ việc tối nay .

- Dạ . _ Thiên Như xuống nhà phụ giúp Song Tuyết .

Thanh Duy cũng đi xuống , Song Như đứng đó không hiểu gì . " Nhưng " việc tối nay " là việc gì ?! ? . Sao lại đòi lời úp mở thế ? Phải chăng có chuyện mờ ám ? Nhị thiếu thương con bé đó ? Không thể nào , mình có thể cảm nhận được là Nhị thiếu đang rất ưng ý mình vì công việc giao mình làm luôn thuận lợi . Vậy thì sao nhi ? Con bé đó thích Nhị thiếu sao ? Không hay rồi , để xem nếu ông bà chủ biết được thì nó sẽ ra sao . " Song Như nhếch môi nhìn theo bóng lưng của Thiên Như . Xong , cô tiếp tục công việc của mình .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 20: Anh Muốn Bảo Vệ Em

Chương 20 : " Anh Muốn Bảo Vệ Em "

Tối đến

Thiên Như trở về biệt thự của anh , cô cố hoàn thành công việc . Nhưng chủ ý là muốn về nhà nghỉ ngơi , mấy nay cô không ổn định tinh thần chẳng muốn làm gì cả . Cô lại quên mất một việc là có hẹn với Thanh Duy . Cứ như mọi ngày , Thiên Như hoàn thành nốt công việc thì cô chuẩn bị trở về nhà . Nhưng chưa ra khỏi cổng thì cô đã bị một bàn tay bạo lực tóm lại .

- Cô quên rồi sao ?

- Chuyện gì ? _ Đồi mồi , gương mặt mệt mỏi ngày thơ nói .

- Tôi nói tôi sẽ dẫn cô đến nơi này , tôi nghĩ sẽ yên tĩnh với cô . Đi chứ ?

- Ok , anh chờ tôi nhé .

- Ừm , đi thôi .

Thanh Duy nắm tay cô lôi vào trong xe và anh cho xe chạy ra khỏi nhà . Một ánh mắt ghen ghét hiện lên kèm theo một câu vô định hướng : " Đợi đấy Phạm Trần Thiên Như "

.

Chiếc Ford đen bóng loáng lao nhanh thẳng về con đường kia , ánh đèn đường buổi tối hắt vào khung cửa , nhìn từ trong ra ngoài cả thành phố như bị ngả vàng . Bánh xe cứ lăn mãi lăn mãi cho đến khi tới nơi

Một vòng đu quay to lớn so với thân hình nhỏ bé của chiếc xe . Thiên Như ngược đồi mồi mệt mỏi cố ngấm hết cái đu quay kia Thiên Như và Thanh Duy xuống xe Cả hai vừa tiến vào trong vừa nói :

- Cô từng nghe nói đến " Đu Quay Tâm Sự " chưa ?

- Đu quay tâm sự ? Là nó sao ? _ Thiên Như chỉ tay về cái đu quay trước mắt . Nhận được cái gật đầu từ Thanh Duy , cô cũng chưa hiểu rõ ý của anh . Gần đến quầy bán vé , thấy anh có đà đang định tiến vào trong mua vé thì Thiên Như níu anh lại . Cô lắc đầu lo lắng

- Đừng mua vé .

- Tại sao ?

- Tôi sợ độ cao . Tôi sợ lắm .

- Không sao , tôi với cô sẽ ngồi cùng một ô phòng nhỏ . Đi thôi , lên đó cô sẽ thấy nhẹ nhàng hơn .

Thiên Như im lặng nghe theo Thanh Duy , anh đến mua vé và dẫn Thiên Như lên . Thiên Như thì nắm chặt bàn tay anh không rời . Anh cảm nhận được sự lo lắng của cô chỉ qua cái nắm tay kia . Không lẽ khi vào ngôi nhà ma , cô cũng nắm tay Anh Duy thế sao ? Cũng là một nỗi lo sợ sao ?

Ngồi được vào ô phòng , Thiên Như vẫn chưa chịu buông tay Thanh Duy ra . Anh cảm thấy có chút khó chịu .

- Cô cho tay tôi thử được chứ ? Cô nắm thế này , khi buông ra chắc tay tôi chết rồi .

Nghe Duy nói vậy Như mới vội buông tay ra . Cô cúi mặt xuống , đôi môi nhỏ mấp máy những tiếng nói rất nhỏ :

- Xin lỗi anh , Duy .

Thiên Như ngồi gần cửa cô nhìn được cảnh đẹp ở bên ngoài . Thiên Như thích thú vô cùng , bất giác cô nở một nụ cười . Nụ cười mãn nguyện , Thanh Duy bất giác gặp nụ cười đó và

Vòng đu quay cứ một phút giây lại càng bay lên cao

Đúng , Thiên Như và Thanh Duy đang được nâng lên theo từng giây từng phút nhưng mà Thiên Như không hay biết . Cô say đắm vẻ đẹp về đêm của thành phố này mất rồi .

- Thiên Như .

-

- Thiên Như _ Anh gọi tên cô .

- Có chuyện gì ?

- Hãy nói tâm sự của cô đi . Vòng quay đang lên cao , hãy phơi bày tất cả , khi vòng quay xuống cô sẽ thấy nhẹ nhàng hơn .

- Sao ? Vòng quay đang cao ? _ Thiên Như lo lắng , cô nuốt khan nhìn ra ngoài . Lo lắng vô cùng . Thanh Duy lại quên mất việc cô sợ độ cao .

- Ngồi trên đây , có khi nào bị rớt xuống không ?

- Cô nói cái quái gì vậy ? _ Thanh Duy bực bội nhìn cô . Cứ như cô đang trù ẻo thì phải . - Được rồi , cô sang đây ngồi với tôi .

Thiên Như không hề có định sang ngồi kế anh , kêu mãi mà cô chỉ nhìn anh . Anh khó hiểu

- Sao kêu cô sang đây cô không sang ? Ngồi đó rồi sợ sệt .

- Anh hay quá ha , đã biết tôi sợ mà còn bắt tôi di chuyển , lỡ như đang di chuyển qua đột nhiên tôi thấy tôi rơi xuống đất rồi làm sao ?

Đầu óc cô thật phong phú , lúc nào cũng chỉ có hai chữ " rớt xuống " . Thanh Duy lắc đầu nhìn cô , thật bó tay với cô rồi . Anh đứng lên và di chuyển sang ngồi cạnh cô .

Thiên Như tiếp tục :

- Tôi không hoàn thành tốt buổi khai giảng , bài hát đó tôi không chính tông độ đúng và hát chệch nhịp . Tôi không thể tự tin được , tôi rụt rè lắm . Sợ mọi thứ , sợ lời chỉ trích và những đôi mắt khinh thường .

- Bình tĩnh thì cô sẽ làm được thôi .

- Tôi đã rất bình tĩnh nhưng vẫn không thể , tôi run lắm .

- Để trở thành một ca sĩ đầu phải chuyện dễ dàng . Cô phải tập luyện rất nhiều cô mới có được giọng hát tốt , phong cách tốt . Để được nhiều người hâm mộ thì phải hoàn thiện nhiều thứ lắm . Cố gắng từ từ sẽ thành công . Thà chậm mà chắc .

- Hôm nay tôi không thể tập trung vào công việc , tôi xáo trộn mọi thứ lên . Tôi thật vô dụng đúng không ?

- Cô không hề vô dụng , chỉ là bị stress nên tinh thần không minh mẫn để làm việc thôi , chứ thường ngày cô làm tốt công việc lắm mà .

- Anh đừng cố làm tôi vui , chẳng phải anh ghét tôi lắm sao ? Tìm cách đuổi tôi ra khỏi nhà ? Mọi người trong nhà anh ai ai cũng khinh thường tôi cả , bất kì ai , có phải là do tôi không cha không mẹ phải không ? Do tôi là dân đầu đường xó chợ phải không ? Nên đi đến đâu cũng bị xua đuổi ? Có phải vậy không ? Anh muốn đuổi tôi lắm mà , sao khi chiều có cơ hội lại không làm ? Không bắt bẻ nữa !? Tôi ghét các người lắm , _ Giọng Thiên Như nhỏ dần nhỏ dần và vai anh nặng trĩu .

- Xin lỗi . Xin lỗi cô Thiên Như . Tôi không biết nói gì hơn ngoài hai chữ xin lỗi .

Có lẽ câu xin lỗi này , Thiên Như không nghe thấy , cô đã gục hẳn trên bờ vai của anh , giọt nước mắt yếu đuối đã rơi nhẹ lên vai áo của anh . Anh cảm nhận được nó , là cô đang khóc sao ? Cô mệt mỏi đến vậy sao ? Cô không cha không mẹ thật sao ? Thật ra số phận cô là những gì ? Nhiều câu hỏi bủa vây lấy cái bộ não thường ngày được cho là thông minh . Anh im lặng nhìn cô gục vào vai anh , gương mặt tựa như " thiên thần mất ụt "

" Anh muốn bảo vệ em "

Vòng đu quay đang lên đến đỉnh cao . Có một nụ hôn nhẹ phớt lên mái tóc của ai đó . Vòng đu quay đi xuống nhẹ nhàng , thật nhẹ Thiên Như vẫn tựa vào đầu anh ngủ . 20 phút sau , vòng quay đang gần xuống đất , anh khẽ lay người Thiên Như . Cô giật mình , ngồi dậy dụi mắt , vòng quay đã xuống rồi sao ?

- Đến đích rồi sao ?

- Ừm , đi chơi tiếp hay đi về .

- Anh có thể dẫn tôi đi xem phim không ?

- Phim gì ?

- Phim gì cũng được .

- Được thôi , tôi đang muốn xem Cánh Đồng Tình Yêu , đi thôi . Rồi tôi sẽ đưa cô đi ăn nữa rồi về được chứ ?

- Được

Thiên Như nghe theo Thanh Duy , " Cánh Đồng Tình Yêu " cô đã xem rồi nhưng giờ cô muốn xem lại . Thanh Duy chở cô đến rạp chiếu phim Đồng Dương . Và

- Thiên Như , Thiên Như phải không ? _ Một tiếng gọi từ xa

- Ai đấy ? _ Vừa hỏi cô vừa xoay lại và nhận được cái ôm từ người đó .

- Đây , anh làm gì mà ôm ấp con gái nhà người ta thế ? _ Thanh Duy bực mình kéo tên kia ra và

- Anh Thiên Kỳ . _ Thiên Như kêu . Người ôm Thiên Như lại là Thiên Kỳ , làm cô cũng hoảng nữa .

- Sao anh lại ở đây ?

- Anh với Thiên Nam đi xem phim , tính rủ em nhưng về nhà chẳng thấy em đâu cả . Đến chỗ em làm thì Song Tuyết bảo là em ra ngoài với Nhị Thiếu .

- Dạ chào hai anh . _ Thanh Duy lên tiếng , nở nụ cười .

- Ô hai đứa đang đi chơi hả ? _ Thiên Kỳ với ánh mắt nhan hiểm nhìn hai người .

- Thiên Kỳ ơi vào thôi anhủa Thiên Như ? _ Thiên Nam ôm hai hộp bắp với nước đến chỗ Thiên Kỳ .

Thiên Như tự nhiên ôm lấy Thiên Nam . Miệng ríu rít:

- Trời ơi , nhớ anh ba quá chừng , em nhớ anh quá anh ba ơi Cảm ơn anh đã biết em đi xem phim nên mới mua bắp với nước cho em nha . _ Cô buông Thiên Nam ra và giật lấy hộp bắp , nước . Đôi mắt Thiên Nam , Thiên Kỳ ngỡ ngàng . Thiên Như đưa cho Thanh Duy cầm xong , cô quay sang với Thiên Kỳ , anh đang cầm hai vé xem phim trên tay . Cô giật lấy và nói :

- Anh biết em xem Cánh Đồng Tình Yêu luôn hả , cảm ơn anh nha . Đi thôi Thanh Duy . _ Thiên Như cũng mỉm cười và kéo Thanh Duy đi vào trong rạp .

Thiên Kỳ , Thiên Nam nhìn nhau khẽ lắc đầu mỉm cười khổ . Thiên Như lại giờ trò lúc nhỏ rồi , không biết khi nào cô sẽ lớn nữa . Luôn luôn cướp đồ của anh vì lí do anh không chịu cho em chơi . Thiên Nam , Thiên Kỳ đành mua phần khác và đi vào trong xem phim . Nhưng không phải Cánh Đồng Tình Yêu . Mà là phim ma .

--- Rạp 1 ---

Thiên Như và Thanh Duy ngồi vào đúng hàng ghế của mình và hướng mắt về màn hình . Thanh Duy nhớ lại lúc nãy , anh mới thắc mắc hỏi cô :

- Sao cô lại có thể lấy đồ của hai anh một cách trắng trợn đến vậy ?

- Đó là lí do không rủ tôi đi xem phim . Và dám đánh lè .

- Nhưng mà họ cũng nói là đã kiếm không thấy cô mà ?

- Điện thoại làm chi không gọi

- Ồ ha .

- Thôi xem phim đi , phim này hay lắm đấy . Khóc sụt sùi luôn .
- Sao cô biết rành thế ?
- Tôi xem phim này rồi .
- Một mình ?
- Không , tôi đi với Đại Nhân .

Im lặng , nhắc đến Đại Nhân , trong Thanh Duy có vẻ không vui . Anh cảm nhận được điều gì đó khi anh nhìn vào đôi mắt đầy bí hiểm của Đại Nhân . Anh chắc chắn trong Đại Nhân có một bí mật gì đó khó nói . Mâu tui bao phủ cả khán phòng , màn hình bắt đầu lên sóng , loa lên tiếng , vào phim rồi . Suy nghĩ trong anh vẫn không dứt đi . Nhưng anh cũng không quên chăm chú xem phim , nghe nói rất hay . Thiên Như thì chăm chú vừa ăn vừa xem . Đôi mắt cô không rời màn hình luôn , xem rồi vẫn có thể xem lại được sao ? Không nhầm chán à ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chạm Mặt Khó Chịu

Ồn ào , nhộn nhịp chính là không gian vào những ngày cuối tuần của thành phố tại những khu vui chơi . Sau bao nhiêu ngày miệt mài với công việc , nơi họ nhắm đến để thư giãn chính là những khu vui chơi đầy thú vị kia . Đối với những học sinh như Thiên Như cũng không ngoại lệ . Sau một tuần miệt mài với bài vở để chuẩn bị thi Đại Học , Thiên Như và Hải Băng cùng với Thiên Kỳ , Thiên Nam đi chơi với nhau , địa điểm 4 người nhắm đến chính là khu vui chơi " DENI "

Đây là khu vui chơi rộng lớn nhất thành phố , nằm ngay trung tâm thành phố , luôn đông đúc nhộn nhịp vào những ngày thứ 7 , chủ nhật

- Thiên Như , chơi trò gì bây giờ ? _ Tiếng nói trong trẻo của cô bạn kế bên đánh thức Thiên Như ra khỏi dòng suy nghĩ hết sức tào lao
- Ai mà biết , hỏi anh tao đi ...
- Anh Thiên Kỳ , Thiên Nam , hai anh chơi trò gì nè ??? _ Hải Băng quay sang hỏi hai người con trai đi cùng .

Một ý nghĩ loé sáng lên trong đầu bọn họ . Cả hai nháy mắt với nhau rồi cùng nhau lên tiếng .

- Lâu Đài Ma , Băng Đăng , Vượt Thác , Tàu Lượn
- Chưa gì đã chơi mấy trò mạnh bạo , Thiên Như sợ rồi kìa . _ Hải Băng nháy mắt với Thiên Kỳ , Thiên Nam . Cả hai anh nhìn Thiên Như . Cô đứng hình vài giây

Ba chữ " Lâu Đài Ma " khiến ai đó giật mình và nỗi sợ hãi vùng dậy . Bao nhiêu hình ảnh rùng rợn đột nhiên xuất hiện khiến chân cô như bắt động đứng yên một chỗ không nhúc nhích , đôi mắt hiện lên ánh nhìn của nỗi kinh sợ , đôi tay run run nắm chặt vạt áo , mồ hôi thi nhau mà ứa ra ...

- Thiên Như Thiên Như

Vẫn chưa hoàn hồn trở lại . Đôi mắt không xao động dù một xú .

- Thiên Như _ Tiếng gọi thứ ba của cô bạn khiến Thiên Như như tỉnh mộng .
- Sao ??? Sao nào ???
- Mà làm gì mà mồ hôi ra nhiều thế chứ ? Sợ hả ??? _ Hải Băng cười cười
- Ai nói tao sợ , đi thì đi .
- Ok đi _ Thiên Kỳ từ phía sau bay lên khoác vai hai cô nàng và kéo đi , Thiên Nam mỉm cười theo sau .

Sợ thì ai chẳng sợ , Hải Băng hiểu rõ nỗi sợ hãi của cô vậy mà hôm nay lại không tìm cách giúp cô thoát thân , hùa theo hai người anh đáng ghét của cô nữa Đúng là bạn " tốt "

Thiên Như nuốt khan khi vừa bước đến cổng lâu đài

Lâu đài cao to rộng lớn thật nên tiếng la hét , tiếng ma kêu cũng vang lớn Run , hồi hộp , tim đập nhanh chính là trạng thái của Thiên Như lúc bấy giờ . Chưa bước vào trong thì cô đã nắm chặt tay của Thiên Nam , Thiên Kỳ và Hải Băng dẫn đầu . Thiên Nam ngạc nhiên , lúc này cô cũng mạnh mẽ lắm mà sao giờ lại sợ hãi đến thế . Khi nắm tay Thiên Như , Thiên Nam cảm nhận được những giọt mồ hôi đang ươn ướt ở tay cô

Thương

Nếu Thiên Nam biết cô sợ đến mức này thì anh đã không cho cô mạo hiểm vào đây cùng mọi người rồi . Thiên Nam nắm tay Thiên Như trấn an cô .

Màn đêm bao phủ xung quanh Thiên Như , nhắm rồi mở , đôi mắt cô không thể cố định được . Càng đi sâu cô càng giữ chặt tay Thiên Nam hơn . Thiên Nam cũng cảm nhận được sự lo sợ cực kỳ của cô Nhưng anh cũng không thể đưa cô ra ngoài được bước lòng phải đi hết đoạn đường này thôi

- Thiên Như bình tĩnh nha , sắp ra ngoài rồi.
- Anh ơi , em sợ quá , những tiếng hét làm em không thể đứng vững được .
- Thiên Như bình tĩnh đi nào , qua cây cầu này thì sẽ ra ngoài .
- Em tin chắc rằng đây là lần cuối cùng em chơi trò này . Em như người mù vậy .
- Yên tâm , có anh bên em . Anh sẽ đưa em ra ngoài nhanh nhất có thể .

" Thiên Như sao ? "

Đến lúc bước lên cầu thì phải đi hàng một , lúc này Thiên Như mất tay Thiên Nam ... Anh đi trước dẫn đường cho Thiên Như nhưng cô cứ nghĩ anh đi sau lưng

Thiên Như đột nhiên nắm lấy bàn tay phía sau . Là một người con trai , theo cô cảm nhận được là vậy

Anh vô cùng khó chịu khi ai đó nắm tay mình nhưng lại không biết là ai do quá tối Định sẽ rút tay lại nhưng mà anh lại cảm nhận được sự lo sợ qua việc đổ mồ hôi của lòng bàn tay cô . Anh cũng không ngần ngại mà đáp lại cái nắm tay đó , dù không biết đó là ai , giữ cho cô một sự ấm áp nhẹ Trấn an nỗi lo sợ của Thiên Như

Đến lúc vượt qua cây cầu cũng là lúc ra khỏi lâu đài , Thiên Nam nắm lấy bàn tay Thiên Như làm cô hoảng sợ Nhưng cô nhanh chóng cảm nhận được bàn tay đầy ấm áp của Thiên Nam , lần bàn tay phía sau của ai đó

Đến lúc vượt ra ngoài cô buông tay phía sau và quay lại nhìn thì đó là hai người con trai trẻ tuổi Thiên Kỳ , Thiên Nam . Thiên Như vô cùng áy náy vì nắm tay người ta một cách vô duyên đến thế

Thiên Như định mở miệng lên tiếng " xin lỗi " thì:

- Này cái đồ vô duyên tự tiện nắm lấy tay anh tôi thế à ? Bất lịch sự _ Một cậu con trai đứng kế bên lên tiếng . Cậu nhăn nhó
- Khoan , anh là bồ của anh ấy à ? Ghen hả ? Tôi chỉ là vô tình thôi , tại tôi tưởng là Thiên Nam _ Thiên Như khó chịu với cách nói của cậu kia . Làm như cô đang tình tứ với bồ của anh ta vậy . Chỉ là vô tình nắm phải tay của anh thôi .
- Thiên Như , làm gì đấy đi thôi _ Tiếng Hải Băng từ phía xa
- Tưởng tượng gì ? Đồ hám sắc .
- Anh nói cái quái gì thế ? Trong đó tối tối có thấy gì đâu mà bảo do hám sắc . Ăn nói kì cục , thôi tôi đi đây . Cho em xin lỗi vì sự lỗ mãng . _ Thiên Như nhăn nhó với cậu con trai kia và mỉm cười với cậu con trai mà cô đã nắm tay , sau đó cô chạy về hướng của Hải Băng Người con trai đó nhìn theo bóng cô khuất xa dần
- Anh hai , sao anh lại hiền thế ?
- Bỏ đi , vô bằng đáng đi _ Cậu con trai mỉm cười
- " Lo sợ nhưng cũng mạnh mẽ lắm , thú vị thật "
- " Anh mình làm như thích thú lắm vậy ? Nhìn con nhỏ đó hoài "
- Anh hai .
- Gì đấy nhóc ?
- Anh kết con bé đó rồi hả ? _ Anh vừa đi vừa hỏi

- Em nói lung tung cái gì vậy ? Khùng điên quá rồi đấy .
- Em nói đúng mà , anh nhìn con nhỏ đó hoài , kết nó bỏ Tổ Tổ hả ?
- Em nói bậy bạ gì đấy ? Tổ Tổ mà nghe được thì anh sẽ xử em .
- Tổ Tổ ở nước ngoài chứ có đây đâu mà sợ ? Tổ Tổ yêu anh nhiều lắm , anh làm Tổ Tổ buồn thì đừng trách em .
- Sao Tổ Tổ lại không yêu em ? Anh đỡ phải khổ .
- Anh nói vậy là ý gì ?
- Không có gì . Đi thôi kéo đồng người phải mệt lắm .
- Ok đi thôi . Mà em nói trước , con nhóc đó không phải người bình thường đâu . Em thấy nó không phải người tốt .
- Đừng nói vậy , không nhắc nữa , đi thôi . _ Người anh khoác vai người em đi tới quầy bán vé của Băng Đăng .

Cô gái này xuất hiện khiến người anh cảm thấy như đã quen từ trước . Có một sợi dây vô hình ràng buộc giữa hai người , theo cảm nhận của anh . Cô bé đó là ai ? Tên gì và ở đâu ? Thật là một cô gái đặc biệt , nụ cười của cô có nét rất quen nhưng nhất thời anh không thể nhận biết được . Nếu có duyên sẽ gặp lại nhau . Anh muốn tìm hiểu về cô gái này .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Tạm Biệt Cậu Vương Đình Đại Nhân

Chương 22: Tạm Biệt Cậu Vương Đình Đại Nhân

Bốn năm sau

Thiên Như uể oải đến biệt thự , đêm qua cô thức trắng đêm để suy nghĩ bài hát dự thi trong trường , ước mơ của cô là được ca hát , cô đã tập luyện rất nhiều , cuộc thi này là một cơ hội dành cho cô . Nhất định phải thành công

Mọi người ở biệt thự đang nhón nháo lên vì Huỳnh tiểu thư kia sắp đến , về trễ hơn thông báo đợt trước . Nói một tuần trước sau bốn năm mới về . Làm mọi người khi đó chạy như giặc đuổi . Thiên Như cũng phụ giúp một tay cho xong nốt công việc . Song Như quan sát Thiên Như từ đầu buổi đến cuối buổi , cứ như rình trộm vậy . Thiên Như chẳng mấy may tới , cô chỉ chú tâm đến công việc cô được giao Hoàn thành công việc nhanh gọn cô đến xin phép bác Kim :

- Thưa bác , hôm nay cháu xin phép về sớm ạ , cho cháu nghỉ hai hôm được không ạ ?
- Sao thế cháu , nhà đang lu bu đón tiểu thư cháu xin nghỉ thì ai sẽ giúp cho mọi người . _ Bác Kim nói cũng làm cô khó xử , một bên là công việc , một bên là ước mơ ...
- Cô xin nghỉ làm gì ? _ Giọng nói thanh cao vang lên
- Tôi Tôi tham dự cuộc thi hát của trường,...
- Sao ? Hát ??? _ Thanh Duy nói như không tin cô .
- Đẹp đi , cô nghĩ mình sẽ làm ca sĩ được sao ?
- Tôi Tôi
- Công việc ở đây đang lu bu , không có nghỉ gì hết . _ Thanh Duy chắc nịch . Bốn năm rồi , anh vẫn chưa hạn chế thành kiến với cô .
- Nhưng đó là ước mơ của tôi mà ?
- Đẹp đi , cô đã có công việc ở đây rồi , ước mơ gì chứ , đẹp qua đi , hoàn thành xong cái này tôi cho cô thêm lương

- Tôi không cần , cậu không hiểu gì cả , cậu không biết chút gì về ước mơ hoài bão cả Xin lỗi , hôm nay cháu xin phép đi sớm , bạn cháu đợi ngoài cổng , chiều cháu sẽ đến trễ tí ạ _ Thiên Như thét lớn rồi buồn bã rời đi .

Trong đôi mắt đó có chút gì uxor ướt . Ra đến cổng Thiên Như bị một lực kéo lại

- Chưa xong việc cô tính chuồng đi sao ? _ Thanh Duy tức giận nói

- Buông tôi ra _ Thiên Như bức bối cố vùng tay ra khỏi tay của Thanh Duy. - Sao anh cứ cố gắng ngăn cản hay nói cách khác là phá tôi vậy ?

- Cô định đi đâu ?

- Tôi đến trường

- Lại còn mơ ảo đến khi mình làm ca sĩ sao ?

- Tôi ảo tưởng kệ tôi liên quan tới anh hà ?

- Liên quan chứ , cô lo ước mơ của cô bỏ bê công việc ở đây ảnh hưởng đến mọi người . Cô muốn bị đuổi việc sao ?

- Anh Thật quá đáng _ Thiên Như cạ lời , cô rất muốn được hát , khó khăn lắm cô mới đủ tự tin , nhưng cô cũng không muốn bị đuổi việc , khó lắm mới có một công việc tạm thời thế này . Nhỡ như cô không thành công , công việc thì mất , cô phải làm sao ? thật biết cách làm Thiên Như khó xử .

Bỗng rơi nước mắt

Thanh Duy khó xử nhìn Thiên Như .

Đôi mắt của cô đỏ ngầu , những giọt nước long lanh đọng ngay khoé mắt từ từ rơi xuống .

Thiên Như khóc sao ? Cô đang khóc à

Đừng khóc , cô mạnh mẽ lắm mà ?

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Hai ngày sau

Cuộc thi hát diễn ra tại trường , đây là cơ hội cho Thiên Như chạm chân đến nơi mang tên Showbiz , Thiên Như song ca cùng Đại Nhân với ca khúc Hai Mươi

Giọng hát của hai người hoà với nhau cùng với giai điệu sôi động của bài hát . Nhưng may mắn chưa mỉm cười với cô . Lúc nhận xét :

- Đại Nhân , cậu có chất giọng khàn đặc trưng rất đặc biệt tôi rất thích giọng hát của cậu , tôi sẽ đầu tư cho cậu . Thiên Như tôi rất tiếc phải nói lời tạm biệt với cô , chất giọng của cô nó rất với hôm nay giọng cô đang bị thương thì phải , tôi không thể đầu tư cho chất giọng chưa được xác định của cô , rất xin lỗi .

Thiên Như không tin tai mình đang nghe thấy gì nữa . Thiên Như khẽ mỉm cười , Đại Nhân ôm cô vào lòng , anh cố trấn an cô nhưng có phải đó là cách . Hình ảnh đó lọt vào mắt của một người

Đứng cách hai người không xa

" Vương Đình Đại Nhân , Lục Hải Phong thật ra hai người có mối quan hệ như thế nào ? "

.

.

.

.

.

.

.

Lang thang đi trên sân trường vắng nhất cảnh phượng hồng còn vương nơi này ...

.

.

.

.

.

.

.

.

.

Buổi sớm , ánh nắng nhọt nhọt cố gắng vuron ra len lõi vào căn phòng nhỏ gọn trong con hẻm đó . Thiên Như ngồi dậy thu mình trong một góc giường suy nghĩ . Giờ còn đâu người bạn kia , có chắc là sau này quay lại sẽ vẫn làm bạn chẳng ? Ánh mắt hướng về chiếc đồng hồ kia Còn 45p nữa là Đại Nhân lên máy bay , cô đang tự giằng xé là có nên đi tiễn hay không . Thiên Như xem Đại Nhân như một người anh vậy , luôn che chở và bảo vệ cô , anh không muốn nhìn cô yếu đuối . Nên giờ cô cũng không muốn anh thấy cô khóc rồi lại lo lắng cho cô , nhưng không đi tiễn thì không được . Biết đâu sau này khi trở về thì Đại Nhân của cô đã biến mất rồi thay vào đó là một con người hoàn toàn mới thì sao ? Ít nhiều gì trước khi anh chạm đến chữ showbiz thì cũng nên gặp Đại Nhân bây giờ chứ . Còn một cơ nữa là cô muốn nhìn thấy mặt Hải Phong

Nghĩ là làm Thiên Như nhanh chóng thay đồ và ra đầu hẻm định gọi xe ôm đi cho tiện .

Bíp bíp

Thiên Như quay sang , lại gặp người không muốn gặp nữa rồi

- Thiên Như cô định đi đâu à ?
- Phải , liên quan tới anh chẳng ? Mà anh tới đây làm gì ?
- Không chỉ là anh Duy nói là dẫn cô đi mua đồ gì đó giúp cho anh ấy .
- Một chút nữa được không ? Tôi đi tạm biệt bạn .
- Ai ?
- Đại Nhân , hôm nay cậu ấy đi Mỹ . Anh cho tôi đi nhờ xe được không ?
- Để xem thái độ của cô đã kèm cả tâm trạng hôm nay của tôi .
- Thôi để tôi tự đi cũng được _ Thiên Như không nấn nì gì hết cho thì đi không thì thôi . Tránh đôi co mất thời gian của cô nữa
- Lên xe

Thiên Như leo lên xe và hối thúc Thanh Duy chạy thật nhanh cho kịp giờ gặp Đại Nhân trước khi cậu lên máy bay .

.

.

.

.

.

.

.

Tại sân bay , Đại Nhân cùng với chiếc vali hành lý màu xanh nhạt đang đứng chôn chân tại nơi đó , ánh mắt của anh dòm ngó xung quanh như đang tìm kiếm bóng hình nhỏ bé nào đó . Hôm nay trong anh thật giản dị làm sao , đơn sơ với chiếc áo thun trắng quần jeans dài , một chiếc áo khoác lông vũ được khoác lên mình toát vẻ công tử quý phái . Tay anh đang cầm vé máy bay , anh đang quan sát chiếc đồng hồ trên tay , còn vài phút nữa anh phải lên máy bay rồi Nhưng giờ này người anh cần gặp anh lại không thể gặp được sao ????

" Còn 20 phút nữa chuyến bay từ Việt Nam sang Mỹ cất cánh , mong quý hành khách ổn định chỗ ngồi "

Bóng hình đó chắc sẽ không tới đâu , Đại Nhân nở một nụ cười thật đẹp , anh quay lại kéo vali tiến về phía trước

Thiên Như hồi hải chạy như bị ma đuổi thể mà Thanh Duy có thể bình tĩnh tản bộ . Mà cũng phải chuyện này đâu có liên quan gì đến anh .

- Đại Nhân

Tiếng gọi tên anh cất lên khiến Đại Nhân giật mình và quay lại . Anh đang nhìn nhầm chẳng , người mà anh muốn gặp đang đứng trước mặt anh ? . Thiên Như khẽ nở một nụ cười rồi đi tới ôm lấy anh , khiến Thanh Duy và cả Đại Nhân tròn mắt

- Tạm biệt và chúc cậu thành công Đại Nhân .

Cái ôm này cái ôm này

Dứt lời Thiên Như định buông ra thì Đại Nhân lại ôm chặt lấy cô

- Cảm ơn cậu , chúc cậu thành công , cậu hãy đợi mình về Nhất định phải đợi mình Vì mình muốn nói _ Nói đến đây Đại Nhân ngắt quãng rồi phát ra ba chữ nhưng không ai nghe chỉ một người thấy " AYE " - Tạm biệt _ Đại Nhân buông Thiên Như ra và quay đi tiến vào trong , anh còn vẫy tay chào Thiên Như nữa .

" Tạm biệt cậu , tạm biệt Việt Nam , Thiên Như hãy đợi mình , nhất định cậu phải đợi mình về "

" Chào cậu Đại Nhân , chúc cậu sẽ mãi hạnh phúc , luôn thành công , tớ sẽ đợi cậu trở về "

Một giọt nước mắt khẽ rơi ...

.

.

.

.

.

.

.

.

.

- Như hát Nhân nghe đi .

- Tập hát đi , cố lên gần đến đích rồi .

- Không được thất bại , Nhân đã nói vậy với Như mà .

- Nhất định sẽ không sao đâu.

- Cố lên , bình tĩnh sẽ làm được , có mình bên cạnh yên tâm .

Chương 23: Mệt Mỏi Lắm Sao Thiên Như ?

Chương 23 : Mệt Mỏi Lắm Sao Thiên Như ?

Con đường thật dài , buổi sớm mai , sương mù dày đặc , chiếc xe đen đỏ đang lao trong gió , cửa sổ xe mở , khi chạy , gió cứ tạt vào khiến Thiên Như cảm thấy lạnh , hai tay cô ôm lấy cơ thể để tìm được chút hơi ấm , Thanh Duy thấy thế nên lấy áo khoác khoác lên cho cô vì đóng cửa sổ lại rất ngộp . Yên định vậy đi , nhìn cô lúc này thật đẹp .

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Sâu trong đôi mắt đang nhắm là những hình ảnh tua đi tua lại như một thước phim dài không có đoạn kết . Là hình ảnh gia đình cô , hình ảnh cô chơi đùa cùng Đại Nhân . Giọt nước mắt rơi , là lúc cô biết cô không hề chung huyết thống với Thiên Nam , Thiên Kỳ . Ông trời ban cho cô hai người anh thật tốt bụng như thế nhưng tại sao lại không phải là anh em ruột ??? Thiên Như từng nghĩ đến ý định tìm lại gia đình nhưng cô thiết nghĩ : " Họ đã bỏ cô việc gì cô phải tìm họ ? Nếu tìm họ lại bị nói là bám đuôi thì sao " . Nực cười có gia đình mà lại không thể tìm , rơi vào tình trạng này , nếu là một người con trai thì quá lắm rồi nhưng cô lại là con gái , thật đáng thương . Ước mơ trở thành ca sĩ của Thiên Như chỉ xuất phát từ cuối cấp 2 thôi , bây giờ cô thất bại rồi , kèm theo cả việc huyết thống nữa khiến tinh thần cô suy kiệt . Nếu Thanh Duy mà biết được chuyện cô đang gánh chịu liệu anh có nặng lời với cô như trước lúc cô đi thi không ? Không phải anh vui rồi sao ? Đúng như lời anh nói , cô không thể thắng trong cuộc thi đó . Chắc anh mãn nguyện lắm

.
.
.
.
.
.
.
.
.
.

Chiếc xe cứ lao vun vút trong màn gió cuốn lồng lộng buổi sớm , khi đến gần trung tâm mua sắm Thanh Duy mới lay người Thiên Như .

- Dậy , dậy mau ...

Lúc này một giọt nước mắt thứ hai khẽ rơi khi mắt cô còn nhắm .

Mệt mỏi lắm sao Thiên Như !?

- Nếu không muốn bị đuổi thì dậy ngay đi .

Tiếng nói vừa đủ Thiên Như nghe , cô mở mắt từ từ , ngồi thẳng dậy dùng tay dụi mắt cho nhìn rõ mọi thứ xung quanh . Cô đang ngồi trên xe của anh và đang khoác áo của anh . Nhìn xuống chiếc áo màu xám bóng đó , thật không dám , bản thân cô thấy mình quá thấp kém so với chiếc áo khoác ấy , Thiên Như nhẹ nhàng lấy áo trả lại cho Thanh Duy .

- Xin lỗi vì ngủ suốt dọc đường như vậy , tôi vào trong rửa mặt , anh cũng vào đi rồi đi mua .

Thiên Như vội chạy vào trong thật nhanh , nói chung vì cô ngại , nghĩ sao có thể ngủ vô ý như vậy . Không biết lúc ngủ cô có nói tàm xàm cái gì không nữa Thật xấu hổ .

((Trung tâm mua sắm)))

Thiên Như bước ra thì Thanh Duy kéo cô lên tầng áo dành cho nam để cô lựa chọn giùm anh

- Xin hỏi quý khách cần mua gì ạ ?

- Mua đồ vest và áo dành cho nam

- Dạ vâng mời đi theo tôi .

Nhân viên dẫn Thiên Như và Thanh Duy đi đến khu đồ vest . Toàn là những bộ vest lộng lẫy tuyệt đẹp , hàng hiệu không à , tò mò đưa tầm mắt giá của một bộ vest lên xem ... Quá sức tương tượng gần 5 triệu một bộ Hoàng luôn , với số tiền đó cô mua được nhiều thứ chứ không phải có bộ vest thế này .

- Chị mua cho bạn trai à , ở đây chúng em có rất nhiều mẫu mã đẹp , chị cứ lựa chọn thoải mái _ Nhân viên ngây thơ nói - Bạn trai chị đẹp trai , cứ như ca sĩ Thanh Duy đấy .

Nghe tới đây Thiên Như vội dừng tay đang lựa áo lại .

Nghĩ sao vậy trời !

Nhìn hần mà giống ca sĩ Thanh Duy !

Nghĩ sao là bạn trai cô ?

Nghĩ sao đẹp giống thần tượng của cô vậy ?

Thiên Như lắc đầu rồi tiếp tục công việc của mình

- NHỊ THIẾU anh cần bao nhiêu bộ ? _ Hai chữ " Nhị thiếu " được Thiên Như nhấn mạnh để làm rõ cho mọi người xung quanh biết .

- 10 bộ , mà cô có cần hết lớn khi gọi Nhị thiếu không ? Sợ người ta không biết cô là người hầu của tôi hả ?

- Không phải , sợ họ lầm anh là bạn trai của tôi .

Thanh Duy đứng hình , giờ anh mới để ý những người xung quanh , họ đang nhìn anh và cô với một ánh mắt kì lạ

Sau hơn 2 tiếng đồng hồ mua đồ , bụng cô đã bắt đầu than đói Thanh Duy và Thiên Như cũng xuống tầng 4 để kiểm gì đó lót dạ

Thường thường khi đi ăn là con trai kéo ghế mời con gái , đi kêu thức ăn cho người con gái nhưng hôm nay mọi người trong khu này có dịp thấy cảnh lạ , hoàn toàn ngược lại , con trai thì ngồi nhàn hạ còn con gái phải đi kêu và bụng thức ăn ra Mọi người xung quanh dòm ngó với ánh mắt khó hiểu khiến Thiên Như khó chịu

- NHỊ THIẾU , anh ăn đi tôi vào siêu thị một chút .

Thiên Như không được ngồi ăn với anh , mà đợi anh ăn xong cô mới kiểm gì lót dạ được chắc cô xiu tại đây quá , nên cô bèn vào siêu thị gần đó kiểm gì ăn đỡ đói .

Thiên Như mua ly mỳ gói và ngồi ngay một góc siêu thị làm ăn một cách ngon lành Nhớ lại lúc trước cô với Thiên Kỳ Thiên Nam Hải Băng hay Đại Nhân cũng hay như thế Cũng hay vào siêu thị ăn mỳ gói lê lét kiểu này không hiểu sao vui lắm luôn . Bây giờ lớn lên ai cũng có công việc riêng , thời gian không có nhiều nên đâu có dịp để mà đi ăn kiểu này với nhau , kể ra Thiên Như hôm nay cũng được ôn kỉ niệm Lâu rồi mới tận hưởng cảm giác đã thế này Mặc kệ mọi người xung quanh có nói gì mình cứ hãy là mình

Thanh Duy ngồi ăn ngon lành thì có cảm giác như có ai đó đang nhìn mình . Ngước lên thì y như rằng có những con mắt đang nhìn anh và vài tiếng xầm xì vang lên xoáy động xung quanh chủ đề là anh thì ngồi trên bàn ăn sung sướng ăn toàn món ngon còn cô gái đi cùng anh thì lại ngồi lê lét ngay một góc siêu thị ăn mỳ góinhiều câu nhận xét khiến anh bực mình , đôi mắt hiện lên những tia lửa

Đi thẳng vào siêu thị lôi Thiên Như một mạch ra xe mặc cho cô lên tiếng hỏi :

- Cậu làm gì vậy ?

- Tôi đang ăn mà ?

- Cậu làm sao vậy ?

- Thả tôi ra , buông tay tôi ra cậu đang làm tôi đau đấy .
- Đau cô biết đau à , làm mắt tôi chưa đủ sao ? Đi với cô thật rắc rối .

Thanh Duy lôi Thiên Như lên xe và phóng cho xe chạy ...

- Cậu bị điên rồi hả ? Mắt mặt , tôi không sợ cậu sợ làm gì ? Cậu không bao giờ nói lí lẽ cả ,chỉ biết nghĩ cho mình .
- Không phải tôi nói tôi ăn xong sẽ mua cho cô một phần đem về sao ? Sao cô lại đi ăn mỳ gói ? Còn ngồi lê lét trong siêu thị nữa cứ như mất đứa ăn xin _ Thanh Duy trách cô
- Đợi cậu chắc lúc đó tôi chết lâu rồi , ăn mỳ gói thì sao ? Tôi không quen ăn sơn hào hải vị cậu hiểu chứ nhìn tôi giống ăn xin chứ đâu phải nhìn cậu . Cậu đừng nói những câu như vậy . _ Thiên Như giận thật đấy , cô đã làm gì sai mà anh la cô chứ , không lẽ ăn mỳ gói cũng sai
- Cậu lúc nào cũng cho mình đúng hết , ăn mỳ gói có gì sai ?? Đâu phải tôi muốn đi với cậu ? Có chị Song Như kia , chị ấy làm hài lòng cậu lắm mà rủ chị ấy đi cùng thì chị ấy nghe lời cậu lắm , đỡ gấp rắc rối khi đi với tôi . Đến nỗi ăn cũng không được tôi không biết làm sao cậu mới hài lòng.
- Cô ra khỏi nhà tôi , tôi không gặp được cô tôi sẽ hài lòng thôi .

Không hiểu sao anh cứ thích đuổi cô đi như vậy . Thiên Như nghe nhưng cô khẽ mỉm cười .

.
. .
.

Không

.
. .
.

Xe tới biệt thự Thiên Như mang đồ vào trong và bắt đầu công việc của một ngày mới Hôm nay đến lớp thiếu vắng bóng hình của ai đó Thiên Như cảm thấy mình lạc lõng giữa vùng trời này , thật buồn bã Thiên Như về nhà nghỉ sớm , hôm nay cô thật mệt mỏi . Cách thư giãn của cô chỉ có âm nhạc thôi . Không hát thì nghe . Tonight , Hahaha .v.v nhiều bài làm cô thấy đỡ mệt mỏi hơn , đương nhiên toàn bài của thần tượng của cô không à

.
. .
. .
. .
. .
. .
.

Cười lên hahaha ngày hôm qua đã xa

Hát lalala ngày hôm nay đã đến.

.
. .
. .
. .
. .
.

Tonight Tonight quên hết đi

All Right all Right không nghĩ suy

Tonight tonight nụ cười

Xua tan đi mọi buồn chán

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 24: Thiên Kỳ Với Sự Việc Bí Mật

Chương 24 : Thiên Kỳ Với Sự Việc Bí Mật

Thiên Kỳ về nhà trễ hơn mọi khi, dạo này đến gần sáng anh mới về. Hôm nay anh về lúc 1h sáng với đầy vết thương trên người, máu đỏ dính chặt trên khuôn mặt điển trai ngày nào của anh. Thiên Kỳ rón rén từ từ vào nhà, anh đứng không vững nữa, chỉ là cố lê lét đến khu bếp tìm hộp sơ cứu. Thiên Như từ trên lầu đi xuống, do trong khi ngủ cô gặp ác mộng nên cô cần chút nước để điều chỉnh lại tinh thần, cô mới mở xuống nhà tìm nước, đang đứng rót nước thì chân cô bị ai đó đụng vào làm cô hoảng hồn và hét lớn nhất có thể:

- Maaaaaaaaaaaaaa

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Thiên Kỳ được Thiên Như băng bó vết thương lại kĩ càng, Thiên Nam và cả Thiên Như cố tra hỏi nhiều nhưng vẫn không một lí do nào anh nói ra để giải thích cho các vết thương này. Anh đang che giấu một chuyện gì đó.....

Hôm nay Thiên Như sẽ ở nhà chăm sóc Thiên Kỳ, cô cũng xin phép Anh Duy trước, không những anh đồng ý mà còn nói sẽ đến thăm khi anh rảnh nữa. Thiên Nam đi làm, Thiên Như ở nhà dọn dẹp cũng lâu rồi cô không dọn dẹp nhà. Bắt đầu với công việc, cô cầm cui lau dọn thì Thiên Kỳ ngồi cạnh cửa sổ nhìn ra phía ngoài thò thẩn, đôi mắt hôm nay của anh rất buồn, một nỗi buồn không ai nhìn thấu, phải chăng anh đã gặp chuyện gì khó nói? Thiên Kỳ đang nhìn về phía nhà của Hải Băng, để ý kĩ thì đã 3 ngày nhà Hải Băng đóng cửa và cô mất tích luôn rồi, không hề đến lớp học, không biết giữa hai người gặp phải chuyện gì chẳng? Thiên Như dọn dẹp xong thì rót cho Thiên Kỳ một cốc sữa nóng, cô đưa nó cho Thiên Kỳ và ngồi xuống trò chuyện với anh:

- Thiên Kỳ, anh có thể nói em biết thật ra đã xảy ra chuyện gì với anh không?

- Em không nên biết.

- Anh có còn xem em là em gái của anh không?

- Chuyện này không liên quan đến việc đó. Em không nên biết.

- Đã là anh em thì phải chia sẻ với nhau chứ. Anh cứ ôm nó một mình mãi làm sao được

- Em li thật, anh đã nói chuyện này EM KHÔNG NÊN BIẾT, từ khi nào em lại nhiều chuyện vậy? _ Thiên Kỳ bỗng nhiên hét vào mặt Thiên Như

Thiên Như giật mình, đôi mắt cô rung rung, phải chăng khi biết mọi sự thật con người ta thường phân biệt như thế?

- Em xin lỗi, xin lỗi vì đã xen vào chuyện của anh, xin lỗi. _ Thiên Như rời đi khỏi để không gian yên ắng lại cho Thiên Kỳ.

Anh cũng giật mình, sao anh lại có thể lớn tiếng với Thiên Như như thế chứ? Thật là anh đã thay đổi nhiều rồi. Tại sao lại trút giận lên Thiên Như? Cô ấy đâu có tội!!!

Thiên Như bỏ lên phòng, cô đóng sầm cửa lại và khoá luôn cửa phòng, cô ngồi gục xuống trước cửa nghĩ lại bản thân.

Phải rồi, cô là gì chứ? Cô đâu phải em ruột của anh? Làm sao cô xen vào chuyện của anh được, mãi mãi cô cũng chỉ là một đứa em nuôi, không bao giờ là em ruột, không bao giờ có thể chia sẻ hay tâm sự gì với hai người anh đó Giá mà cô là em ruột thì tốt quá Đến hôm nay câu nói của Thiên Kỳ mới biết bao lâu nay, cô xen vào chuyện của họ đó là nhiều chuyện. Cô không nên chạm vào bất cứ thứ gì của họ, sau khi sự thật phơi bày họ đã thay đổi rồi Thiên Như ngồi lên bàn, cô kéo ngăn tủ lấy từ trong ra một quyển sổ nhỏ màu xanh biển có hình doraemon rất dễ thương, cô dùng bút viết nắn nót vào quyển sổ

Ngày Tháng Năm

Thiên Như gục hẳn lên bàn lúc nào không hay

Sự yên tĩnh bao vây ngôi nhà nhỏ một cách đáng sợ Thiên Kỳ, Thiên Như mỗi người một nơi chẳng ai quan tâm đến ai dù một chút Thiên Nam trở về thì mọi thứ ngăn nắp lắm nhưng sao không thấy Thiên Như đâu hết. Thiên Kỳ như người mất hồn ngồi đó, Thiên Nam lại gần, đưa tay chạm vào vai người anh thay cho một lời an ủi

- Thiên Như đã biết chuyện?

- Không nó không hề biết

- Vậy nó đâu rồi?

- Lúc sáng, anh có lớn tiếng với nó, Như nó lên phòng rồi.

- Sao? Anh lớn tiếng với Như sao?

- Chỉ là tại nó ép anh kể cho nó nghe thôi. Anh đang giận nên lỡ lời quát nó

- Lỡ lời sao? Thức ăn bên trong còn nguyên, anh không ăn nó cũng không, và cả không ra khỏi phòng từ sáng đến giờ, không có động tĩnh gì trong phòng Trời ơi chuyện gì vậy nè?

- Sao Như không ra khỏi phòng á? _ Thiên Kỳ lúc này mới giật mình

Cả hai người cùng chạy lên phòng của Thiên Như, đập cửa liên hồi:

- Như, Như, Như mở cửa cho anh.

- Thiên Như, anh là Thiên Nam nè, mở cửa cho anh.

- Như, mở cửa đi em.

- Như, Như, mở cửa ra đi.

.....

Vẫn không có chút động tĩnh hay hồi âm gì cả, như thế càng làm hai anh em sốt ruột thêm, không biết cô có suy nghĩ bậy bạ gì không? Lúc này Thiên Kỳ mới nhận ra là khi nãy đã nặng lời với Thiên Như, kèm theo việc cô biết cô không có quan hệ ruột thịt với anh nữa, mọi thứ cứ dồn dập làm sao cô chịu nổi.

Hai tiếng trôi qua Đồng hồ điểm 21h, cánh cửa phòng của Thiên Như vẫn không được hé mở, hai anh em Thiên Nam, Thiên Kỳ ngồi phía ngoài đợi cô luôn. Họ sốt ruột, lo lắng vô cùng

.

.

.

.

.

.

- Không Không

- Bạn không thể làm thế

- Không được hại anh tôi , đừng đừng
- Đừng đánh anh tôi Đừng , tôi xin các người Tôi xin các người
- đừng

.

.

.

.

.

.

.

Thiên Như hét lớn và chợt tỉnh khỏi cơn mộng đó . Mồ hôi cô túa ra nhiều , hơi thở dồn dập , cố gắng lấy lại tinh thần . Bên ngoài Thiên Nam , Thiên Kỳ nghe thấy tiếng hét nên lo lắng đập cửa Thiên Như ra mở cửa Thì cả nhà thờ phào nhẹ nhõm

- Thiên Như , anh xin lỗi vì lúc sáng nặng lời với em .
- Không sao , anh nói đúng , em nhiều chuyện , em không phải em ruột của anh nên có những chuyện em không thể biết . Xin lỗi vì xen vào chuyện của hai anh .

Lời Thiên Như nói thật biết làm người khác đau lòng , Thiên Kỳ biết mình đã làm tổn thương Thiên Như qua lời nói , anh cũng không nghĩ Thiên Như lại nhớ đến vụ đó nữa . Lời nói này của Thiên Như chẳng khác nào làm anh em họ xa nhau một bước nữa .

- Như em nói gì kì vậy ?Chúng ta là anh em mà .
- Em xin lỗi , em không có anh trai , gia đình em ở đâu em cũng không biết , đừng nhận làm anh của em , đừng để quan tâm rồi lại nói em nhiều chuyện_ Thiên Như buồn bã nói , thật ra cô không muốn nói đâu nhưng vì sự thật nó là thế có nói dối cách mấy thế nào một ngày cũng lộ ra thôi .

Thiên Kỳ thấy mình thật có lỗi , vô ý làm tổn thương em gái mình

- Thiên Như , em ăn nói vậy mà nghe được à ?_ Thiên Nam tức giận nói , anh thương cô biết nhường nào sao lại nói ra những lời nói khó nghe đó chứ ?
- Thiên Nam , là lỗi của anh

Thiên Kỳ đang nói thì Thiên Như xen vào :

- Không , là lỗi do số phận đưa chúng ta làm anh em . Thật xin lỗi , em cần thời gian , em rất mệt , hai anh nên về phòng nghỉ trước , mai em sẽ nấu bữa sáng .
- Sáng giờ em chưa ăn gì hết mà ?
- Lát em ăn mỳ cũng được ạ .
- Vậy em nghỉ ngơi sớm
- Ngủ ngon .

Thiên Như đóng cửa lại , cô mò tới chiếc điện thoại nằm trên giường . Bấm số và gọi Được một lúc đầu dây bên kia bắt máy :

- Tôi muốn gặp bạn vào sáng mai , hẹn lúc 8h ở cafe Đồng Văn .

.

.

.

.

.

Sáng hôm sau

Thiên Như dậy từ sớm nấu bữa sáng và ra ngoài cũng rất sớm . Cái không khí se lạnh tối qua vẫn còn lưu luyến chưa chịu rời khỏi . Thiên Như chỉ mong manh với chiếc áo sơ mi trắng và quần jeans dài qua gối cùng đôi bata thân yêu . Buổi sớm cũng có gió chứ , mái tóc được xoã ra đang tung bay trong gió , nhìn từ xa cô như một thiên thần .

Thiên Như đến chỗ hẹn , gặp một cô gái mà khiến cô phải ngỡ ngàng Đây là bạn cô sao ?

- Hải Băng

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Người Bạn Thay Đổi

Chương 25 : Người Bạn Thay Đổi

- Cậu ngồi đi .

- Là cậu phải không ? _ Thiên Như không tin vào mắt mình là ngồi kế ai nữa

Một cô gái với mái tóc lai đen vàng , gương mặt được make up kĩ càng cứ như sắp ra mắt nhà chồng vậy . Đeo trang sức có giá trị khắp người , cách ăn mặc cũng sang hẳn ra , liệu đây là cô bạn của mình sao ?

- Cậu kêu tôi ra đây có việc gì ?

- Tôi Tôi

- Có gì nói cho nhanh đi chứ tôi không có thời gian đâu .

- Cậu vội làm gì ?

- Tôi phải chạy rất nhiều show diễn , công việc của tôi rất cực nhọc không có nhiều thời gian để nói chuyện với bạn

- Hải Băng bạn của tôi đâu rồi ? Vì công việc bạn bỏ bê anh tôi , vì công việc bạn quên đi tôi . Thật đáng làm bạn .

- Bạn mà mai tôi ? Xin lỗi , tôi có cuộc hẹn với có show diễn , tôi đi trước , tôi đã tính tiền trước rồi . Xin phép ...

Hải Băng đứng dậy bỏ đi đến chiếc xe màu trắng ở phía xa kia . Đó là chiếc mui trần trắng rất đẹp và sang trọng , một người con trai lịch sự mở cửa cho Hải Băng vào trong sau đó anh ta quay lại nhìn Thiên Như với một ánh mắt kì lạ . Rồi lên xe chờ Hải Băng đi mất Có lẽ hai người này thân lắm thì phải

Thiên Như buồn bã rời khỏi quán cafe

Tôi chơi với bạn hết mình

Bạn chơi lại hết hồn

.
.
.
.
.
.
.

Lang thang dọc theo men con đường dài đó , ánh mặt trời đã bắt đầu ló diện và đang nhô lên cao . Rọi theo bước đi của Thiên Như , đi bên cô chỉ có mỗi cái bóng của bản thân . Lúc này cô thấy mình thật cô đơn lạc lõng giữa nơi sa hoa , đông đúc này

Thiên Như chợt dừng chân lại , cô nhìn ánh mặt trời kia , đầu óc bỗng nhiên quay cuồng , hoa mào chóng mặt , Thiên Như không thể định hình được gì .

" Một mỗi , nhắm mắt lại đi em sẽ thấy bớt một mỗi hơn "

Câu nói trong vô thức vang ra , đúng lúc này Thiên Như ngã xuống đất

.
.
.
.
.
.
.
.
.

Đôi mắt từ từ mở ra , nhìn xung quanh có vẻ quen quen lạ lạ Ngó nghiêng và cố gượng dậy nhưng sao tay chân cô bủn rủn thế này ?? Một mỗi lắm , có cố cách mấy cũng không được nữa Có một lực cánh tay đến đỡ cô ngồi dậy và khi cô định hình được thì

- Áaaaaaaaaaaaa

- Suyt , nhỏ thôi .

Thiên Như bị bịt miệng lại , khiến cô ngộp thở Rồi anh từ từ bỏ tay ra Thiên Như thở gấp gấp

- Sao tôi lại ở đây ?

- Cô bị ngất xỉu , tôi tình cờ đi ngang nên đưa cô về đây .

- Vậy sao ? Cảm ơn

- Sao từ đêm qua đến giờ không ăn gì hết vậy ?

- Sao anh biết tôi không ăn ?

- Bác sĩ nói cô đã nhịn đói và bị cảm nắng nên dẫn đến tình trạng xỉu .

- Cảm ơn , vì tôi không đói .

- Ăn chút cháo cho mau lại sức . _ Thanh Duy đưa tô cháo trước mặt , khiến Thiên Như há hốc mồm

- Ngạc nhiên lắm sao ? Ăn đi .

- Anh làm gì tốt với tôi như vậy ?

- Không có gì chỉ là rảnh rồi giúp đỡ tí thôi để mốt tôi được lên thiên đàng .
- Áo tưởng sức mạnh . _ Thiên Như bỗng nhiên cười . Nụ cười thật đẹp
- Ăn đi .
- Tôi không ăn có được không ? Tôi ghét cháo lắm .
- KHÔNG ĂN KHÔNG ĐƯỢC. Tôi ra lệnh cho cô trong vòng 15p phải ăn hết tô cháo này nếu không thì tôi sẽ đuổi việc cô.
- Ăn thì ăn _ Thiên Như bị dọa nên mới miễn cưỡng ngồi ăn .
- Ăn đi rồi uống thuốc .
- Tôi ghét thuốc
- KHÔNG UỐNG KHÔNG ĐƯỢC .

Rồi và thế là bị ép ăn cháo lẫn uống thuốc , những thứ cô ghét cực kì . Thiên Như miễn cưỡng ăn chứ có thêm gì đâu , chán ghê , sao lại gặp phải tên hách dịch này chứ

Thanh Duy ngồi đọc báo uống trà nhâm nhi từ từ còn cô phải cấp tốc ăn lẹ nếu không lại bị anh đuổi thì mệt nữa Thiên Như ăn và uống thuốc xong thì lại buồn ngủ và ngủ thiếp đi luôn

Một nụ cười hé nở .

Nghỉ ngơi lấy sức đi .

Coi như cho cô nghỉ một ngày nữa , mốt phải làm bù đấy .

Một ý nghĩ của ai đó .

Thanh Duy ngồi ngắm Thiên Như , trông cô ngủ có nét gì đáng yêu mà nó còn lạ lạ nữa . Được một lúc , anh lại gần Thiên Như với ý định đắp chăn lại cho cô thì anh lại nhìn thấy giọt nước mắt đang rơi từ ngay hốc mắt Sao anh thương giọt nước đấy quá Kéo chăn lại cho Thiên Như , Thanh Duy bước ra ngoài xuống phòng sách nghỉ Đơn giản này giờ chăm sóc cô mệt quá , với công việc của anh đang chất cả núi nữa . Lại còn lo việc Tổ Tổ sắp về . Lo mấy vụ này , cứ xoay đi xoay lại chắc anh vào viện sớm vì kiệt sức thôi

Gọi tên tôi nhé bạn thân ơi

Có tôi luôn cùng chia sẻ

Để rồi ta lại có thêm niềm vui

Gọi tên tôi khi cần bạn nhé

Trái tim tôi chỉ muốn nói

Ta sẽ giữ mãi mãi cho tình bạn

Luôn bền lâu .

.

.

.

.

.

.

.

.

Lúc Thiên Như tỉnh dậy là nửa đêm và cô đang nằm ở nhà , ngay phòng của mình . Thiên Như mệt mỏi ngồi dậy , đôi mắt cô lơ đãng đảo một lượt khắp phòng . Chẳng biết thuốc đó là thuốc gì nhưng khi uống xong cô chìm ngay vào giấc ngủ . Thiên Như không suy nghĩ nữa , cố gắng đi từ từ xuống nhà uống chút nước . Xuống dưới nhà thì cô thấy cửa nhà vẫn chưa đóng kín , lại mở toan toát thấy cả ánh đèn phía bên ngoài kia rọi vào nhà . Thiên Như hơi lo , cô nghĩ rằng phải chăng là trộm ?

Cô nhìn lại trong nhà kĩ một lần nữa , cô thấy không có dấu hiệu gì gọi là bị trộm cả . Cô mới từ từ tiến lại phía cửa , một bóng dáng cao đang ngồi trên ghế đá Ánh nhìn đang hướng về ngôi nhà nhỏ màu xanh nhạt kia đang bị khoá chặt . Thiên Như lại gần và đặt tay lên vai người đó .

- Đừng nghĩ về những thứ đã đi .

Câu nói làm người con trai giật mình , anh quay lại nhìn Thiên Như . Khoé mắt anh đang ứ nước .

" Sao anh lại yếu đuối ngay trước mặt em mình như thế chứ ? "

Thiên Kỳ vội lau ngay nước mắt , anh kéo Thiên Như ngồi xuống cạnh anh , anh liền nở nụ cười cố tỏ ra mình không sao . Anh không muốn Thiên Như lo lắng cho anh .

- Em Em khoẻ rồi chứ ?

- Em đã đỡ rồi .

- Thanh Duy đưa em về đây .

- Dạ , còn anh ?

- Anh Anh làm sao ?

- Chuyện của anh , anh có thể cho em biết không ?_ Thiên Như nói và nhìn nét mặt của Thiên Kỳ

- Anh đâu có chuyện gì ?

- Anh chắc ?

-

- Một người đã thay đổi , luyện tiếc làm gì ?

- Em Anh

- Đừng theo đuổi nó nữa , nó bây giờ là công chúa rồi , không phải là hoàng tử thì đừng mơ mộng .

-

- Em biết , hai người quen được 6 năm rồi , nhiều chuyện vui buồn lắm nhưng nếu nó thật lòng với anh , nó sẽ không làm thế . Anh đừng nghĩ đến nó nữa .

- Thiên Như , Hải Băng là bạn em .

Thiên Kỳ đang nhắc cho cô .

Nhắc ư ? Nhắc để cô nhớ đến cái tình bạn này sao ? Cái tình bạn mà ngay chính lúc này cô phải nói rằng lí ra cô không nên có .

- Nhưng anh là anh của em . Em xem trọng anh , em thương anh .

- Chuyện của anh hãy để anh giải quyết .

- Giải quyết ? Anh giải quyết thế nào ? Cố níu kéo một tình cảm không có kết quả . Trước khi nó bỏ anh , anh nên bỏ nó . Trên đời này không thiếu phụ nữ .

- Anh yêu Hải Băng rất nhiều

- Em biết Nhưng hãy nghĩ đi . Giờ nó nổi tiếng lắm còn anh ? Anh nổi tiếng sao ? Với tư cách là một người em . Em khuyên anh nên chia tay đi .

- Cái ngày anh định cầu hôn , thì là đúng cái ngày định mệnh

Giọng của Thiên Kỳ thật buồn bã

Thiên Như nhìn anh mình cô càng thêm tức giận .

Gần bó 6 năm nói bỏ là bỏ được sao ? Cô hiểu Thiên Kỳ , anh dành tình cảm cho Hải Băng rất nhiều . Đôi lúc thấy anh và Hải Băng thân thiết , cô còn phải ghen tỵ nữa . Nhưng giờ nhìn anh , cô càng hận Hải Băng hơn nữa . Chỉ vì danh vọng mà Hải Băng thay đổi 180 độ . Nhất định rồi sẽ có một ngày

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Chạy Trốn Tình Yêu

Chương 26 : Chạy Trốn Tình Yêu

Sáng hôm sau , Thiên Như nhận được một lá thư Là lá thư gửi cho Thiên Kỳ

Trong lá thư chỉ vồn vện vài chữ :

" Chúng ta chia tay nhé anh . Ký tên Hải Băng "

Thiên Như tức giận vò nát tờ giấy , Thiên Kỳ , Thiên Nam giật lấy tờ giấy xem . Thiên Kỳ như không tin vào mắt mình . Ánh mắt Thiên Như khó dò đoán nhìn phía xatrong đó có sự thù hận , tức giận . Thiên Nam nhìn thấy được như thế khi nhìn vào mắt của Thiên Như . Một cảm nhận sóng gió đang kéo đến gia đình anh Tại sao gia đình anh không ngày nào yên ổn vậy ? Thiên Kỳ bỏ chạy ra khỏi nhà Chạy thật nhanh Thật nhanh Như đang cố tìm hình bóng của cô gái đó Bây giờ chỉ là vô vọng thôi

" Anh Kỳ ơi , chúng ta đi chơi nhé "

" Sao người em mò hôi đồ nhiều vậy ?"

" Em bị phong thấp , hay ra mò hôi lắm ."

" Hải Băng , coi chừng té "

" Tặng em nè "

" Đẹp quá anh ."

" Em yêu anh "

" I Love You Forever "

" Thiên Kỳ , anh định sau này sẽ làm gì ?"

" Anh sẽ sang nước ngoài làm việc khi đủ tiền anh sẽ về cầu hôn em "

" Đừng đi nước ngoài , em sẽ nhớ anh lắm , ở đây đi , em không cần tiền , chỉ cần tình cảm là đủ "

" Được rồi , anh sẽ ở bên em Chăm sóc em "

.....

.....

" Thiên Kỳ , hoa hồng xanh đẹp quá anh ơi "

" Sẽ lấy hoa hồng xanh làm hoa cưới em nhé "

" Cuối tuần mình đi chơi nha "

" Sau này nếu chúng ta kết hôn , chúng ta sẽ đi du lịch khắp nơi anh nhé "

" Có một nơi em rất muốn đến "

" Ở đâu ? "

" Thung lũng tình yêu "

" Đó là nơi anh cũng muốn đến "

" Vậy nhé Sau này Em và anh sẽ đến đó "

" Thung Lũng Tình Yêu chờ chúng tôi một ngày không xa "

.....

.....

.....

.....

Thật đáng thương , cuộc chơi nào rồi cũng đến lúc phải tàn . Nhưng tại sai lí do tàn tiệc lại khó chịu đến thế ? Chỉ vì một chữ " tiền " có thể làm thay đổi tất cả . Ba mẹ có thể bỏ rơi con cái hay người yêu bỏ rơi nhau . Hứa hẹn thật nhiều nhưng không bao giờ làm được . Tại sao ? Tại sao nó không chấm dứt trước đó ? Tại sao phải đợi đến tận 6 năm ? Một người bạn , một người chị dâu tương lai Mọi thứ Mọi thứ đều mất hết Ngay lúc này đây !!! Gia đình nhỏ kia nên đi đâu đó thật xa để tìm lại con người thật trước lúc quen biết Hải Băng .

.

.

.

.

.

.

.

Thiên Như được Thiên Nam chở đến biệt thự để làm việc . Hôm nay công việc rất nhiều , cô phải chuẩn bị phòng trang trí sắp xếp gọn gàng để 2 hôm nữa cô tiểu thư kia về . Thiên Như làm nhưng đầu óc cô vẫn không thể tập trung được . Thiên Kỳ ? Anh cô đã chạy đi đâu ? Hải Băng ? Tại sao lại thay đổi như thế ?

Những câu hỏi đó cứ bủa vây lấy Thiên Như , cả hôm nay cô im lặng và làm việc một cách máy móc . Cứ như một con robot đang hoạt động vậy . Và lẽ dĩ nhiên điều này không qua mắt được hai thiếu gia nhà này . Không thấy được nụ cười hay là cơn giận dữ của cô thì Nhị Thiếu sống không nổi hay sao đây ! Thanh Duy vào phòng , lôi hết quần áo trong tủ xốc lên rồi kêu Thiên Như sang ủi lại . Thiên Như không nhăn nhó , không cần nhăn như những lúc trước nữa làm Thanh Duy cảm thấy không vui . Hôm nay Thiên Như vào bếp nấu ăn . Món ăn cô làm rất ngon nhưng chỉ mỗi Thanh Duy thấy không ngon . Anh bắt bẻ cô đủ thứ chủ ý là tìm được sự nóng giận trong người cô để anh biết cô vẫn bình thường nhưng đáp lại . Thiên Như cúi gằm mặt xin lỗi , cô không hiện lên một chút xấu gì gọi là bực bội và cảm thấy giận .

Hôm nay cô làm sao thế ?

.

.

.

.

.

.

Về đến nhà , Thiên Như thấy Thiên Nam và Thiên Kỳ đang ngồi đó hình như đang đợi cô về . Nhìn mặt hai anh có vẻ rất căng thẳng

- Có chuyện gì sao ?

- Em ngồi xuống , hai anh có chuyện muốn nói
- Thiên Như , chúng ta sang Mỹ em nhé !
- Anhanh nói sao ?
- Chú Út đang sống bên Mỹ ,chú sẽ bảo lãnh ta sang đó , anh sẽ có công ăn việc làm phù hợp anh nghĩ sẽ giúp ích được cho chúng ta .
- Em không đi được chứ ?
- Tại sao ???

Tại sao ư ? Anh hỏi câu này cô cũng không biết phải nói làm sao nữa . Đơn giản cô không muốn rời xa nơi này , đơn giản cô không muốn đi . Cô đã hứa với Đại Nhân là sẽ ở lại đợi anh 4 năm nữa , và cô cũng tự dặn lòng là sẽ theo đuổi âm nhạc đến cùng khi ở Việt Nam . Giờ anh muốn cô đi ? Cô làm sao đi được chứ ?

- Thiên Như em có thể suy nghĩ .
- Anh Thiên Kỳ , Thiên Nam , em quyết định rồi em sẽ ở bên này . Khi nào em muốn hai anh hãy bảo lãnh em đi .
- Em ở đây một mình ? An toàn không ?
- Em sẽ không sao , anh yên tâm , em ở đây được mà .
- Anh sẽ ở lại với em .
- Hai anh sang đó định cư ổn định đi , đừng vì em mà ở lại . Thương em thì nên đi đi . Cảnh cửa tương lai chờ đón hai anh , đừng chần chừ vì em .
- Thiên Như
- Khi thành công hãy quay về tìm em , và hãy dắt tay một cô bạn gái về ra mắt em nhé .

Im lặng

Thiên Như ngây thơ , không biết ý định của hai người anh . Thiên Kỳ muốn sang Mỹ là vì anh muốn trốn tránh cái thứ gọi là tình yêu kia , còn Thiên Nam thì phải đi theo người anh của mình , để tiện việc bảo lãnh . Thiên Kỳ muốn đi sang Mỹ sống luôn chứ chưa có ý định về lại Việt Nam . Đơn giản lắm , anh muốn chấm dứt và quên đi cái quá khứ đó . Nhưng nếu Thiên Như đã ở lại , thì đến lúc cần thiết hai anh sẽ trở về bên cô .

- Thiên Như , cuối tuần hai anh sẽ đi , em ở lại sống thật tốt , sang đến bên đó bọn anh sẽ liên lạc với em thường xuyên . Nếu lúc cần em cứ gọi hai anh sẽ bay về ngay . Khi anh thành công , anh sẽ về bên em . Em hãy nhớ hai anh luôn là chỗ dựa cho em . Mạnh mẽ lên khi không có hai anh bên cạnh nhé Thiên Như . _ Trong câu nói có chút ghen , sắp phải xa một người em thì người anh nào mà không như thế .
- Dạ , hai anh chuẩn bị nhé , em xin phép lên phòng .

Thiên Như cố gắng chạy thật nhanh , cô cố kìm nén những giọt nước mắt sắp tuôn trào ra . Tại sao gia đình cô lại phải chia xa vậy chứ ? Tại sao ? Thiên Như sắp phải sống một mình rồi sao ? Cuộc sống sau này của cô khi không có hai anh rồi sẽ ra sao ? Thiên Như không thể yếu đuối trước mặt hai anh , sang Mỹ là lựa chọn tốt nhất cho hai anh , cô không thể phá tan niềm mơ ước đó được . Thiên Như thay đồ và cô ngồi vào bàn viết từng trang giấy , cảm xúc của cô lúc này thật hỗn loạn . Thiên Như uể oải tắt đèn và nằm ngủ . Chỉ có cách đó cô mới thấy mình nhẹ nhõm hơnThiên Như không phải thần thánh , cô cũng là con người bình thường nhưng số phận của cô không được hạnh phúc trọn vẹn như bao người khác , từ nhỏ sinh ra đã mất mát tình thương gia đình , đến giờ phút này lại phải xa hai người anh thân thương của cô . Rồi cuộc sống sau này của cô sẽ ra sao ? Ai sẽ tâm sự và chia sẻ với cô ? Ai sẽ chữa com cho cô hằng ngày ? Ai sẽ dẫn cô đi khắp nơi chỉ mong cô được vui ??

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 27: Thiên Nam Thiên Kỳ Đi Mỹ . Tổ Tổ Từ Anh Trở Về .

Chương 27 : Thiên Nam Thiên Kỳ đi Mỹ . Tổ Tổ Từ Anh Trở Về .

Thời gian trôi nhanh , cuối tuần cũng đến Hôm nay Thiên Như sẽ cùng hai anh đi chơi Thiên Kỳ và Thiên Nam chiều lòng , dẫn cô đi khắp nơi , đi khu vui chơi , đi ăn , đi ngắm cảnh bình minh nữa

Đáng người nhỏ bé tung tăng chạy trước hai anh , nụ cười dễ thương ngây ngô . Hình ảnh đó đến lúc nào anh sẽ nhìn thấy được nữa chứ ??? Nước mắt của hai người anh đi phía sau không thể kìm được nữa Cảm xúc thật nhạt nhẽo

Em gái ơi hãy cố lên .

Thiên Như được Thiên Nam dẫn vào quán KFC nổi tiếng gần trung tâm thành phố ăn .

Thiên Như rất hí hửng

- Chị cho em món này , món này , món này , món này

Một mình cô mà gọi cả năm bảy món , hai anh chỉ phì cười nhìn cô .

- Thiên Như em ăn như heo . _ Thiên Kỳ trêu chọc

- Kệ em , ăn để sống chứ .

- Có ca sĩ nào ăn như em không ?

- Em chưa là ca sĩ mà

- Giờ hai anh im lặng cho em ăn nhé , cấm nói cấm phán xét Đi ăn cũng không yên nữa

- Thiên Như _ Thiên Nam gọi cô

- Chuyện gì ?

- Em định làm gì ? Em ra khỏi trường rồi , em định sẽ làm gì ?

- Em vẫn tiếp tục đến làm việc ở nhà Thanh Duy , em sẽ kiếm một số tiền , em sẽ đầu tư đi thi cuộc thi Tìm Kiếm Tài Năng hay Giọng Hát Việt .

- Cố lên nhé cô em của anh , nếu được lên tivi nhớ nói anh nha , anh sẽ xem mặt mộc của em . _ Thiên Kỳ trêu chọc

Tiếng cười giòn tan

Nước mắt ưu buồn

Bạn sẽ tìm được gì khi ba con người này chia xa ?

Kết thúc bữa ăn cũng là lúc Thiên Nam, Thiên Kỳ đến sân bay . Đáng lí là Thiên Nam không cho Thiên Như đi theo nhưng cô một mực muốn đi . Miễn cưỡng dẫn cô đi theo chứ anh không muốn thấy cô yếu đuối hay thấy nước mắt của cô rơi

(((Tại Sân Bay)))

Nơi này tập nập người , có ba con người kia đang tiến và thật chậm , thật chậm để tận hưởng cái không khí hay cảm nhận cái bước chân trên mảnh đất quê hương này .

Chỉ còn vài phút cuối hãy nói với nhau . Chỉ một câu trước khi biệt ly

Chỉ còn vài phút nữa phải rời xa nơi này không biết khi nào sẽ trở lại nữa . Khó tả sự lòng trong tim mỗi người

Gần đến cánh cửa ngăn cách , Thiên Nam bỗng quay lại ôm chặt lấy Thiên Như . Thiên Như rơi nước mắt và cả Thiên Nam hay Thiên Kỳ cũng thế .

Cái ôm này đến khi nào cô sẽ cảm nhận được nữa ?

Thiên Kỳ cũng ôm Thiên Như thật chặt . Anh không muốn xa cô , không muốn xa người em mà họ yêu thương Người em luôn làm trò khùng điên để chọc phá hai anh

Nhưng

" Chuyến bay từ Việt Nam sang Mỹ còn 20 phút nữa sẽ cất cánh , quý khách hãy ổn định chỗ ngồi "

Đến giờ phải đi rồi Thiên Kỳ buông Thiên Như ra . Anh dùng tay lau nước mắt của cô . Thiên Nam xoa đầu cô , hai anh cố vịn ra nụ cười thật tươi

- Hai anh đi đây Tạm biệt em , em ở lại sống tốt Nếu xin được chữ kí hay chụp hình với ca sĩ Thanh Duy nhớ nói hai anh nha

- Tạm biệt em Hai anh yêu em

Bóng của Thiên Như và Thiên Kỳ xa dần xa dần và mất hẳn khi qua cánh cửa kia . Nước mắt đã đóng kín ngay đôi mắt của cô . Đôi môi hồng nhạt mấp máy " Tạm biệt anh trai "

Thiên Như vừa quay đi khỏi thì xe của gia đình Thanh Duy đến Thiên Như nhận ra chiếc xe đó Hôm nay vị tiểu thư kia sẽ về , họ đến đón cô ấy Thiên Như không có việc gì phải đến đó chung với họ , cô lùi thủi đi ngược hướng xe nhưng bóng lưng của cô Anh Duy và Thanh Duy đã nhìn thấy

- Mọi người đón Tổ Tổ nhé , con có việc phải đi trước

- Chuyện gì ? Tổ Tổ muốn gặp con mà ?

- Nhưng

- Không nhưng nhị gì cả Tổ Tổ về đây là vì con , con ở đây không đi đâu cả . _ Mẹ Duy ngăn cản anh.

- Nếu anh hai đi không được vậy để con đi giùm anh hai .

- Thanh Duy con muốn đi đâu ? Tổ Tổ sẽ dẫn bạn làm mai cho con .

- Cái đó từ từ tính , thiếu con cũng không chết đâu , vậy nha , tối nay con về . _ Thanh Duy vừa nói vừa chạy đi về hướng của Thiên Như .

Cả nhà nhìn bóng anh chạy đi chỉ biết lắc đầu không hiểu chuyện gì . Nhưng chỉ một mình Anh Duy hiểu

Thanh Duy vừa đi khỏi thì Tổ Tổ cũng vừa ra

- Tổ Tổ _ Anh Duy gọi khi nhìn thấy cô .

- Anh Duy

- Con chào hai bác ..

- Chào con , người con muốn làm mai cho Thanh Duy là ai ? Sao không thấy đi cùng con ?

- Dạ , cô ấy về trước con lâu rồi ạ .

- Sao con không nói đề ta đón tiếp ?

- Dạ , cô ấy không muốn phiền hai bác nên không cho con nói với bác . Con sẽ kêu cô ấy đến ra mắt hai bác . Mà bác ơi , Thanh Duy , cậu ấy đâu rồi ạ ?

- Thanh Duy nó mới vừa có việc bận nên chạy đi trước rồi

- Cậu ấy vẫn còn ham chơi thế à ?

- Thôi , con chắc cũng mệt , về nhà nghỉ ngơi tối Duy nó về

- Dạ , về thôi ạ .

Mọi người lên xe về nhà

.

.

.

.

.

.

.

Thanh Duy đi theo sau Thiên Như . Nhìn cô có vẻ buồn lắm . Hôm nay cô xin nghỉ không biết sao lại xuất hiện tại sân bay . Thiên Như băng qua đường nhưng không chịu nhìn , cô buồn quá còn biết trời chẳng gì nữa . Một chiếc taxi đang lao đến . Thanh Duy nhanh chóng bay ra nhanh kéo cô vào và kết

quả cả hai cùng té . Thiên Như ngồi dậy , lúc này cô mới nhận ra người cứu cô là Thanh Duy .

- Nhị Thiếu Sao Sao anh lại ở đây ?

- Cô ở một mình sao ?

- Ừm, vào nhà đi .

Thiên Như mở cửa mời Thanh Duy vào nhà , căn nhà này anh đã vào rồi , nhưng hôm nay nhìn nó sao âm u quá , Thiên Như vào trong rót nước cho Thanh Duy .

- Hôm nay cô xin nghỉ , ra sân bay làm gì vậy ?

- Anh Nam và Anh Kỳ đi Mỹ , tôi ra chia tay hai anh .

- Đi Mỹ ?

- Ừm, nghe nói bên đó có công việc tốt cho hai anh .

- Còn cô ?

- Tôi ở lại .

- Một mình tại nơi này ?

- Có gì không được ?

- Con gái như cô ra vào hẻm vắng thế này nguy hiểm lắm .

- Anh làm gì quan tâm dữ thế ? Tôi cũng quen rồi .

- Thấy sao nói vậy thôi .

- Hay là cô đến nhà tôi đi , đông người lại an toàn mà còn tiện làm việc nữa .

- Một công đôi việc quá ha , Tổ tiểu thư về rồi tôi ở đâu ?

- Trong phòng tôi .

- Cái gì ?_ Thiên Như giật mình hét lớn .

- Làm gì mà hét lên vậy ?_ Duy bình thản như không có gì .

- Người hầu ở trong phòng Nhị thiếu thật buồn cười .

- Có gì không được , ai dám lên tiếng . Mệnh lệnh đây mai dọn đến .

- Nam sao ở chung với nữ được .

- Cấm cãi .

Thanh Duy chắc nịch làm Thiên Như tức muốn xi khói . Đúng là ép người quá đáng mà . Có thiếu gia nào như anh không chứ . Thiên Như nấu món mỳ trứng đãi Thanh Duy tại nhà cô . Rồi Thanh Duy phụ cô dọn dẹp đồ và dẫn cô về nhà luôn

Tất cả chỉ vì anh muốn tốt cho cô thôi . Thiên Như rụt rè đi sau lưng Thanh Duy . Mọi người sẽ chửi cô mất thôi .

Thanh Duy về đến nhà cũng là lúc mọi người đang ngồi nói chuyện Được biết cô gái được làm mai cho Thanh Duy bận việc nên về Anh rồi nghe nói sẽ quay lại sau khi xong việc . Họ đang bàn việc đính hôn cho Anh Duy và Tổ Tổ

Thanh Duy dẫn Thiên Như vào trước mắt mọi người

- Thiên Như sao cháu đến đây giờ này ?

- Dạ Dạ Cháu

- Từ hôm nay , Thiên Như sẽ là người hầu riêng của con . Thiên Như sẽ ở chung phòng với con .

Chương 28: Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

Chương 28 : Bạn Gái Bất Đắc Dĩ

Lời nói chậm chậm phát ra khiến mọi người giật mình . Đương nhiên mọi người không ai chấp nhận ..

- Thiên Như là người hầu , đâu thể thể được . _ Song Như bất bình lên tiếng .
- Con trai ta nghĩ con đùa quá rồi . Thiên Như Con bé
- Thanh Duy , anh bị con bé làm mờ mắt hay uống phải thuốc gì hay sao ?? Sao cho người hầu ở cùng mình được.
- Tổ Tổ nói đúng , Thiên Như sao có thể ở cùng em chứ Thanh Duy _ Anh Duy lên tiếng .

Không hiểu sao anh không muốn Thiên Như ở cùng Thanh Duy . Không muốn , tìm anh , không muốn như thế ..nhưng anh lại không biết được sự việc phía sau .

- Nhị Thiểu , tôi đã nói rồi , thôi để tôi đi về , mọi người nghỉ ngơi , cháu xin phép ...

Thiên Như cười cười chưa xót xoay người kéo vali đi ra . Nơi đây không dành cho kẻ bần hèn như cô , không phù hợp với cô . Nhưng tay cô bị Thanh Duy kéo tay lại .

- Nghe cho rõ lời con nói đây . Thiên Như là bạn gái của con , nên ở với con , không người hầu, người gì hết .

Câu phán rùng rợn lên tiếng , mọi người to tròn mắt nhìn Thanh Duy kể cả Thiên Như cũng sững sờ .

- Con nói gì vậy ?
- Thanh Duy , anh thay đổi hay do nó bỏ bùa anh .
- Thanh Duy , em
- Cô đi ra ngoài đi , một con hầu sao có thể ở đây được . _ Tổ Tổ ra sức kéo Thiên Như ra ngoài trong sự tức giận nhưng Thanh Duy hét lên .
- Huỳnh Tổ Tổ . Cô đang làm đau bạn gái của tôi .

Lời lạnh lùng vang lên .Tổ Tổ sững sờ . Sau bao năm , Thanh Duy thay đổi thật nhiều. Cô cứ nghĩ là mình vẫn còn được anh thương , anh chiều như trước đây nhưng thật không phải thế . Tình đơn phương anh dành cho cô chấm hết rồi sao ? Tình cảm cũ cũng hết rồi sao ?

- Thanh Duy , anh
- Buông tay cô ra khỏi người bạn gái tôi . Tôi không lặp lại lần hai .

Tổ Tổ buông tay ra khỏi người của Thiên Như . Thanh Duy kéo Thiên Như đi lên phòng một mạch trước sự chứng kiến của mọi người .

Có người cười , người hận .

- Anh làm gì la Tổ Tổ ghê vậy ?
- Tôi ghét ai đụng vào bạn gái tôi .
- Nhưng tôi không phải bạn gái anh .
- Từ hôm nay cứ giả như thế . Cô cứ làm việc bình thường như một con dâu tương lai .
- Không phải hôm nay , cô bạn gái tương lai của anh về sao ?

- Nghe Tổ Tổ nói cô ta về Anh rồi , quay lại sau khi hoàn thành công việc .

- Ồ , vậy anh và tôi sẽ ngủ ở đâu ?

- Trên giường .

Hai từ được nói lên làm Thiên Như to mắt . Nghĩ sao ? Nghĩ sao mà anh với cô nằm chung trên một chiếc giường chứ ?

- Thôi để tôi nằm dưới đất .

- Tuỳ cô thôi , tôi lẩn dừ lẩn có khi lọt giường luôn

Một lời cảnh cáo nhẹ .

- Vậy anh ngủ dưới đất đi . Anh là người dẫn tôi về nên hi sinh ngủ dưới đất có sao đâu?

- Nghĩ sao ? Đường đường là một thiếu gia mà ngủ dưới đất sao ? Miễn bàn , dưới đất hay trên ghế lạnh lắm nói chung là ngủ trên giường , không thì ra ngoài cửa phòng mà ngủ . Cô để đồ gọn vào tủ đi , tôi đi tắm .

Thanh Duy vào nhà tắm thay đồ , Thiên Như ngồi trên giường mà cứ bần thần suy nghĩ . Bây giờ phải ngủ ở đâu mới được đây trời ? Ngủ ngoài cửa thì không được đâu , cách này cũng không được , cách kia cũng không xong , chỉ còn mỗi cách ngủ trên giường là ổn nhất .

Nhưng phải tìm cách nào cho thoả đáng nhất . Đang mải suy nghĩ thì Thanh Duy từ nhà tắm bước ra . Anh khoác chiếc áo thun và quần lửng ngắn .

- Thiên Như , cô đi tắm rồi đi ngủ sớm .

- Thiên Như

Đến tiếng gọi thứ hai Thiên Như mới giật mình . Thiên Như nhanh chóng lấy đồ đi thay . Trong đầu vẫn mải mê suy nghĩ cách nào cùng ngủ trên giường mà an toàn nhất .

Sau nửa tiếng ngâm mình trong nước , Thiên Như mới mặc áo và bước ra ngoài . Thanh Duy đang nằm trên giường xem tivi . Anh nằm một bên giường còn bên kia còn trống . Thiên Như lấy gối ôm chặn ngay giữa ngăn cách rồi cô nằm xuống giường .

- Cô chặn gối như vậy ? Tôi lạnh thì đắp chăn làm sao ? _ Mắt Thanh Duy vẫn đang nhìn tivi .

Thiên Như ngồi dậy khó xử . " Có một cái mền à không lẽ giờ cắt đôi "

- Anh tìm mền khác đi sang phòng Anh Duy tìm kìa .

- Sao cô không sang , chẳng phải cô là người cần mền sao ?

- Thôi khỏi tôi không lạnh đâu , anh đắp đi , đi ngủ trước đây . Cầm đắp gối ôm dưới mọi hình thức .

Thiên Như cảnh cáo trước một câu rồi cô nằm xuống thiếp đi . Thanh Duy khẽ bật cười vì tính trẻ con của cô . Ngủ phòng anh nếu không được đắp mền là chắc chắn thành đá luôn . Thanh Duy trải cái mền to ra và đắp cho Thiên Như , anh cũng đắp chung . Thiên Như không biết cái mền nó vừa trải đủ cái giường nên đắp luôn cả hai không sao . Cái gối ôm đó vẫn nằm ngay vị trí cô chặn lại . Thanh Duy tắt tivi và tắt đèn , anh vận may lạnh với nhiệt độ 19 độ C . Và anh nằm xuống cố chìm vào giấc ngủnhưng.....

Đêm đó hai con người kia không ai có thể ngủ được . Phần không quen , ngủ một mình đã lâu , giờ có người ngủ chung cảm thấy không quen . Thanh Duy và Thiên Như lẩn qua lẩn lại rồi xoay đối mặt với nhau , hai ánh mắt vô tình nhìn nhau có phần ngượng ngùng . Thiên Như nhanh chóng quay sang chỗ khác . Thiên Như cố nhắm mắt chìm vào giấc ngủ

Cuối cùng một ngày dài cũng kết thúc

Buổi sáng , đồng hồ chỉ điểm 5h sáng , Thiên Như đã thức dậy . Thiên Như giật mình ngồi dậy khi thấy Thanh Duy nằm cạnh mình . Suýt chút nữa là cô hét lên rồi , cũng may cô bình tĩnh nhớ lại chuyện hôm qua . Không biết anh cô đã đến Mỹ chưa nữa , hôm qua đến giờ vẫn chưa nhận cuộc gọi nào từ anh . Cô rất lo lắng cho hai anh . Thiên Như bước xuống giường và vào thay đồ . Đến giờ cô mới có dịp để ý , phòng tắm này rộng bằng phòng nhà cô đây . Sống có một người mà không biết xây chi cho lắm thế . Sau nửa tiếng , Thiên Như bước ra với một bộ đồ hết sức giản dị . Chỉ là một chiếc áo thun trắng , quần kaki nâu . Mái tóc đen được xoã bồng bênh nhưng đến đứng trước gương Thiên Như lại chau chuốt chải gọn tóc lên . Thanh Duy vẫn còn nằm ngủ , giờ cô mới cảm nhận cái cảm giác lạnh trong phòng . Thiên Như cố nhanh chóng ra ngoài để bắt đầu một ngày làm việc mới . Mang danh là bạn gái Nhị thiếu nhưng công việc vẫn là công việc . Thiên Như bước xuống nhà thì gặp chị Song Tuyết , Song Như cùng Bác Kim . Thấy họ , cô vui vẻ chào hỏi nhưng lại có người không mấy vui vẻ

- Con chào bác , em chào hai chị .

- Chào con , ngủ ngon chứ ? _ Bác Kim mỉm cười nhìn cô .

- Thiên Như nhà ta được Nhị thiếu quan tâm tới luôn kìasung sướng quá _ Song Tuyết trêu ghẹo cô
 - Có gì hay ho chứ _ Song Như cũng khó chịu ra mặt .
 - Mọi người ơi đừng hiểu nhầm , thiếu gia chỉ nói đùa vậy thôi chứ giữa em và thiếu gia
 - Giữa em và thiếu gia làm sao ? _ Một giọng nữ trầm vang lên từ sau lưng Thiên Như . Cô quay lại thì nhận ra cô gái đứng trước mặt mình .
 - Xin chào Huỳnh tiểu thư .
 - Lấy cho cốc sữa .
 - Hà ?
 - Tôi nói lấy cho cốc sữa .
 - Cô nói tôi ? _ Thiên Như tự chỉ tay vào mình như để khẳng định kĩ lại lời gọi của Tổ Tổ
 - Chứ chẳng lẽ tôi nói ma , cô đừng nghĩ cô và Thanh Duy là bồ thì muốn tự tung sao cũng được . Tôi biết cô chỉ là con hầu thôi mà lại dám quyến rũ thiếu gia nhà này . Cũng to gan lắm . _ Tổ Tổ sáng sớm đứng chất muốn gây sự mà .
- Những lời thế này mà một Huỳnh tiểu thư cũng nói ra được thật là hết biết . Thiên Như im lặng không nói gì vào rót cốc sữa cho Tổ Tổ . Khi đem ra thì cô gặp Anh Duy và Thanh Duy đang cùng ở đó . Hôm nay mặt trời đổi hướng mọc hay sao mà Nhị thiếu thức sớm thế ? Thấy Thiên Như thì y như rằng :
- Thiên Như lên dọn phòng cho tôi .
 - Dạ , thưa Nhị thiếu .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Vi Phạm Quy Luật

Chương 29 : Vi Phạm Quy Luật

Thiên Như cũng vui vẻ đáp đơn giản đó là công việc mà cô phải làm . Thiên Như đưa cốc sữa cho Tổ Tổ rồi nhanh chóng lên phòng dọn dẹp . Thanh Duy và Anh Duy cùng Tổ Tổ ngồi vào bàn . Tổ Tổ bắt chuyện :

- Anh Duy .

Một tiếng gọi của cô làm cả hai người tên Duy ngược nhìn . Trùng tên cũng khó kêu thật .

- Thanh Duy , sao không bảo bạn gái của anh xuống dùng bữa ?

- Em muốn nói ai ?

- Thiên Như chứ còn ai .

Không biết là anh còn mơ ngủ hay sao mà lại không nhớ đến cô ấy đã là bạn gái anh trong nhà này . Chỉ biết nhìn cô là cứ như mọi ngày bảo cô dọn phòng . Tổ Tổ nhìn nét mặt của Thanh Duy , anh vẫn tỏ ra bình thường . Không mấy lo lắng cho chuyện cô nhắc đến

- Em không biết anh thích con bé đó chỗ nào nữa .

- Kệ anh , em lo ăn đi .

- Chị Tuyết lát làm một phần cho Thiên Như nữa nhé .

Thanh Duy dặn chị Tuyết , Song Tuyết vui vẻ mỉm cười làm theo .

- Nhưng mà Thiên Như là người hầu . _ Tổ Tổ lên tiếng nhắc nhở thì ngay lập tức nhận được ánh mắt lườm cô từ Thanh Duy .

- Tôi nói rồi . Thiên Như là bạn gái của tôi , ai đụng vào cô ấy thì đừng trách tại sao tôi vô tình _ Thanh Duy chắc nịch lần nữa .

Tổ Tổ im lặng . Cô quay sang chăm sóc cho Anh Duy , muốn tìm thấy một sự ghen tuông của Thanh Duy nhưng thứ cô nhận được là sự im lặng và không chút mây may .

Anh Duy thì trong suốt buổi đều im lặng . Sống với Thanh Duy từ nhỏ không lẽ anh không hiểu tính tình của em mình ? Thanh Duy không thích có người ngủ cùng đâu , vì nó khó chịu và rất vướng bận nhưng hôm qua em anh và Thiên Như đã ngủ chung một giường đấy . Lại không có phản ứng gì sau vụ này thì quả thật Thanh Duy đã thay đổi rồi sao ? Mà sao Thiên Như đến đây sống luôn vậy ? Cô có nhà chứ đâu phải không ? Chắc là có gì mờ ám trong chuyện này hay còn có một khuất mắt nữa chưa được giải quyết

Thiên Như dọn phòng cho Thanh Duy , hôm nay anh không bày bữa như những lần trước , cô dọn dẹp cũng đỡ cực hơn . Dọn dẹp xong là lúc 9h sáng , bụng cô còn cào kêu than , Thiên Như ra ngoài đóng cửa phòng lại , định quay đi xuống bếp kiểm chút gì lót dạ thì cô chạm mặt với Tổ Tổ và Anh Duy . Thiên Như không quan tâm , cô chỉ cúi đầu trước họ như cách mà một người hầu chào chủ nhân . Tổ Tổ bắt chuyện gây sự :

- Ô , chị em của tôi . _Tổ Tổ tiến đến nắm tay Thiên Như vờ cười như đã quen thân từ trước .

- Tổ tiểu thư , xin cô tránh đường .

- Sao vậy ? Định đi đâu ? Dọn nhà bếp , nhà vệ sinh hay cống nước ?

- Dọn dẹp thì liên quan gì đến cống nước ?

- Không biết hay giả vờ thế . Tư cách của cô chỉ đáng dọn dẹp cống thoát nước chứ không phải dọn dẹp tại một nơi sang trọng này , cô sẽ làm bẩn nơi này . _ Tổ Tổ nói một lèo rồi cô mới phát hiện , người hỏi câu lúc này không phải là Thiên Như , mà là giọng của một ai khác . Tổ Tổ quay đầu lại

- Thanh Thanh Duy

- Cô nói đủ chưa ? Làm nhục mặt bạn gái tôi đủ rồi chứ ?

- Duy à , em em chỉ là

- Chỉ là làm sao ? Chỉ dạy dỗ người hầu thôi phải không ?

- Em.....

- Đủ rồi , với tôi cô ấy cũng như bạn gái cũng như người hầu riêng . Nhưng với tất cả mọi người trong nhà này , cô ấy là cô chủ tương lai . _ Thanh Duy chắc nịch rồi anh kéo Thiên Như đi .

Khi đi ngang qua Anh Duy , cô có nhìn anh một cái , nhưng đáp lại ánh nhìn của cô là ánh nhìn lạnh lùng của anh . Anh bước đi cùng Tổ Tổ . Thiên Như cũng không hiểu sao anh lại lạnh lùng với cô đến vậy ???

Thanh Duy và cô đi song song với nhau , bỗng nhiên im lặng đến lạ thường . Cô chỉ cúi gằm mặt đi , Duy thì đôi lần liếc xem biểu hiện của cô , nhưng cô rất mạnh mẽ , chẳng mấy may đến những câu của Tổ Tổ dành cho cô khi này .

- Tổ Tổ còn nhỏ , cô ấy không hiểu chuyện , nên cô đừng có

- Tôi đâu nhỏ mọn đến thế ? Tôi dọn phòng cho anh rồi , anh nên đi chuẩn bị còn đi làm nữa .

- Ừm , cảm ơn .

Thanh Duy quay lại , anh và Như đi ngược hướng với nhau . Cả hai chỉ chú ý điểm dừng vô định phía trước , không hề quan tâm đến những gì phía sau lưng .

Thiên Như xuống bếp , cô nghĩ là không còn gì để ăn nữa , vì căn bản trước giờ chị Tuyết nấu vừa đủ cho mọi người ăn , không có phần cho cô . Như mở tủ lạnh , kiểm chút gì đó thì Song Như bước vào , y rằng là cô kiểm chuyện với Thiên Như .

- Đừng nghĩ là tiểu thư trong nhà thì muốn lục gì thì lục

- Tôi chỉ tìm chút đồ ăn .

- Đồ ăn ? Cô có tư cách gì để ăn cơm ở nhà này ?

- Tôi chỉ muốn kiểm chút đồ lót dạ , bộ vậy không được sao ?

Thiên Như đóng tủ lạnh lại , cô quay sang các gian tủ bếp . Lục lọi đầy các ngăn tủ , nhưng thứ cô tìm vẫn không có . Song Như thấy ngứa mắt nên hỏi cô :

- Cô tìm thứ gì trong đó ?

- Mỳ gói

Hai chữ phát ra nhẹ nhàng không chút đắn đo . Song Như nhìn cô với một ánh mắt kì lạ , hình như cô đã nói gì đó sai chẳng ? Song Như liếc cô khinh bỉ , nhưng môi cô nhếch lên cười .

- Mì gói sao ?

- Phải

- Cô nghĩ nhà này nghèo xơ nghèo xác như nhà cô sao mà phải ăn mì gói ?

- Cô .

Lần nào mở miệng , Song Như cũng mĩa mai cô , tìm đủ mọi chuyện để soi mói , mĩa gia đình cô . Song Tuyết đi vào , thấy cả hai đang có vẻ căng thẳng nên cô cất tiếng :

- Có chuyện gì vậy ?

- Em đói , em muốn tìm chút gì để ăn ạ .

- Thiếu gia có bảo chưa phần lại cho em , chị để trong tủ , để chị lấy cho em .

- Dạ thôi , để em tự làm , chị làm việc của chị đi ạ .

Thiên Như theo lời Song Tuyết lấy phần thức ăn lúc nãy đi hâm nóng lại và cô thưởng thức , cô cũng có ý định cảm ơn Thanh Duy . Song Tuyết kéo Song Như ra ngoài vườn hỏi chuyện .

- Chuyện gì ? _ Song Như bức bối

- Em tỉnh táo chút đi , Như không còn là người hầu nữa đâu , cô ấy là tiểu thư đấy .

- Nói với em làm chi ?

- Em cứ kiếm chuyện với cô ấy mãi , em không sợ Nhị thiếu sẽ tống em ra khỏi đây sao ?

- Chị nghĩ em là con cóc hay sao mà không biết xoay ngược tình thế ? Rồi chị coi , thế nào em cũng sẽ là tiểu thư , em sẽ chinh phục được thiếu gia .

- Song Như , em không nhớ qui luật sao ?

- Thiên Như được thì nhất định em sẽ được .

- Song Như

- Thôi em vào làm việc .

Song Như tránh đi , Song Tuyết chỉ biết thờ dài nhìn theo bóng lưng của em cô . Từ khi nào mà em cô trở nên như vậy ? Khinh ghét người nghèo khó ? Chẳng phải trước đây nó và cô cũng đã từng trải qua quãng thời gian cực khổ mới tìm được công ăn việc làm tốt thế này sao ? Sao bây giờ Song Như lại trở mặt nói thế ?!? Song Tuyết bước vào trong , lòng đầy nặng nề . Cách đó không xa có một cô gái khác nhìn theo Tuyết . Khoé môi cô nhếch lên một đường cong tuyệt mỹ .

" Rồi chờ xem , trò chơi sẽ bắt đầu "

Trưa , sau khi hoàn thành bữa ăn cho mọi người thì Thiên Như được Thanh Duy cho phép lên phòng nghỉ trưa , cô cũng rất khó xử . Mọi người trong nhà nhìn cô bằng một ánh mắt chán ghét . Cô biết làm sao khi hai bên cô đều khó xử ? Thiên Như đi chậm chậm trên dãy hành lang dài ngay ngã rẽ khúc cua về phòng Thanh Duy , cô gặp phải bà chủ . Bà cho gọi cô vào phòng riêng của bà . Trong lòng cô thấp thỏm lo âu , sợ là cô phải mất việc . Người cô run lên từng đợt , gương mặt bệch ra như vừa bị ốm dậy , bà chủ bật cười với nét mặt của cô .

- Ngồi đi , con đâu cần phải sợ ta đến vậy ?

- Dạbà kêu con khiến con lo lắng ạ

- Lo lắng ? Ta đâu làm thịt con ?

- Dạ

- Con là bạn gái Thanh Duy ? Đúng chứ ?

- Dạ phải .

- Con biết qui luật trong nhà này ?

Nghe tới câu này , tuy bà chủ không có nhấn mạnh bất kì chữ nào nhưng Thiên Như sợ lắm , cô đang ngồi ghé thì quỳ xuống đất hối lỗi . Cô không biết giải thích sao để cho bà hiểu . Thanh Duy dẫn cô dù bất cứ gì cũng không được nói , trừ khi dùng cực hình . Bà chủ cũng bất ngờ với hành động của cô .

- Dạ , con xin lỗi bà chủ , con không có cố ý vi phạmconcon

- Nhưng con đã vi phạm .

- Con không biết lỗi con gây ra rất lớn , ảnh hưởng đến mọi người , con xin lỗi , con sẽ khắc phục , xin bà chủ đừng đuổi con , con sẽ nghe theo lời bà muốnđể chuộc lại lỗi lầm này ạ

Thanh Duy về phòng thì không thấy Thiên Như đâu . Anh cũng hơi lo lắng . Duy tìm coi khắp nơi trong nhà nhưng chẳng thấy bóng dáng cô đâu , chạy tìm cô thì anh lại đụng trúng mẹ anh . Thấy anh hốt hải , mẹ anh thắc mắc :

- Con làm gì chạy như ma đuổi vậy hả ?

- Con Con đang tìm

- Tìm gì ? Đồ ? Thú ? Hay người ?

- Dạ , con tìm Thiên Như .

- Tìm con bé làm gì ? _ Mẹ anh vừa hỏi vừa nhìn nét mặt anh , chắc bà cũng biết anh đang nghĩ gì

- Con cho Như về phòng nghỉ trưa , nhưng không thấy cô ấy đâu .

- Con lo lắng à ?

- Con sợ cô ấy đi lung tung .

- Con yên tâm , mẹ cho cô ấy một vé về nhà rồi .

- Ý mẹ là sao ?

- Con bé vi phạm qui luật của nhà này , mẹ đuổi nó rồi .

- MẹMẹSao mẹ làm vậy ? Mẹ có hiểu được rõ như thế nào không ? Cô ấy mồ côi , hai anh trai thì đi Mỹ rồi , mẹ đuổi cô ấy vậy cô ấy biết sống ở đâu ?

- Mẹ sẽ chu cấp tiền cho Như sang Mỹ cùng hai anh

- Cũng không được . Mẹ không nên làm vậy . Con sẽ đi tìm Thiên Như .

Thanh Duy toan chạy đi . Ngay bản thân anh cũng không biết sao anh lại như vậy . Anh chỉ biết phải thấy mặt cô ngay lúc này . Mẹ anh chỉ nhìn theo bóng lưng của anh , lòng bà cũng hiểu hết được lòng anh . Bà chỉ khẽ mỉm cười .

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 30: Em Yêu Thiên Như ?

Chương 30 : Em Yêu Thiên Như ?

Thanh Duy vừa chạy vừa lấy điện thoại gọi cho Thiên Như . Lòng anh lo lắng không yên , anh sợ mẹ anh sẽ đuổi Thiên Như đi thật . Nhưng chính bản thân anh cũng không biết vì sao lại lo cho cô đến như thế . Đầu dây bên kia vang lên , đúng lúc anh chạy ngang qua phòng mình . Tiếng nhạc chuông "

Hahaha " điện thoại phát ra trong đó . Thiên Như về phòng rồi sao ? Vậy câu nói lúc nãy của mẹ ?!?"

Thanh Duy mở cửa phòng , máy lạnh với nhiệt độ 20 , phát ra làm cơ thể anh kích thích không kịp . Anh bước vào từ từ , nhìn xung quanh một cách nhẹ nhàng thấy cô lòng anh đỡ lo lắng hơn phần nào , anh thở phào và gọi :

- Thiên Như Thiên Như như

Không có lời đáp hồi âm , anh ngó sang chiếc giường của mình . Một cô gái mặc váy lụa trắng , váy của người hầu . Với mái tóc dài búi gọn đang gục đầu xuống giường . Trên giường là những tờ giấy vứt lung tung , những tờ giấy đang viết dang dở . Anh tiến lại gần , nhặt một vài tấm giấy lên xem . Nội dung chưa trọn vẹn lắm , cũng chỉ vồn vện một vài chữ , nhưng tờ nào cũng có hai chữ , ba chữ : " Gửi anh Duy , gửi thiếu gia" Chưa được hoàn chỉnh .

Lá thư tình cảm chẳng ? Không biết cô muốn gửi cho ai ? Người tên Duy đứng trước mặt cô hay là người tên Duy còn lại trong ngôi nhà này ? Không biết cô định viết gì mà lại nằm gục ra đó . Thanh Duy nhìn cô rồi anh lại nhìn tập giấy , lắc đầu một cái rồi anh gom hết đồng giấy vứt vào sọt rác . Anh quay lại và bế Thiên Như lên giường cho cô nằm ngủ thoải mái hơn . Anh kéo mền đắp cho Như , nhìn cô một cái , rồi anh đi ra ngoài phòng . Một cái gì đó đang vương vấn trong lòng anh mỗi khi anh nhìn cô , bản thân anh cũng chưa xác định được .

Thanh Duy đi vào phòng sách ở dãy cuối hành lang chỗ phòng anh . Anh Duy cũng đang ở đó , có vẻ rất chăm chú với cuốn sách đang cầm trên tay . Anh cũng không quan tâm , cũng tự đến kệ tìm cho bản thân một quyển sách . À không , là một quyển truyện . Thả lưng trên sofa , hai tay cầm quyển truyện đọc . Anh Duy dừng mắt lại tại một dòng nào đó trên quyển sách rồi cất tiếng khẽ

- Thiên Như là bạn gái của em thật sao ?

Anh nói rồi tiếp tục xem tiếp . Tai vẫn đang chờ đợi câu trả lời từ đối phương .

- Anh đã có Tổ Tổ , xin anh đừng hỏi đến Thiên Như .

- Em biết anh thương Thiên Như ?

- Thì sao ?

- Anh định là sẽ xin bố mẹ hủy hôn ước của anh với Tổ Tổ , thật sự khi Tổ Tổ quay lại , anh không còn cảm giác gì cả.

- Anh đã có được Tổ Tổ giờ muốn luôn cả Thiên Như ?

Thanh Duy nhớ lại tập giấy trên giường mà Thiên Như viết , ánh mắt Thiên Như nhìn Anh Duy rất khác khi cô nhìn anh . Không lẽ cô cũng có chút tình cảm với Anh Duy ? Nếu vậy anh sẽ tác hợp cho hai người để anh không phải vương bận . Nhưng sao lòng anh như vừa lấy búa đập vào não cho anh tỉnh trí chẳng ?

- Duy

- Được rồi , tôi sẽ trả Thiên Như lại cho anh .

- Vậy còn Tổ Tổ ?

- Tôi không cần . Anh tự liệu mà xử lí .

Duy đập cuốn truyện xuống bàn , anh đứng dậy rồi đi với ánh mắt đang khó chịu , người anh đang rất nóng . Đang chuẩn bị mở cửa , tay anh đã vịn vào tay nắm .

- Em yêu Thiên Như ?

Bốn chữ kèm theo một dấu chấm hỏi to đùng vang trong đầu Thanh Duy . Anh yêu Như ? Có phải vậy không ? Đó cũng là câu mảy may anh muốn hỏi cho chính bản thân anh . Câu trả lời có vẻ hơi khó đoán .

- Tôi chưa có câu trả lời cho anh

Duy nói đúng , anh chưa có câu trả lời nào thoả đáng cho chính bản thân mình thì lấy đâu ra câu trả lời cho Anh Duy ? Thanh Duy bước ra để lại Anh Duy trong phòng sách . Anh Duy để quyển sách xuống , nhìn cửa một lúc , đầu óc anh bây giờ chỉ chứa thước phim mang tên Thiên Như . Anh yêu cô phải không ? Không . Anh có thể khẳng định điều đó , nhưng sao bản thân anh lại chịu không được khi thấy Thiên Như ở bên người khác luôn gặp rắc rối . Anh có thể đảm bảo khi Thiên Như ở bên anh , chắc chắn anh sẽ bảo vệ cô bằng mọi giá . Nhưng lòng anh thấy khó chịu , khó chịu vì sự khó chịu của Thanh Duy . Duy rất tội nghiệp , mất cả Tổ Tổ và Thiên Như sao ??? Có phải anh rất quá đáng ? Cướp mất đi hai người mà em cậu yêu thương . Anh có thể cảm nhận được tình cảm của Thanh Duy dành cho Thiên Như nhiều gấp mấy lần dành cho Tổ Tổ năm đó . Cướp đi Thiên Như thật không nỡ .

Nhưng liệu anh có cướp được không ? Thiên Như chịu theo anh chứ ??? Anh có nên kéo Thiên Như về phía mình không ? Anh tham lam lắm đúng không ?

Trong một căn phòng kín , với gam màu xanh biển nhạt , trên tường là những bức hình của một ngôi nhà , một cô gái , và hai người con trai . Những tấm ảnh rơi rớt lung tung trên sàn , được dán đầy khắp tường . Trên chiếc giường màu xám nhạt , có một người con trai đang tựa vào thành tường , cầm một quyển album lên xem . Lâu lâu ngay khoe miệng chợt bật ra nụ cười , nụ cười vui có , giả tạo cũng có .

" không biết cô ta đang làm gì nhỉ ? "

- Anh hai .
- Chuyện gì ?
- Hình như anh đang quên mục đích của hai ta . _ Đôi mắt cô hiện lên hai chữ " hận thù "
- Làm sao quên , thời cơ thích hợp , anh sẽ ra tay .
- Công việc của em ổn chứ ?
- Rất ok .
- Ừm , em ra ngoài đi , anh cần được nghỉ ngơi một lúc .

" Xin lỗi , đây là cái giá cô phải trả "

Thanh Duy về phòng thì Thiên Như đã thức , lại một đồng giấy giường , Thiên Như đang ghi ghi viết viết gì đó rất chăm chú .

- Cô viết cái quái gì mà viết hoài vậy hả ?
- Hàờkhông có gì
- Thư tình cho tôi hay anh tôi ?
- Thưthưtình?!?
- Chứ cô viết gì mà một Thiếu gia hai anh Duy ?
- Tôi chỉ có điều muốn nói với anh thôi , nhưng mà tôi thấy khó nói .
- Vậy thôi khỏi nói .
- Nhưng không nói không được .
- Vậy nói xem chuyện gì ?

Thiên Như dừng viết , cô nhìn anh rồi lại nhìn xuống tập giấy . Hai tay Duy khoanh trước ngực , đôi mắt khó hiểu nhìn cô như đợi một câu trả lời . Bỗng không gian nơi đây thật yên ắng , lặng thinh như muốn nghe cuộc đối thoại giữa hai người Nhìn nhau được một lúc , Thiên Như cố gắng mở lời dù biết chuyện này rất khó nói

- Mẹmẹmẹ anhnóiờmẹ anh nóimuốnanhvớivới
- Thật ra cô muốn nói gì ?

Thanh Duy nhún mày trước cách nói chuyện đầu đuôi không rõ không tròn vành rõ chữ của cô .

- Àthìlà
- Mệt rồi nha , muốn nói gì thì nói đại đi .
- Tôitôimuốn
- Thôi khỏi nói .

Thanh Duy bực bội quay đi , định bước ra khỏi phòng thì :

- Thì là mẹ anh muốn tôi với anh đính hôn .

Vừa dứt câu , Thiên Như liền bịt miệng mình lại . Duy đứng hình trước câu nói của Như. Anh đứng chôn chân tại đó thật lâu , suy nghĩ .Thật ra là mẹ anh đang toan tính điều gì ? Bà không đơn giản , và cũng không dễ dãi tha thứ cho kẻ vi phạm nội quy trong cái ngôi nhà này . Thật ra mục đích của bà là gì ?

- Có thật , mẹ tôi muốn tôi và cô đính hôn ?

Thanh Duy hỏi lại Thiên Như , lần này cô không đáp , anh quay đầu nhìn thì nhận được cái gật đầu nẹ và đầy ngượng ngùng của cô .

Một bức tranh khác đang được vẽ ra .

- Sao ? Đính hôn ?

Bạn đang đọc truyện *Hoàng Gia Quý Tộc* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.